

ADMONITIO

In sequentes Quæstiones Christianorum ad Græcos et Græcorum ad Christianos.

Christianorum ad Græcos et Græcorum ad Christianos quæstiones non esse S. Justini Martyris opus inter omnes eruditos convenit: ejusdem parentis setum esse ac dogmatum nonnullorum Aristotelis Confutationem, quam subjungemus illis, jam nonnulli animadverterunt, neque id subodorari difficile est, cum magna sit inter utrumque opus styli similitudo. Sed cui tribuenda sit tota pertractationis moles, id nobis inquirendum.

Equidem quanto accuratius has quæstiones cum iis, quæ sunt ad orthodoxos, confero, eo magis in eam feror sententiam, ut uni et eidem scriptori utrasque adjudicem: styli similitudinem cum multa alia testantur, tum in primis nominativi, sive accusativi casus, pro genitivis absolutis in utrisque quæstionibus usurpati. Vide Quæst. 100 ad Orthodox. et Resp. ad Quæst. 113. Eandem loquendi rationem reperies infra in confutatione responsionis Græcorum ad Quæst. 3, n. 3, et in Responsionibus de resurrectione n. 11 et 45. Observari ad Quæst. 37 et 131 ad Orthodox. præpositionem κατά aliter ac apud alios scriptores usurpari. Sic etiam infra legimus κατά κοινού « communi more, » in Confut. Resp. 3, n. 3.

In Respons. ad Quæst. 114 ad Orthodox. legitur tanquam ex Scriptura, « cogitasti et adfuerunt tibi, » quod quidem ex Jobi verbis c. xxiii, v. 14, aut alio simili loco desumptum videtur. Eadem sententia citatur infra in Responsionibus de Resurrect. n. 4. Non eadem materia in Quæstionibus ad Orthodoxos ac in iis, quæ sunt ad Græcos, tractari solet; sed si quando occurrat, ut eadem ad solvendum proponantur, non difficile erit principiorum consensionem animadvertere. Responsio ad Quæst. 113 Orthodox. simillima est iis, quæ adversus mundi æternitatem statuuntur in Confut. Resp. 4 Græc. In Confut. Resp. 1, n. 5, eadem verba habemus de omnium futura restitutione ac in Resp. ad Quæst. 1 Orthodox.

Quæstiones Christianorum ad Græcos in editione Roberti Stephani disjunctæ sunt ab iis, quæ sunt Græcorum ad Christianos; sed primis istæ subjunctæ fuerunt in editionibus Græco-Latinis. Primæ, quæ prolixiores habent responsiones, non videntur notæ fuisse Photio. Is enim memorat 507 tantum « dubitationum contra pietatem summarias solutiones. » Hæc omnia uni et eidem scriptori tribuenda esse neminem negaturum puto.

Scite observat Grægius Spicileg. tom. II, pag. 156, magnam inesse similitudinem inter has Christianorum ad Græcos Quæstiones et ea quæ olim Justinum inter et Crescentem intercesserunt. Nam ut huic Cynico quæstiones ponebat Justinus, ac deinde ejus responsa refellebat, ita his in quæstionibus agitur. Inde suspicio Grægii animum subiit. « impostorem quempiam ex Justini verbis » occasionem cepisse fingendi tales « Interrogationes, Responsiones et Responsionum confutationes. » Probabilis esset viri eruditi conjectura, si non multa rationum momenta persuaderent omnes illas quæstiones, sive ad Orthodoxos, sive Christianorum ad Græcos, sive Græcorum ad Christianos, unius et ejusdem scriptoris opus esse, qui quidem nimium acutus et doctus fuit, quam ut Manichæos commemoraret, ac multa alia S. Justini Martyris ætati minime convenientia poneret, si sub nomine S. Martyris latere voluisset.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ.

QUÆSTIONES CHRISTIANÆ AD GRÆCOS.

ἙΡΩΤΗΣΙΣ Α'.

Εἰ τῷ μεγίστῳ ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῷ μέγιστον ἀντίκειται κακόν· μέγιστον δὲ ἐν ἀνθρώποις ἀγαθόν, τὸ γινῶναι τὸν ὄντως ὄντα Θεόν· μέγιστον ἄρα κακόν, τὸ τοῦτον ἀγνοεῖν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐστὶ τοῦτο κακόν ἐν τισὶ τῶν ἀνθρώπων, ποῖόν ἐστι τῷ δημιουργῷ τοῦ κόσμου Θεῷ πρεπωδέστερον, τὸ ἐναλλάξαι τὴν τοῦ παρόντος βίου κατάστασιν καὶ ἀπαλλάξαι τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μεγίστου κακοῦ, καθὼς ὁ τῶν Χριστιανῶν βούλεται λόγος, ἢ τὸ ἔἶσαι μένειν τὸν κόσμον ἐπὶ τῆς αὐτῆς καταστάσεως, καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῷ μεγίστῳ κακῷ αἰεὶ κατεχομένους;

ἈΠΟΚΡΙΣΙΣ ἙΛΛΗΝΙΚΗ.

Πρῶτον μὲν πρὸς τὸ πρῶτον ἀπορον ῥητέον, ὡς μέγιστον κακόν οὐδὲν ἐστίν. Εἰ γὰρ τῶν ἀγαθῶν τὸ

QUÆSTIO PRIMA.

Si summo hominum bono summum opponitur malum, summum autem hominibus bonum est, Deum verum nosse: summum certe malum erit, illum ignorare. Porro cum hoc malum nonnullis insit hominibus, utrum Deo mundi creatori magis convenit, præsentis mutare statum vitæ, atque homines summo liberare malo, ut Christiani docent, an sinere ut mundus in eodem statu maneat, atque homines maximo semper malo detineantur?

RESPONSIO GRÆCA.

Principio ad quæstionem primam dicendum, nullum esse summum malum. Nam si summum bonum

Deus est, videlicet si quis supponat summum malum, principium aliud reperietur Deo contrarium, quod quidem Manichæi perperam asserunt. Absurdum enim est Deum non universa complecti, ac bonitatis suæ lucem in omnia non diffundere. Quare nullum est maximum malum; nam ignorantia persæpe utilitatis causa hominibus datur; unde id multis videmus sæpe accidere, ut magis cognita despiciant quam ignota. Præterea ignorationem veri Dei non aliunde quam ex propria oblivione anima patitur. Obvenit autem hic quoque animis notio Dei; videmusque et in hac vita homines Deum cognoscentes: ac, si quis dicere verum velit, nulla omnino Dei ignoratio. Omnes enim Deum esse communi fatentur sententia. Porro homines hoc etiam in mundo Deum cognoscere posse, orthodoxorum quoque liquido fides declarat, quæ Deum ipsum descendisse, et a mortalibus cognitum esse asseverat. Itaque si in hac vita mortales Deum nosse possunt, nullum eis summum malum ex eo, quod hic sint, contingit. Etenim ignorantibus, ut dictum est, increduli ingenii vitio Dei ignoratio obvenit. Quod si quis etiam concedat, quod quidem est absurdum, summum esse malum ea quæ hic sunt, eaque non exsistere satius esse quam exsistere; siquidem ea quæ hic sunt ab opifice ob infirmitatem **508** mala fuisse facta dicit, insanit, dum Dei potentiam negat universa complecti. Sin autem cum ea, quæ hic sunt, bona efficere posset, permisit aliis ut mala efficerent, erit hoc quoque Dei incusatio. Nam qui prohibere potest ac contemnit, verius ipse effector est. Sin ipse Deus est qui hæc fecit, liquet eodem Deo manente, eadem et posthac et semper futura. Quæ enim dudum potuit, nunc quoque potest. Quod si nunc prolixius quidquam potest, quam antea, temporaria erit ejusmodi ipsius potentia: quod absurdum est; nam quod temporarium, id corruptibile est. Sin, cum etiam olim prohibere potuerit summum hoc malum, non prohibuit, invidus fuerit: quod vel imaginari impium est. Necesse est ergo eundem in eisdem manentem, eadem facere.

Responsionis non recte institutæ confutatio.

1. Satis est hanc orationem intelligere, ut eam sibi non constare arguatur. Nam cum initio quidem dicat, *non esse summum malum*, in fine autem, impium esse, vel sola imaginatione ea quæ Deo indigna sunt sentire: quomodo non introducitur considerate summum malum, quod inconsiderate a responsore est rejectum? At si hujusmodi ex sola imaginatione impietati illud addatur, ut ea quoque verbis proferatur, major committitur impietas. Quod si non dicatur solum, sed etiam scribatur, omnem malitiæ gradum excedet impietas. Atque hæc si ita habent, et in eis, quæ indigne de Deo

(49) Ὑπόθαιτο. R. Stephanus ὑπόθαιτο. Emendavit Sylburgius, ejusque emendationem codex Claromontanus confirmat.

(50) Κεκκριμένως. Sic emendavi ope codicis Cla-

Α μέγιστον ὁ Θεὸς ἐστὶ, δηλονότι εἴ τις ὑπόθαιτο (49) μέγιστον κακὸν, εὐρεθήσεται ἑτέρα ἀρχὴ ἐναντία τῷ Θεῷ· ὅπερ οἱ Μανιχαῖοι κακῶς λέγοντες λέγουσι. Καὶ γὰρ ἄτοπον τὸν Θεὸν μὴ πάντα καταλαμβάνειν, μὴ πᾶσι τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα ἐπιλάμπειν. Μέγιστον τοίνυν κακὸν οὐδὲν· καὶ γὰρ ἡ ἄγνοια πολλάκις ἐπ' ἀγαθῷ δίδοται τοῖς ἀνθρώποις· ὁρῶμεν οὖν ἐπὶ πολλῶν, ὡς πολλάκις συμβαίνει μᾶλλον καταφρονεῖν τῶν γινωσκομένων ἢ τῶν ἀγνοουμένων. Ἄλλως τε καὶ τὸ ἀγνοεῖν τὸν ὄντως ὄντα Θεὸν, οὐκ ἐκ τινος ἄλλου, ἀλλ' ἐκ τῆς οἰκείας λήθης ἡ ψυχὴ πάσχει. Παραγίνεται δὲ καὶ ταῖς ἐνταῦθα ψυχαῖς γνῶσις Θεοῦ· ὥσπερ οὖν ὁρῶμεν καὶ ἐνταῦθα ἀνθρώπους γινώσκοντας τὸν Θεόν. Εἰ δέ τις ἐθέλοι τὸ ἀληθὲς λέγειν, οὐδέ ἐστιν ὅλως ἄγνοια περὶ Θεοῦ· πάντες γὰρ, ὅτι **B** ἐστὶν ὁ Θεός, ὁμολογοῦσι κοινῇ ἐννοίᾳ. Ὅτι δὲ καὶ ἐνταῦθα ὄντες δύνανται οἱ ἄνθρωποι γινώσκειν τὸν Θεόν, καὶ ἡ τῶν ὀρθοδόξων πίστις σαφῶς δηλοῖ, λέγουσα τὸν Θεὸν αὐτὸν κατεληλυθέναι, καὶ ἐγνώσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Εἰ τοίνυν δυνατόν καὶ ἐνταῦθα τοὺς ἀνθρώπους ὄντας γινώσκειν τὸν Θεόν, οὐδὲν αὐτοῖς μέγιστον κακὸν συμβαίνει ἐκ τοῦ ἐνταῦθα εἶναι. Τοῖς ἀγνοοῦσι γὰρ, καθὼς εἴρηται, ἐκ τῆς ἀπίστου φύσεως τὸ ἀγνοεῖν τὸν Θεὸν συμβαίνει. Εἰ δέ τις καὶ συγχωρήσῃ, ὅπερ ἄτοπον, μέγιστον εἶναι κακὸν τὰ ἐνταῦθα, καὶ κάλλιον ὑπάρχειν τὸ μὴ εἶναι τὰ τῆδε τοῦ εἶναι· εἰ μὲν λέγει κακὰ πεποιηκέναι τὰ τῆδε τὸν δημιουργὸν δι' ἀσθένειαν, ἀνοηταίνει, τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν φάσκων μὴ καταλαμβάνειν πάντα· εἰ δὲ **C** δυνάμενος καλὰ ποιῆσαι τὰ τῆδε, συνεχώρησεν ἑτέροις κακὰ ποιεῖν, καὶ τοῦτο ἐστὶ κατηγόρημα Θεοῦ. Ὁ γὰρ δυνάμενος μὲν παῦσαι, περιορῶν δὲ, ἀληθέστερον αὐτὸς δρᾷ. Εἰ δὲ αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ὁ ποιήσας τὰ τῆδε, δῆλον ὅτι τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ μένοντος, καὶ εἰς ὕστερον καὶ αἰεὶ τὰ αὐτὰ ἐστὶ. Ἄ γὰρ πάλαι ἠδύνατο, καὶ νῦν δύναται. Εἰ δὲ νῦν τι πλεῖον δύναται παρὰ τὰ προτοῦ, ἔγχρονος αὐτοῦ ἐστὶ ἡ τοιαύτη δύναμις· ὅπερ ἄτοπον· τὸ γὰρ ἔγχρονον φθαρτόν. Εἰ δὲ, δυνάμενος καὶ πάλαι κωλύσαι τὸ μέγιστον οὕτω κακὸν, οὐκ ἐκώλυσε, φθονερὸς ἂν εἴη· ὅπερ ἀσεβὲς καὶ φαντάζεσθαι. Δεῖ οὖν τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένοντα τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

Ἐλεγχος τῆς ἀποκρίσεως οὐκ ὀρθῶς γενομένης.

1. Ἰκαλὸς μὲν ἦν εἰς ἑλεγχον τοῦ ἀτυστάτου λόγου αὐτὸς ὁ λόγος νοούμενος. Τῷ γὰρ λέγειν ἐν ἀρχῇ μὲν τοῦ λόγου μὴ εἶναι μέγιστον κακὸν, ἐν τῷ τέλει δὲ τοῦ λόγου τὸ ἀσεβὲς εἶναι καὶ ἐκ μόνης φαντασίας τὸ τὰ ἀνάξια περὶ Θεοῦ φρονεῖν, πῶς οὐκ ἐστὶ κεκριμένως (50) εἰσαγόμενον τὸ μέγιστον κακὸν τὸ ἀκρίτως ἐκδηληθὲν παρὰ τοῦ ἀποκρινομένου; Εἰ δὲ προστεθείη τῇ τοιαύτῃ ἐκ μόνης φαντασίας ἀσεβείᾳ καὶ τὸ λέγειν, μείζων γίνεται ἡ ἀσέβεια. Εἰ δὲ σὺν τῷ λέγειν καὶ τὸ γράφειν, ἐξ ἀνάγκης πᾶσαν κακίας ὑπερβολὴν ἡ ἀσέβεια ἔχουσα. Εἰ δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ ἐστὶν ἐν πᾶσι τοῖς ἀναξίως περὶ Θεοῦ λεγομένοις τε καὶ γρα-

romontani, qui tamen habet κεκρυμένως. Editi κεκρημένως. Vidit Sylburgius legendum esse κεκριμένως, ut sequenti voci ἀκρίτως opponatur.

φορμένοις, ἢ καὶ μόνον φανταζομένοις ἀσέβεια καθαιρετική τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ· ἔστιν ἄρα ἐξ ἀγνοίας Θεοῦ τὸ μέγιστον κακὸν ἐν ἀνθρώποις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔδοξε τῇ σῇ θεοσεβείᾳ, τὸ καὶ παρ' ἡμῶν ἐγγράφως ἐλεγχθῆναι τοῦ λόγου τὸ ἀσύστατον, διὰ τοῦτο ἐν συντόμῳ γράφω τὰ ὑποτεταγμένα. Τὸ γὰρ διὰ πλειόνων ἐλέγξαι πρόδηλον ψευδὸς, ναρκῶδες καὶ τῷ γράφοντι καὶ τῷ ἀναγινώσκοντι.

2. Δύο εἶδη τοῦ μεγίστου κακοῦ ἔθηκεν ὁ ἀποκρινάμενος ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἀποκρίσει, καὶ τρία εἶδη τῆς ἀγνοίας τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖνα μὲν κατὰ τοὺς Μανιχαίους, ταῦτα δὲ κατ' αὐτὸν τὸν ἀποκρινάμενον. Καὶ τῶν δύο εἰδῶν τοῦ μεγίστου κακοῦ τὸ μὲν ἔλεγε κατ' οὐσίαν, τὸ δὲ κατ' ἐνέργειαν τοῦ κατ' οὐσίαν. Τῶν δὲ τριῶν εἰδῶν τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγνοίας, τὸ μὲν ἔλεγε κατὰ λήθην, τὸ δὲ κατὰ τὴν ἀπιστον φύσιν, τὸ δὲ κατὰ τὴν ἀγαθὴν δόσιν. Ποιῶν δὲ σύντομον τὴν ἀναίρεσιν καὶ τῶν κατὰ Μανιχαίους, καὶ τῶν κατ' αὐτὸν, ἔφασκε, ποτὲ μὲν ἀναιρῶν τῶν Μανιχαίων τὴν δόξαν, καί φησι, *Μέγιστον κακὸν οὐδὲν ἔστιν. Εἰ δέ τις ὑπόθοιτο μέγιστον κακὸν, εὐρεθήσεται ἑτέρα ἀρχὴ ἐναντία τῷ Θεῷ· ὅπερ οἱ Μανιχαῖοι κακῶς λέγοντες λέγουσι·* ποτὲ δὲ, ὅταν φησὶ, *Τὸν ὁρῶς (51) ὁρῶ Θεὸν οὐκ ἐξ ἄλλου τιθῶς, ἀλλ' ἐκ τῆς οικείας λήθης ἢ ψυχῇ πάσχει·* ἐν ἐκείνοις μὲν ἀναιρῶν τὸ κατ' οὐσίαν μέγιστον κακὸν, ἐν τούτοις δὲ τὸ κατ' ἐνέργειαν. Ἀναιρῶν δὲ καὶ τὰ εἶδη τῆς ἀγνοίας τοῦ Θεοῦ, ἃ αὐτὸς ἔθηκε, καί φησιν, *Οὐδέ ἔστιν ὅλως ἄγνοια περὶ Θεοῦ· πάντες γὰρ, ὅτι ἔστι Θεὸς, ὁμολογοῦσι κοινῇ ἐννοία.* Εἰ μὲν οὖν οὐκ ἔστιν ὅλως ἄγνοια περὶ Θεοῦ, δῆλον, ὅτι ψευδὲς τὸ ἀγνοεῖν τὸν Θεὸν συμβαίνει τοῖς ἀνθρώποις ἢ κατὰ λήθην, ἢ κατὰ τὴν ἀπιστον φύσιν, ἢ κατὰ τὴν ἀγαθὴν δόσιν· εἰ δὲ κοινήν ἐννοιαν πάντων λέγει τὴν κατὰ τὴν εἰδικὴν ἐννοιαν ἐκάστης τῶν κακοδόξων αἰρέσεως ἀναιρουμένην, οὐδ' οὕτως ἔσται γνῶσις Θεοῦ ἐν τοῖς πᾶσιν. Ἡμεῖς δὲ οὔτε τὸ κατὰ τοὺς Μανιχαίους μέγιστον κακὸν, οὐδὲ τὴν κατ' αὐτὸν τὸν ἀποκρινάμενον ἄγνοιαν Θεοῦ ἐθήκαμεν ἐν τῇ ἐρωτήσει, ἀλλὰ μέγιστον κακὸν κατ' ἐννοιαν εἵπομεν, τὸ κατὰ τοῦ οὐ ψευδὸς· ἄγνοιαν δὲ Θεοῦ τὴν τὸ ψευδὸς εἰρηκυῖαν· περὶ ἑστὶ τρίτον εἶδος τοῦ μεγίστου κακοῦ, ἐκ τῆς ἐκουσίου ἀπειθείας τε καὶ ἀπιστίας ἀνθρώπων συμβαῖνον αὐτοῖς. Ὁ προθέμενος ὁ ἀποκρινάμενος ἀναιρεῖν ἀνείλε μὲν τὰ κατὰ τοὺς Μανιχαίους δύο τοῦ μεγίστου κακοῦ εἶδη, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς οὐκ ἀνείλε. Διὸ δυοῖν θάτερον ἀνάγκη ἡμᾶς λέγειν περὶ τοῦ ἀποκρινάμενου· ἢ τὸ μὴ νοῆσαι τὸ καθ' ἡμᾶς τρίτον εἶδος τοῦ μεγίστου κακοῦ, ἢ τὸ μὴ εὐπορῆσαι δικαίας ἀντιλογίας τούτου ἀναιρετικῆς. Ὅτι δὲ ἔστι τὸ καθ' ἡμᾶς μέγιστον κακὸν ἐξ ἀγνοίας Θεοῦ συμβαῖνον τοῖς ἀνθρώποις, δείκνυται οὕτως. Τὸ μέγιστον κακὸν, τὸ μὴ ὂν κατ' οὐσίαν, τοῦτο διὰ τὴν ἄγνοιαν τοῦ Θεοῦ ὑπέθεντο οἱ ἄνθρωποι εἶναι τοῖς ἐκυτῶν δόγμασι· μαρτυρεῖ δὲ τούτῳ καὶ αὐτὸς ὁ

A dicuntur et scribuntur, aut vel sola mentis cogitatione informantur, impietas inest, gloriæ Dei abrogatrix, est profecto summum in hominibus ex Dei ignorance malum. Sed cum pietati tuæ visum sit, ut et a nobis scripto inconstantia argumenti demonstraretur: breviter, quæ subjuncta sunt, scribenda duxi. Nam pluribus refellere manifestum mendacium, scribenti juxta et legenti tædium affert.

2. Duas species maximi mali responsor in responso suo posuit, et species tres ignorationis Dei: ac illas quidem de Manichæorum sententia, has vero suapte opinione. Et duarum maximi mali specierum alteram dixit esse substantia, alteram operatione illius quod substantia malum est. Triplicis autem, qua Deus ignoratur, speciei, unam ex oblivione, secundam ex incredulo ingenio, tertiam ex beneficio utili proficisci ait. Breviter vero et Manichæorum et suam ipsius evertens sententiam, nunc quidem contra Manichæos ait: *Nullum est summum malum. Si quis autem ponat esse summum malum, alterum reperietur principium Deo adversum, quod quidem Manichæi perperam asserunt; nunc autem: ignorationem veri Dei non aliunde quam ex propria oblivione anima patitur; illic summum substantia malum; hic, quod operatione fit, abrogans. Abrogans autem et species Dei ignorationis, quas ipse statuit: Non est* 509 *omnino, inquit, Dei ignoratio; omnes enim Deum esse communi fatentur sententia. Ac si quidem prorsus non est ignoratio Dei, falsum profecto est, ignorationem Dei obtingere mortalibus vel oblivione, vel ingenio incredulo, vel utili beneficio. Si vero communem omnium sententiam dicit eam, quam propria cujusque pravæ hæresis sententia evertit, ne sic quidem Dei cognitio inerit omnibus. Nos autem neque illud secundum Manichæos maximum malum, neque Dei, secundum responsorem, ignorationem in quæstione posuimus; sed summum malum in mente esse dicimus, de Deo opinionem falsam; ignorationem vero Dei, quæ opinionem hujusmodi falsam profert, quæ quidem tertia est species summi mali, hominibus ex voluntaria rebellionem et infidelitate obveniens. Quam cum instituisset responsor abolere, abolevit quidem duas Manichæorum summi mali species, nostram non abolevit. Quapropter duorum alterum de responsore dicere necesse habemus: aut ignorasse eum tertiam nostram summi mali speciem, aut ei justam contradicendi causam defuisse, quæ speciem eam aboleret. Enimvero summum, quod nos dicimus, malum hominibus accidere ex ignoratione Dei, ita demonstratur. Summum malum, quod substantia non est, homines per ignoracionem Dei, placitis ipsi suis esse statuerunt; testa-*

(51) *Τὸν ὁρῶς.* Monuit Sylburgius deesse τὸ ἀγνοεῖν, quod quidem non deest in ipsa responsione. His autem verbis, *Ignoracionem Dei non aliunde quam ex propria oblivione anima patitur, re-*

fellitur sententia Manichæorum, nempe illud malum quod fit per operationem malæ substantiæ, sublato libero arbitrio.

tur hoc et ipse responsor, cum ait : *Maximum malum nullum est, ac si quis supponat malum maximum, inveniatur alterum principium Deo adversum : quod quidem Manichæi perperam asserunt. Absurdum enim est, Deum non universa complecti, neque bonitatis lucem in omnia diffundere; summum ergo malum nullum est.* In his quidem sublatum est summum substantia malum; relictum autem id quod in opinionibus supponitur, quodque nos in quæstione posuimus. Cæterum quia responsor ad ever-tendum illud, quod dicimus, summum malum intentus dixit, *summum malum nullum est*; propterea certum est, eum vel non intellexisse, prout est dictum, summum, quod dicimus, malum, vel justa contradicendi causa destitutum fuisse; id vero si ita habet, apertum est, summum esse in hominibus, quod in opinione supponitur, malum. Si nam-que, inquit, *summum bonum Deus est*, vera quidem ac pia vox quæ Deum summum bonum esse dicit; sed quia nonnulli homines ex ignorance Dei, verum Deum justis nominibus et honoribus fraudant, et ad eos, qui dii non sunt, ea transferunt, an-non responsori duplicata esse videtur impietas, qua major non est, verum quidem Deum ignorare, eum autem, qui Deus non est, illius ornare titulis et honoribus? Quo autem modo stare potest illius sententia, qua negat esse in hominibus summum malum, cum in eis summa sit impietas? Nisi forte summam impietatem, summum non existimat ma-lum. Si quis, ait, *supponat summum malum, inveniatur principium alterum Deo adversum : quod Manichæi perperam asserunt. Absurdum enim est, Deum non universa complecti, neque bonitatis suæ lucem in omnia diffundere. Summum ergo malum nullum.* **510** Si nullum est in hominibus malum summum, quomodo Manichæos criminariis quod male dicant quæ dicunt? Si enim male dicunt Ma-nichæi quæ dicunt, nempe malum est quod ab ipsis dicitur. Quisquis enim male dicit, malum male dicit. Porro Manichæorum malum hujusmodi est, ut eo majus non sit. Atqui hoc si verum est, revera certe ingens est in hominibus malum; si minus substantia, saltem hypothesi et opinione.

3. *Nam ignoratio, inquit, sæpe in beneficii loco datur hominibus : unde multis videmus sæpe acci-dere, ut magis cognita despiciant quam ignota. Præterea ignoratio veri Dei non aliunde quam ex propria oblivione animo obvenit; obvenit namque hic quoque animis cognitio Dei, sicut sane videmus et in hac vita homines Deum cognoscentes. Ac si quis ve-rum dicere velit, nulla omnino Dei ignoratio. Omnes enim Deum esse, communi fatentur sententia. Porro homines hoc etiam in mundo Deum cognoscere posse, orthodoxorum liquido declarat fides, quæ Deum ip-sum descendisse, et a mortalibus cognitum esse præ-dicat. Hominibus dixit multoties datam esse in beneficii loco ignitionem. Quod si eam dicit ig-norationem, de qua nobis sermo est; manifestæ*

ἀποκρινάμενος ἐν οἷς ἔλεγε· *Μέγιστον κακὸν οὐδὲν ἐστὶ· καὶ εἰ τις ὑπόθοιτο μέγιστον κακὸν, εὐρε-θήσεται ἑτέρα ἀρχὴ ἐναντία τῷ Θεῷ· ὅπερ οἱ Μα-νιχαῖοι κακῶς λέγοντες λέγουσι. Καὶ γὰρ ἄτοπον τὸν Θεὸν μὴ πάντα καταλαμβάνειν, μὴ πᾶσι τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα ἐπιλάμπειν. Μέγιστον τοίνυν κακὸν οὐδὲν.* Ἐν τούτοις ἀνήρηται μὲν τὸ κατ' οὐ-σίαν μέγιστον κακὸν, ὑπολέλειπται δὲ τὸ καθ' ὑπό-θεσιν ἐν δόγματι, ὃ ἐθήκαμεν ἡμεῖς ἐν τῇ ἐρωτήσει. Ἄλλ' ἐπειδὴ πρὸς ἀναίρεσιν τοῦ καθ' ἡμᾶς μεγίστου κακοῦ ὁ ἀποκρινάμενος ἀποτεινόμενος ἔλεγε, *Μέγι-στον κακὸν οὐδὲν ἐστὶ*, διὰ τοῦτο δῆλός ἐστιν ὁ ἀποκρινάμενος ἢ μὴ νοήσας, καθὰ εἴρηται, τὸ καθ' ἡμᾶς μέγιστον κακὸν, ἢ μὴ εὐπορήσας δικαίας ἀντι-λογίας· ἀλλ' εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, δῆλον, ὅτι ἐστὶ μέ-γιστον κακὸν ἐν ἀνθρώποις καθ' ὑπόθεσιν ἐν δόγματι. *Εἰ γὰρ, φησὶ, μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ὁ Θεός ἐστιν, ἀληθὴς μὲν καὶ εὐσεβὴς ἡ φωνὴ ἡ λέγουσα τὸν Θεὸν μέγιστον εἶναι τῶν ἀγαθῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ τινες τῶν ἀνθρώπων ἐξ ἀγνοίας Θεοῦ ἀποστεροῦσι μὲν τὸν ὄν-τως ὄντα Θεὸν τῶν δικαίων αὐτοῦ προσηγοριῶν τε καὶ τιμῶν, καὶ προσάπτουσιν αὐτὰς τοῖς οὐκ οὖσιν, ἄρα γε οὐ δοκεῖ τῷ ἀποκριναμένῳ ἀσέβειαν εἶναι δι-πλὴν, ἥς μεῖζων οὐκ ἐστὶ, τὸ τὸν μὲν ὄντως ὄντα Θεὸν ἀγνοεῖν, τὸν δὲ οὐκ ὄντα ταῖς ἐκείνου τιμᾶν προσηγορίαις καὶ τιμαῖς; Πῶς δὲ ἐνδέχεται κατὰ τὴν ἐκείνου ἀπόφασιν λέγουσαν, μὴ εἶναι μέγιστον κα-κὸν ἐν ἀνθρώποις, τῆς μεγίστης ἀσεβείας οὕσης ἐν ἀνθρώποις, εἰ μὴ τί γε ἄρα τὴν μεγίστην ἀσέβειαν οὐκ ἡγεῖται μέγιστον εἶναι κακόν; Εἰ τις, φησὶν, ὑπόθοιτο μέγιστον κακὸν, εὐρεθήσεται ἑτέρα ἀρχὴ ἐναντία τῷ Θεῷ· ὅπερ οἱ Μανιχαῖοι κακῶς λέγοντες λέγουσι· καὶ γὰρ ἄτοπον, τὸν Θεὸν μὴ πάντα καταλαμβάνειν, μὴ πᾶσι τὴν ἑαυτοῦ ἀγα-θότητα ἐπιλάμπειν. Μέγιστον τοίνυν κακὸν οὐ-δὲν.* Εἰ μέγιστον κακὸν οὐδὲν ἐστὶν ἐν ἀνθρώποις, πῶς διέβαλες τοὺς Μανιχαίους ὡς κακῶς λέγουσιν; Εἰ μὲν γὰρ κακῶς λέγουσιν οἱ Μανιχαῖοι ἃ λέγουσιν, δηλονότι κακὸν ἐστὶ τὸ λεγόμενον παρ' αὐτῶν. Πᾶς γὰρ ὁ λέγων κακῶς, τὸ κακὸν λέγει κακῶς. Τὸ δὲ κατὰ τοὺς Μανιχαίους κακὸν τοιοῦτόν ἐστιν, οὗ μεῖζον οὐκ ἐστὶν. Ἄλλ' εἰ ἀληθὲς τοῦτο, ἀληθῶς ἄρα ἐστὶ μέγα κακὸν ἐν ἀνθρώποις· εἰ καὶ μὴ κατ' οὐσίαν, ἀλλ' ἐν ὑποθέσει καὶ δόγματι.

3. *Καὶ γὰρ, φησὶν, ἡ ἀγνοία πολλάκις ἐπ' ἀγα-θῷ δίδοται τοῖς ἀνθρώποις· ὁρῶμεν γοῦν ἐπὶ πολλῶν ὡς πολλάκις συμβαίνει μᾶλλον κατε-φρονεῖν τῶν γνωσκομένων, ἢ περ τῶν ἀγνοουμέ-νων.* Ἄλλως τε καὶ τὸ ἀγνοεῖν τὸν ὄντως ὄντα Θεὸν οὐκ ἐκ τινος ἄλλου, ἀλλ' ἐκ τῆς οἰκείας λή-θης ἡ ψυχὴ πάσχει· παραγίνεται δὲ καὶ ταῖς ἐν-ταῦθα ψυχαῖς γνώσις τοῦ Θεοῦ· ὥσπερ οὖν ὁρῶ-μεν καὶ ἐνταῦθα ἀνθρώπους γνωσκοντας τὸν Θεόν. Εἰ δέ τις ἐθέλοι τὸ ἀληθὲς λέγειν, οὐδέ ἐστὶν ὁλως ἀγνοία περὶ τοῦ Θεοῦ. Πάντες γὰρ, ὅτι ἐστὶ Θεός, ὁμολογοῦσι κοινῇ ἐννοίᾳ. Ὅτι δὲ καὶ ἐνταῦθα ὄντες δύνανται οἱ ἄνθρωποι γνω-σκειν τὸν Θεόν, καὶ ἡ τῶν ὀρθοδόξων πίστις σα-φῶς δηλοῖ, λέγουσι τὸν Θεὸν αὐτὸν κατεληλυθό-

ναι, καὶ ἐγνώσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Εἶπεν ὅτι ἐπ' ἀγαθῷ δέδοται πολλάκις τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἄγνοια· ἀλλ' εἰ μὲν τὴν τοῦ Θεοῦ (52) λέγει ἄγνοιαν περὶ ἧς ἐστὶν ἡμῖν ὁ λόγος, προδήλως ἀτοπον τὸ τὴν ἄγνοιαν τοῦ Θεοῦ λέγειν ἐπ' ἀγαθῷ διδόνθαι τοῖς ἀγνοοῦσι. Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ ἔσονται πᾶσαι αἱ θρησκείαι αἱ ἀγνοοῦσαι τὸν Θεόν, ἐπ' ἀγαθῷ ἑαυτῶν ἀγνοοῦσαι τὸν Θεόν· ἡ δὲ τὸν Θεόν γινώσκουσα θρησκεία οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἑαυτῆς. Εἰ δὲ ἐτέραν λέγει ἄγνοιαν περὶ ἧς οὐ προέχειτο ἡμῖν λέγειν, ἀκαιρος ἡ παράθεσις ἀντὶ τῆς ζητουμένης ἀγνοίας τὴν μὴ ζητουμένην ἔχουσα. Εἶπεν, ὅτι ἐκ τῆς οἰκείας λήθης πάσχει ἡ ψυχὴ τὸ ἀγνοεῖν τὸν Θεόν· εἶπεν, ὅτι καὶ ἐνταῦθα παραγίνεται ταῖς ψυχαῖς γνῶσις Θεοῦ· εἶπεν, ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὁρῶμεν γινώσκοντας τὸν Θεόν· εἶπεν, ὅτι οὐδόλως ἐστὶν ἄγνοια περὶ Θεοῦ· πάντες γάρ, ὅτι ἐστὶ Θεὸς ὁμολογοῦσι κοινῇ ἐννοίᾳ· εἶπεν, ὅτι καὶ ἐνταῦθα δύνανται οἱ ἄνθρωποι γινώσκειν τὸν Θεόν· καὶ τούτου εἰς ἀπόδειξιν παρέθετο τὴν πίστιν τῶν ὀρθοδόξων λέγουσαν αὐτὸν τὸν Θεόν κατεληλυθέναι καὶ ἐγνώσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Ἀλλ' εἰ μὲν ἀληθές, ὅτι τῇ οἰκείᾳ λήθῃ πάσχει ἡ ψυχὴ τὸ ἀγνοεῖν τὸν Θεόν, δηλονότι ψευδές, τὸ, οὐδὲ ἐστὶν ὅλως ἄγνοια περὶ Θεοῦ· πάντες γάρ, ὅτι ἐστὶ Θεὸς, ὁμολογοῦσι κοινῇ ἐννοίᾳ. Τίς δὲ ἦν χρεῖα τοῦ παραγενέσθαι ταῖς ἐνταῦθα ψυχαῖς γνῶσιν τοῦ Θεοῦ, πάντων γινωσκόντων τὸν Θεόν καὶ ὁμολογούντων κοινῇ ἐννοίᾳ; Τὸ δὲ, *Καὶ ἐνταῦθα ὁρῶμεν ἀνθρώπους γινώσκοντας τὸν Θεόν*, περὶ τίνων λέγει ἀνθρώπων; Εἰ μὲν περὶ τῶν ἐγνωκότων τὸν Θεόν κατελθόντα καὶ γνωρισθέντα αὐτοῖς κατὰ τὴν πίστιν τῶν ὀρθοδόξων, ἀληθὴς ὁ λόγος· ὁρῶμεν γάρ αὐτούς. Πῶς δὲ ὁ τῇ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους παρουσίᾳ ἀποδείξει χρησάμενος τοῦ δυνατὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἐνταῦθα γινῶναι Θεόν, αὐτὸς ἀπιστεῖ τοῖς παρ' αὐτοῦ ῥηθείσι περὶ τῆς τοῦ κόσμου ἀνακτίσεως (53); Ἡ γὰρ ἀπιστος ἀπόδειξις πιστὸν οὐ δείκνυσι τὸ εἰς δεῖξιν προκείμενον. Εἰ δὲ μὴ τοὺς ἐκ διδασκαλίας τοῦ κατελθόντος Θεοῦ ἀνθρώπους λέγει ἐνταῦθα ἐγνωκότας τὸν Θεόν, ψευδὴς ὁ λόγος ὁ λέγων· *Ὅρῶμεν ἀνθρώπους ἐνταῦθα ἐγνωκότας τὸν Θεόν*. Ἐγὼ γὰρ τούτους οὐκ ὁρῶ. Καὶ εἰ οὐκ ἦν ὅλως ἄγνοια περὶ Θεοῦ· πάντες γὰρ ὁμολογοῦσι κοινῇ ἐννοίᾳ· ποία γνῶσις τοῦ Θεοῦ ἐνταῦθα παραγέγονε τοῖς ἀνθρώποις, εἰ μὴ ἡ εἰδικὴ γνῶσις, καθ' ἣν πᾶσαι αἱ οὔσαι ἐπὶ γῆς θρησκείαι τῆς μὲν τὸν ἀληθῆ λόγον πρεσβεύουσης θρησκείας ἀπλῶς τῷ ψεύδει, ἀλλήλων δὲ ταῖς διαφοραῖς τοῦ ψεύδους διαφέρουσιν; Ἀλλ' εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐκ ἄρα κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἀποκριναμένου παραγίνεται ταῖς ἐνταῦθα ψυχαῖς γνῶσις Θεοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ἄγνοια, εἴγε μὴ τῇ καθόλου γνῶσει τοῦ Θεοῦ οὕση ἐν αὐταῖς ἀλλήλων διαφέρουσιν αἱ θρησκείαι, τῇ εἰδικῇ δὲ μᾶλλον τῇ ἐνταῦθα παραγενομένῃ αὐταῖς.

4. Εἰ τοίνυν δυνατόν καὶ ἐνταῦθα τοὺς ἀνθρώπους ὄντας γινώσκειν τὸν Θεόν, οὐδὲν αὐτοῖς

A absurditatis est asserere ignorancem Dei ignorantibus in beneficii loco esse concessam. Hac siquidem ratione religiones omnes Dei ignaræ, utiliter Deum ignoraverint; at religio Deum agnoscens, non utiliter illum norit. Sin aliam dicit ignorantiam, de qua propositum nobis non fuit dicere, intempestiva est propositio, pro quæsitâ non quæsitam obtrudens ignorantiam. Dixit ex propria oblivione animam pati ignorancem Dei. Dixit hic quoque evenire animis cognitionem Dei: dixit hic quoque conspici qui Deum cognoscant. Dixit nequam esse ignorancem Dei; universos namque Deum esse communi fateri sententia. Dixit hic quoque homines cognoscere Deum posse. Cujus rei probandæ causa orthodoxorum protulit fidem, quæ Deum ipsum descendisse, et ab hominibus cognitum esse profitetur. At si verum est animam ex propria oblivione ignorancem pati: videlicet illud falsum erit, non esse prorsus ignorancem Dei; omnes enim Deum esse communi fateri sententia. Quid vero opus fuit, obvenire hic animis nostris notitiam Dei, si omnes Deum cognoscunt, et consentientur communi sententia? Illud autem, *videmus et hic homines Deum cognoscentes*, de quibus hominibus dicit? Si quidem de illis qui Deum cognoverunt, postquam descendit et cognoscendum se eis præbuit juxta orthodoxorum fidem, vera est oratio, videmus enim eos. Quomodo autem qui Dei ad homines adventum argumenti loco adhibuit, ut probaret homines hic quoque Deum cognoscere posse, ipsemet fidem illius dictis de mundi restitutione non habet? Infidelis enim demonstratio fidem ei rei non astruit, cujus demonstrandæ gratia est producta. Sin non eos dicit homines, qui ex doctrina cœlitus ad nos delapsi Dei, Deum cognoverunt, falsum erit hoc dictum: *Videmus homines qui hic Deum cognoscunt*. Ego enim hos non video. Et si omnino non est ignoratio Dei, quod eum omnes communi confiteantur sententia: quænam in hac vita obvenit mortalibus notio Dei, nisi specialis illa cognitio, ex qua sit ut omnes, quæ in terris sunt, religiones mendaciis quidem simpliciter ab ea, quæ veritatem profitetur, mendacii autem discrimine a se invicem differant? Quod si ita est, non jam ergo, secundum responsoris rationem, hic animis cognitio Dei obvenit, sed magis ignoratio: siquidem religiones non generali Dei cognitione ipsis insita inter se differunt, sed ea potius quæ hic eis pro se cuique speciatim obvenit.

4. Itaque si in hac vita mortales Deum nosse possunt, nihil eis summi mali, ex eo quod hic sint, ob-

(52) Τοῦ Θεοῦ. Deerat Θεοῦ apud R. Stephanum; addidit Sylburgius; legitur in codice Clarom.

(53) Ἀνακτίσεως. R. Stephanus et mss. habent

ἀνακτίσεως, et infra χρηυτομένην ἀνάκτισιν, sed recte emendavit Sylburgius, cum in aliis gemellis locis idem R. Stephanus et mss. habeant ἀνάκτισιν.

venit. Etenim ignorantibus, ut dictum est, increduli ingenii vitio proprio Dei ignoratio evenit. Duobus dictis, quæ se invicem tollunt, complicatis responsor in responsione sua illud posuit : Si homines in hac vita Deum cognoscere possunt, nullum eis contingit summum malum. Et illud : Ignorantibus increduli ingenii vitio proprie ignoratio Dei obvenit. Et summum malum quod priore ejecit, id posteriore induxit dicto : siquidem summum malum est, duplicata impietate in verum Deum impium esse : ipsum scilicet ea, quam essentia obtinet, defraudare majestate : eos autem qui dii non sunt, illius gloria falso honorare, quod profecto ad malitiam summam nihil facit reliqui. Quod autem hominibus, eo quod Deum in hac vita nosse possint, nullum evenit summum malum, id summi mali non depulsio est, sed intentio ; siquidem in eo etiam quod possunt homines, voluntaria sua incredulitate non possunt, et cum possint simplici pietate, quæ homines salvat, pii esse, duplicatam ei præferunt impietatem ; quam summum malum non dicere longe absurdissimum est.

5. Quod si quis etiam concedat, quod quidem absurdum, summum esse malum ea, quæ hic sunt, eaque non exsistere satius esse quam exsistere ; si quidem ea quæ hic sunt ab opifice ob infirmitatem mala fuisse facta dicit, insanit, dum Dei potentiam negat universa complecti. Sin autem cum ea quæ hic sunt bona efficere posset, permisit aliis ut mala facerent, erit hoc quoque Dei incusatio. Nam qui prohibere potest et contemnit, verius ipse effector est. Si, ut supra dictum, ignorantibus Deum contingit, ut Deum increduli ingenii vitio proprio non norint, quod certe summum esse malum confessi sumus, quomodo id nunc ut absurdum concedit responsor ? Quod si non hoc ipsum, sed aliud summum malum ut absurdum concedit, non nostro judicio illud est summum malum, verum de Manichæorum sententia. Nostra certe sententia in terris omnia bona sunt, ut quæ summum bonum habeant opificem et auctorem ; et summum malum secundum substantiam nullum est in eis, sed nec secundum operationem illius, quod substantia malum sit, sed libero hominum arbitrio, quod mendacium **512** veritati præfert, duplici, ut dictum est, impietate. Quam quidem ut corrigat mundi fabricator et Deus, diem constituit, in quo omnia in mundo ex infidelitate et incredulitate adversus eum exorta mala abrogabit, secundum orthodoxorum, qui hic Deum cognoverunt, fidem, et ipsius responsoris testimonium. Non debuit autem responsor, dum de summo secundum nos malo agitur, ad summum secundum Manichæos malum se convertere ; inscitiae enim id signum est et argu-

Α μέγιστον κακὸν συμβαίνει ἐκ τοῦ ἐνταῦθα εἶναι. Τοῖς ἀγνοοῦσι γάρ, καθὼς εἴρηται, ἐκ τῆς οἰκείας ἀπίστου φύσεως τὸ ἀγνοεῖν τὸν Θεὸν συμβαίνει. Δύο φωνὰς ἀλλήλων ἀναιρετικὰς συμπλέξας ὁ ἀποκρινάμενος, ἔθηκεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἀποκρίσει τὸ, Εἰ δυνατόν τοὺς ἀνθρώπους ἐνταῦθα ὄντας γινώσκειν τὸν Θεόν, οὐδὲν αὐτοῖς μέγιστον συμβαίνει κακόν· καὶ τὸ, Τοῖς ἀγνοοῦσιν ἐκ τῆς οἰκείας ἀπίστου φύσεως συμβαίνει τὸ ἀγνοεῖν τὸν Θεόν. Καὶ τὸ μέγιστον κακὸν ὃ ἐξέβαλε διὰ τῆς πρώτης φωνῆς, τοῦτο διὰ τῆς δευτέρας εἰσήγαγε φωνῆς· εἰ μέγιστόν ἐστι κακὸν τὸ κατὰ διπλὴν ἀσέβειαν ἀσεβεῖν εἰς τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, αὐτὸν μὲν ἀποστερεῖν τῆς κατ' οὐσίαν δόξης, τοὺς δὲ οὐκ ὄντας θεοὺς τῇ ἐκείνου δόξῃ ψευδῶς τιμᾶν· ὅπερ ὑπερβολὴν οὐδεμιᾶς ἀπολέλοιπε κακίας. Τὸ δὲ, διὰ τὸ δυνατόν εἶναι ἀνθρώποις ἐνταῦθα οὐσι γινώσκειν τὸν Θεόν, μηδὲν αὐτοῖς μέγιστον συμβαίνειν κακόν, τοῦτο οὐκ ἐστὶ τοῦ μεγίστου κακοῦ ἀναίρεσις, ἀλλ' ἐπίτασις· ὅτι καὶ ἐν τῷ δυνατόν ἀδυνατοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἐκ τῆς οἰκείας ἐκουσίου ἀπιστίας, καὶ δυνάμενοι κατὰ ἀπλήν εὐσέβειαν σωστικὴν ἀνθρώπων εὐσεβεῖν, προτιμῶσι ταύτης τὴν διπλὴν ἀσέβειαν· ἣν μὴ λέγειν μέγιστον κακόν, τῶν ἀτοπωτάτων ἐστίν.

5. Εἰ δέ τις καὶ συγχωρήσει, ὅπερ ἄτοπον, μέγιστον εἶναι κακὸν τὰ ἐνταῦθα, καὶ κάλλιον ὑπάρχειν τὸ μὴ εἶναι τὰ τῇδε τοῦ εἶναι· εἰ μὲν λέγει κακὰ πεποιηκέναι τὰ τῇδε τὸν δημιουργὸν δι' ἀσθένειαν, ἀρνηταίνει, τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν φάσκων μὴ καταλαμβάνειν πάντα. Εἰ δὲ δυνάμενος ποιῆσαι καλὰ τὰ τῇδε, συνεχώρησεν ἑτέροις κακὰ ποιεῖν, καὶ τοῦτό ἐστι κατηγόρημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ γὰρ δυνάμενος μὲν παῦσαι, περιορῶν δὲ, ἀληθέστερον αὐτὸς δρᾷ. Εἰ κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀνωτέρω εἰρημένα συμβαίνει τοῖς ἀγνοοῦσι τὸν Θεόν τὸ ἀγνοεῖν τὸν Θεόν ἐκ τῆς οἰκείας ἀπίστου φύσεως, ὅπερ ἐστὶ μέγιστον ὁμολογούμενον κακόν, πῶς νῦν τοῦτο κατὰ τὴν ἄτοπον συγχωρεῖ συγχώρησιν ὁ ἀποκρινάμενος ; Ἀλλ' εἰ μὴ τοῦτο, ἀλλ' ἕτερον μέγιστον κακὸν κατὰ τὴν ἄτοπον συγχωρεῖ συγχώρησιν, ἀλλ' οὐ καθ' ἡμᾶς ἐστὶν ἐκεῖνο τὸ μέγιστον κακόν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Μανιχαίους. Καθ' ἡμᾶς γὰρ καλὰ τὰ τῇδε πάντα, ὡς τὸν μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἔχοντα δημιουργόν· καὶ μέγιστον κακὸν κατ' οὐσίαν οὐδὲν ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, οὔτε κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐκούσιον προαίρεσιν τῶν ἀνθρώπων, τὸ ψεῦδος προτιμῶσαν τῆς ἀληθείας, κατὰ τὴν προσηρημένην διπλὴν ἀσέβειαν. Ἦν διορθούμενος ὁ τοῦ κόσμου δημιουργὸς καὶ Θεός, ἔταξε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐξ ἀπιστίας τε καὶ ἀπειθείας τοῦ Θεοῦ κακῶν ποιεῖ τὴν ἀναίρεσιν, κατὰ τὴν πίστιν τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἐνταῦθα ἐπεγνωχότων τὸν Θεόν καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀποκριναμένου (53*). Οὐκ ἔχρην οὖν τὸν ἀποκρινάμενον, πρὸς τὸ καθ' ἡμᾶς μέγιστον κακὸν ἔχοντα τὸν λόγον, πρὸς τὸ κατὰ τοὺς

(53*) Καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀποκριναμένου. Legendum κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀποκριναμένου, ac sic vertendum : Secundum fidem orthodoxorum, qui hic Deum, ut ipse testatur Responsor, cognoverunt.

Μανιχαίους μέγιστον κακὸν ἀποτείνεσθαι· ἀγνοίας γάρ τοῦτο σημεῖον καὶ ἀπορίας ἐλέγχου, καθὰ εἴρηται. Συγχωρεῖ δὲ ἡμᾶς πράττειν ἃ ἐκουσίως αἰρούμεθα κακὰ, οὐ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἀλλ' ἵνα τὸ ἡμῶν αὐθαίρετον καὶ τὸ αὐτοῦ μακρόθυμον δειχθῇ· ὧν χωρὶς οὔτε ἡμεῖς ἄνθρωποι, οὔτε αὐτὸς ἀγαθὸς ἐνεδέχετο εἶναι ἐπὶ τῆς παρούσης καταστάσεως.

6. Εἰ δὲ αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὰ τῆδε, δῆλον, ὅτι, τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ μένοντος, καὶ ἐς ὕστερον καὶ αἰεὶ ταῦτα ἔσται. Ἄ γὰρ πάλαι ἠδύνατο, καὶ νῦν δύναται· εἰ δὲ νῦν πλέον τι δύναται παρὰ τὸ προτοῦ, ἐγγχρονος αὐτοῦ ἔσται ἡ τοιαύτη δύναμις· ὅπερ ἀτοπον· τὸ γὰρ ἐγγχρονον φθαρτόν. Ἐφ' ὧν λέγεται τὸ ποιήσας, ἐπὶ τούτων λέγεται καὶ τὸ πεποίηκε, καὶ τὸ ποιήσει· καὶ ὡς ἰσοδυναμούντων ἀλλήλοις ἐστὶν αὐτῶν ἡ μετάληψις ἀκώλυτος· προηγείται δὲ τὸ ποιήσας τοῦ ποιήσει φυσικῇ ἀνάγκῃ· ἅτινά ἐστι σημαντικὰ τῶν δύο ἁκρων τοῦ χρόνου. Τὸν δὲ ἔχοντα τὰ δύο ἁκρα τοῦ χρόνου, τουτέστι τὸ παρεληλυθὸς καὶ τὸ μέλλον, ἀνάγκη ἔχειν καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἁκρων τοῦ χρόνου, τουτέστι τὸ ἐνεστώς. Καὶ ἐπειδὴ χρονικὴν ἔχει ἔμφασιν τὸ ποιήσας, ἐξ ἀνάγκης καὶ ὁ Θεὸς ποιήσας τὰ τῆδε κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ ἀποκριναμένου, ἐν χρόνῳ αὐτὰ πεποίηκεν. Ἀλλὰ ποιήσας ὁ Θεὸς τὰ τῆδε, τὰ ἀφθαρτα καὶ τὰ φθαρτὰ ἐποίησε· μέρη γὰρ ταῦτα τῶν τῆδε· διὸ δῆλον, ὅτι εὐλόγως μὲν ἔβηκεν ὁ ἀποκρινάμενος ἐπὶ τοῦ Θεοῦ τὸ ποιήσας· ἀλόγως δὲ τῷ ἐγγχρόνῳ τὰ φθαρτὰ τῶν ἀφθάρτων διέστειλε, τῶν τῆ τοῦ ποιήσας φωνῇ ἀλλήλων μὴ διαστελλομένων, εἶγε ἐποίησε τὰ φθαρτὰ καὶ τὰ ἀφθαρτα. Εἰ τοίνυν ὁ λέγων περὶ τοῦ Θεοῦ τὸ ποιήσει, τὴν ἀνάκτισιν κατὰ πρόσληψιν λέγει τῆς ἐγγχρόνου δυνάμεως, ἔσται ἄρα καὶ ὁ λέγων περὶ αὐτοῦ τὸ ποιήσας κατὰ πρόσληψιν λέγων τῆς ἐγγχρόνου δυνάμεως, εἶγε ἡγεῖται πανταχοῦ τὸ ποιήσας τοῦ ποιήσει. Εἰ δὲ ποιήσας οὐ κατὰ πρόσληψιν ἐποίησε τῆς ἐγγχρόνου δυνάμεως, οὐδ' ἄρα ποιήσει κατὰ πρόσληψιν τῆς ἐγγχρόνου δυνάμεως.

7. Εἰ δὲ, δυνάμενος καὶ πάλαι κωλύσαι τοῦτο τὸ μέγιστον κακὸν, οὐκ ἐκώλυσε, φθονερὸς ἂν εἴη· ὅπερ ἀσεβὲς καὶ φαντάζεσθαι. Δεῖ οὖν τὸν αὐτὸν, ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένοντα, τὰ αὐτὰ ποιεῖν. Ὅτι ἐνεκεν ἀγνοίας Θεοῦ πολυτρόπως ἀσεβοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, εἰ τὸν ὄντως ὄντα Θεὸν ἀγνοοῦσιν, ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἐδείξαμεν. Ἡ γὰρ ἀθετοῦσι τὸν Θεόν, ἀποστεροῦντες αὐτὸν τῆς ἰδίας δόξης, καὶ τοὺς οὐκ ὄντας Θεοὺς τοῖς ἐκείνου ὀνόμασι καὶ πράγμασι ψευδῶς τιμῶσιν· ἢ τὴν δημιουργίαν τε καὶ πρόνοιαν τοῦ κόσμου ὑποτιθέασιν εἶναι μαχομένων ἀλλήλοις δημιουργῶν· ἢ τῷ τοῦ ἀγενήτου ὀνόματι μόνῳ πρέποντι τῷ δημιουργῷ τοῦ κόσμου Θεῷ, ὀνομάζουσι τὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ χωρὶς τοῦ δημιουργεῖν προσριπτοῦσι τῷ Θεῷ τὸ ὄνομα τοῦ δημιουργοῦ· ἵνα παραλείψω τὰ ἄλλα ἐν ἀνθρώποις εἰδὴ τῶν μεγίστων κακῶν, τὰ ἴσην ἢ καὶ μείζονα ἔχοντα ἀσέβειαν τῆς ἀσεβείας τῶν φθονερῶν τὸν Θεὸν φανταζομένων. Ἀλλ' εἰ ταῦτα

A mentorum penuriæ, ut dictum est. Permittit autem Deus, ut quæ sponte deligimus, mala faciamus; non ob potestatis suæ imbecillitatem, sed ut arbitrii nostri libertas, ejusque patientia ostendatur: sine quibus neque nos homines, neque ipse bonus esse posset in præsentī rerum statu.

6. Si ipse Deus est qui res hasce condidit, liquet eodem Deo manente eadem quoque et posthac et semper fore; quæ enim dudum potuit, nunc quoque potest. Quod si nunc prolixius quidquam potest quam antea, temporaria erit hujusmodi potentia ejus: quod absurdum est; nam quod temporarium, idem corruptibile est. De quibus rebus dicitur, qui fecit, de eisdem etiam dicitur fecit, et faciet, et utriusque, ut vocum ejusdem inter se potestatis, liber est usus. Naturali autem necessitate verbum, qui fecit, præit verbo faciet, quæ verba duorum temporis extremorum sunt notæ. Porro qui duo temporis habet extrema, id est præteritum et futurum, eum necesse etiam est id quod inter temporis extrema medium est habere, hoc est præsens. Et cum verbum qui fecit, habeat significationem temporis, necessario quoque Deus, qui res hasce fecit, ut responsor dixit, in tempore eas fecit. Verum qui has res fecit, et ea quæ sunt corruptibilia fecit, et ea quæ incorruptibilia: hæc enim partes sunt hujus universi. Quapropter patet, merito quidem responsorem de Deo posuisse, qui fecit; præter rationem autem temporario corruptibilia ab incorruptilibus distinxisse: cum ea verbo qui fecit, inter se distincta non sint; siquidem et corruptibilia et incorruptibilia fecit. Si ergo qui dicit de Deo, faciet, restitutionem accessione temporariæ potentiae futuram dicit: sane quidem et qui de eo dicit, qui fecit, accessione temporariæ potentiae fecisse dicit; siquidem verbum, qui fecit, ubique præit verbo faciet. Sin qui fecit, non accessione fecit temporariæ potentiae, non utique etiam faciet temporariæ potentiae accessione.

7. Sin, cum etiam olim prohibere potuerit summum hoc malum, non prohibuit, invidus fuerit: quod vel imaginari impium est. Necesse ergo est eundem in eisdem manentem, eadem facere. Homines per ignorancem Dei, si verum non norint Deum, multifariam impios esse, in his quæ supra dicta sunt ostendimus. Vel enim Deum abolent majestate eum sua privantes, et eos qui dii non sunt nomine et rebus ipsius falso honorant: aut mundi opificium et providentiam supponunt esse opificum inter se pugnantium; 513 aut nomine ingeni, quod soli congruit architecto mundi Deo, partes mundi nominant, atque absque opificio opificis nomen Deo projiciunt: ut interim alias in hominibus maximorum malorum omittam species, quæ parem vel etiam majorem habent impietatem, quam Deum invidum imaginari. Sed si hæc et alia ejusmodi in hominibus maxima mala sunt, prædicatam autem a Christianis

restitutionem, in qua sit omnium in hominibus et animæ et corporis malorum abolitio, non credit responsor; quomodo non invidus illius sententia Deus, qui cum prohibere possit maxima in hominibus mala, non prohibet, sed in iisdem manens semper eos, qui in ipsum et in se invicem impii sunt, facit? Cur autem mundi restitutionem non credit responsor? Utrum ob conditoris potentie penuriam, an propter operis indignitatem? Quod si ob conditoris potentie penuriam, ne conditor quidem erit Deus. Quæ enim restituere non potest, ea nec facere potest. Consequuntur namque hæc inter sese mutuo, seu ponantur, sive tollantur. Sin propter rei indignitatem; opus ergo præstantius erit indignum Deo, quod dictu absurdum est, nempe Deum decere ut homines faciat corruptibiles, ut autem incorruptibiles, minime decere.

QUÆSTIO CHRISTIANA AD GRÆCOS SECUNDA.

Si fieri non potest ut Deus sit qui nihil fecerit: quomodo Deus est, si mundus ingenitus est, ut nonnullis videtur?

RESPONSIO GRÆCA AD CHRISTIANOS.

Fieri non posse, ut Deus sit qui nihil fecerit, absurdum dictu est. Rursus enim huc ratio eadem quadrat, apud Deum non esse temporaneum quidquam. Quod si nihil est apud Deum temporaneum, liquet neque præteritum tempus Deo convenienter aptari. Quod si hoc non convenit; neque etiam convenit ut Deus quidquam fecisse dicatur. Quid ergo? Peccare nos dices quod Deum otiosum dicamus? Verum hoc non dicimus, sed Deum neque fecisse, neque facere, neque facturum esse in tempore. Neque enim quidquam fecit magis quam facit; aut magis facit quam faciet. Sed et præteritum apud Deum in præsentī, et futurum in præterito est; quippe cum Deus nihil fluxi habeat, sed eadem semper faciat, propter perfectam ipsius et immutabilem potentiam et actum. Itaque eo ipso quod est, mundum efficit, dum motum ei perpetuum suppeditat, facitque ut per omne ævum colluceat. Quare nihil quidem effecit, neque efficiet. Efficit autem idem ipse semper idem, non habens creationis suæ exordium ne et finem habeat, quia si actus ejus principium habeant et exitum, corruptibilis actu Deus erit: quod absurdum est. Quin et potentia ejus mutabilis erit, ut quæ alias aliis utatur **514** operationibus, et substantia concutietur, alias aliquando generans potentias, ac non in eisdem consistens. Quare si hæc ad omnia pertinent, liquet Deum mutabilem fore substantia, potentia et actu, quod est absurdum. Itaque idem ille manens,

(54) *Μένειν*. Legendum esse μένων perspicitur ex postremis responsionis verbis, Δεῖ οὖν τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένοντα τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

(55) *Ἐφαρμόζει*. Clarior. ἐφαρμόσει, et mox ἀρ-

μὲν καὶ τὰ τοιαῦτά ἐστιν ἐν ἀνθρώποις μέγιστα κακὰ, τὴν δὲ ὑπὸ Χριστιανῶν κηρυττομένην ἀνάκτισιν, ἐν ᾗ γίνεται πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ σῶμα κακῶν ἡ ἀναίρεσις, ὁ ἀποκρινάμενος ἀπιστεῖ· πῶς οὐκ ἔστι κατ' αὐτὸν ὁ Θεὸς φθονερός, ὃς, δυνάμενος κωλύσαι τὰ ἐν ἀνθρώποις μέγιστα κακὰ, οὐ κωλύει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένειν (54) ἀεὶ ποιεῖ τοὺς εἰς αὐτόν τε καὶ εἰς ἀλλήλους ἀσεβοῦντας; Τίνος δὲ ἕνεκεν ἀπιστεῖ ὁ ἀποκρινάμενος τοῦ κόσμου τὴν ἀνάκτισιν; Διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ποιούντος, ἢ διὰ τὸ ἀπρεπὲς τοῦ ἔργου; Ἄλλ' εἰ μὲν διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ποιούντος, ἔσται ὁ Θεὸς οὔτε ποιητής· ὣν γὰρ τῆς μεταποιήσεως ὁ Θεὸς οὐκ ἔχει τὴν δύναμιν, τούτων οὐδὲ τῆς ποιήσεως ἔχει· ἐπόμενα γὰρ ἐστὶ ταῦτα ἀλλήλοις, τιθέμενα ἢ ἀναιρούμενα· εἰ δὲ διὰ τὸ ἀπρεπὲς τοῦ ἔργου, ἔσται ἄρα τὸ κρεῖττον ἔργον μὴ πρέπον αὐτῷ· ὅπερ ἄτοπον, τὸ λέγειν φθαρτοὺς μὲν ἀνθρώπους πρέπειν αὐτῷ ποιεῖν, ἀφθάρτους δὲ μὴ πρέπειν αὐτῷ ποιεῖν.

ἙΡΩΤΗΣΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ἙΛΛΗΝΑΣ Β'.

Εἰ ἀδύνατον εἶναι Θεὸν τὸν μηδὲν πεποιηκότα, πῶς ἔστι Θεὸς, εἰ ὁ κόσμος ἀγέννητος, καθά τισι δοκεῖ;

ἈΠΟΚΡΙΣΙΣ ἙΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ.

Τὸ λέγειν ἀδύνατον εἶναι Θεὸν τὸν μηδὲν πεποιηκότα, ἄτοπὸν ἐστὶ. Πάλιν γὰρ κἀνταῦθα ὁ αὐτὸς ἐφαρμόζει (55) λόγος, ὥς οὐδὲν ἔγχρονόν ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ. Εἰ δὲ μηδὲν ἔγχρονόν ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ, ὁ δὴλον ὥς οὔτε τὸ παρεληλυθὸς τοῦ χρόνου ἀρμόζει ἐπιφέρειν τῷ Θεῷ. Εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἀρμόζει, καὶ τὸ πεποιηκέναι τὸν Θεὸν τὸ ὀτιοῦν οὐχ ἀρμόττει λέγειν. Τί οὖν; φαίης ἀνενέργητον τὸν Θεὸν ἡμᾶς λέγοντας ἀμαρτάνειν; Ἄλλ' οὐ τοῦτο φάμεν, ἀλλ' ὅτι οὐ πεποίηκε μὲν ὁ Θεὸς, οὔτε ποιεῖ, οὔτε ποιήσει ἐν χρόνῳ· οὐδὲν γὰρ μᾶλλον πεποίηκεν ἢ ποιεῖ, οὐδ' αὖ ποιεῖ ἢ ποιήσει. Ἀλλὰ τό τε παρελθὸν παρὰ τῷ Θεῷ ἐν τῷ ἐνεστώτι, καὶ τὸ μέλλον ἐν τῷ ἤδη γεγονέναι· ὥς οὐδὲν μὲν ῥευστὸν ἔχοντος τοῦ Θεοῦ, ἀεὶ δὲ τὰ αὐτὰ ποιούντος, διὰ τὴν τελείαν αὐτοῦ καὶ ἀμειψήθητον δύναμιν τε καὶ ἐνέργειαν. Ποιεῖ τοίνυν τὸν κόσμον ἐν αὐτῷ τούτῳ ὅπερ ἐστὶ, τὴν κίνησιν αὐτῷ ἀπαυστον παρέχων, τῷ ἐλλάμπειν αὐτὸν δι' αἰῶνος. Ὅστε πεποίηκε μὲν οὐδὲν, οὔτε ποιήσει. Ποιεῖ δὲ ἀεὶ ὁ αὐτὸς τὸ αὐτὸ, μὴ ἔχων ἀρχὴν τῆς ποιήσεως, ἵνα μὴ καὶ τέλος· ὥς, εἴγε ἀρχὴν ἔχουσι καὶ τελευτήν αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ, φθαρτὸς ἔσται ὁ Θεὸς τῇ ἐνεργείᾳ· ὅπερ ἄτοπον. Ἔσται γὰρ καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ μεταβλητὴ, ὥς ἄλλοτε ἄλλαις κεχρημένος (56) ἐνεργείαις· καὶ ἡ οὐσία σαλευθήσεται, ἄλλοτε ἄλλας γεννώσα δυνάμεις, καὶ μὴ μένουσα ἐν ταῖς αὐταῖς. Ὅστε εἰ ταῦτα διὰ πάντων, ὁ δὴλον ὥς ὁ Θεὸς ἔσται μεταβλητὸς οὐσία, δυνάμει, καὶ ἐνεργείᾳ· ὅπερ ἄτοπον. Ὁ αὐτὸς τοίνυν μένων οὐδὲν ἔχει ἔγχρονον· ποιεῖ

μᾶλλον ἐπιφέρειν.

(56) *Κεχρημένος*. Legendum κεχρημένη, ut infra n. 7.

τοίνυν τὸν κόσμον τᾶττων αὐτὸν ἀεὶ· καὶ ὁ κόσμος A
τῷ μὲν ἀεὶ φρουρεῖσθαι γίνεται, τῷ δὲ ἀεὶ εἶναι ὁ
αὐτὸς ἀγέννητος ὑπάρχει.

Ἐλεγχος τῆς ἀποκρίσεως οὐκ ὀρθῶς τετετη-
μένης.

1. Τὸ λέγειν ἀδύνατον εἶναι θεὸν τὸν μηδὲν
πεποιηκότα ἀτοπὸν ἐστὶ. Πάλιν γὰρ κἀνταῦθα ὁ
αὐτὸς ἐφαρμόζει λόγος, ὡς οὐδὲν ἐγγχρονόν ἐστι
παρὰ τῷ θεῷ. Εἰ διὰ τὸ μηδὲν ἐγγχρονον εἶναι παρὰ
τῷ θεῷ ἀτοπὸν ἐστὶ (57) τὸ λέγειν περὶ αὐτοῦ τὸ πε-
ποίηκε, τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἀτοπίας καὶ τὸ ποιεῖν, ἐγ-
χρονον ὡς τὸ πεποίηκε. Πῶς οὖν ἀνάρμοστον μὲν
λέγει ὁ ἀποκρινάμενος τῷ θεῷ τὸ πεποίηκεν, εὐάρ-
μοστον δὲ τὸ ποιεῖ; Καὶ εἰ μὲν τὸ ποιήσας ἴσον δύ-
ναται τῷ πεποίηκεν (58), ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ποιεῖ B
τῷ ποιήσει· τῶν δὲ ἰσοδυναμούντων ἀκώλυτος ἡ με-
τάληψις· πῶς ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ἀποκρίσει ἔθηκεν ὁ
ἀποκρινάμενος ἐπὶ τοῦ θεοῦ τὸ ποιήσας καὶ τὸ ποιεῖ,
νῦν δὲ ἀναιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ ἀμφοτέρω; Καὶ τὸ μὲν
ποιήσας οὕτως ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ θεοῦ· Ὁ αὐτὸς ἐστὶ,
ζησὶν, ὁ θεὸς ὁ ποιήσας τὰ τῇδε· τὸ δὲ ποιεῖν οὕ-
τως ἔθηκε· Δεῖ οὖν, φησὶ, τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν αὐ-
τῶν μένοντα τὰ αὐτὰ ποιεῖν. Ἀναιρῶν δὲ ἐν τῇ
δευτέρᾳ ἀποκρίσει τὰ κεῖμενα ἐν τῇ πρώτῃ ἀποκρί-
σει, οὕτως φησὶν· Ἀτοπὸν τὸ λέγειν ἀδύνατον
εἶναι (59) θεὸν τὸν μηδὲν πεποιηκότα. Καὶ πάλιν·
Οὔτε πεποίηκεν ὁ θεός, οὔτε ποιεῖ, οὔτε ποιήσει
ἐν χρόνῳ. Ἀλλ' ἴσως τὸ αὐτὸς ἑαυτῷ ἀντιλέγειν κα-
τὰ τὴν οἰκείαν λήθην ὑπέμεινε, καθ' ἣν, ὡς εἶπε, C
συμβαίνει τοῖς ἀνθρώποις τὸ ἀγνοεῖν. Ἐξετάσωμεν
δὲ ἡμεῖς τὰ τούτων ἐξῆς.

2. Οὐδὲν, φησὶν, ἐγγχρονόν ἐστὶ παρὰ τῷ θεῷ.
Δηλον, ὡς οὔτε τὸ παρεληλυθὸς τοῦ χρόνου ἀρ-
μόζει ἐπιφέρειν τῷ θεῷ. Εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἀρμόζει,
καὶ τὸ πεποιηκέναι τὸν θεὸν τὸ ὀτιοῦν οὐχ ἀρμό-
ζει λέγειν. Ἐν τούτοις τὸ ἀτοπὸν ὑποθέμενος ὁ
ἀποκρινάμενος, ὡς οὐδὲν ἐγγχρονον παρὰ τῷ θεῷ, τὰ
τῷ ἀτόπῳ ἐξ ἀνάγκης ἐπόμενα ὡς εὐλογα ἐπιφέρει·
τὸ, εἰ μηδὲν ἐγγχρονον παρὰ τῷ θεῷ, δηλον, ὡς οὔτε
τὸ παρεληλυθὸς τοῦ χρόνου ἀρμόζει ἐπιφέρειν τῷ
θεῷ· εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἀρμόζει, καὶ τὸ πεποιηκέναι
τὸν θεὸν τὸ ὀτιοῦν οὐχ ἀρμόζει λέγειν. Ὅτι δὲ ἀτόπως
ὑπέθηκε τὸ μηδὲν ἐγγχρονον εἶναι παρὰ τῷ θεῷ
(οὗ πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τοῖς ἐξῆς ἐπαγομένοις ἐχρή-
σατο), ἐλέγχει αὐτὸς ἑαυτὸν ὁ ἀποκρινάμενος, ἐν οἷς
ἐφασκεν ἐν τῇ πρώτῃ ἀποκρίσει· Εἰ δὲ αὐτὸς, φη-
σὶν, ὁ θεός ὁ ποιήσας τὰ τῇδε, δηλονότι τοῦ αὐ-
τοῦ θεοῦ μένοντος, καὶ ἐς ὕστερον καὶ ἀεὶ τὰ
αὐτὰ ἔσται· ἃ γὰρ πάλαι ἠδύνατο, καὶ νῦν δύνα-
ται. Εἰ τοίνυν μηδὲν ἐγγχρονόν ἐστι παρὰ τῷ θεῷ,
δηλον, ὅτι οὔτε τὸ ποιήσας, οὔτε τὸ ποιεῖ, οὔτε τὸ
πρότερον καὶ ὕστερον, οὔτε τὸ πάλαι καὶ τὸ νῦν,
οὔτε τὸ ἠδύνατο καὶ δύναται. Τὸ γὰρ ποιήσας, καὶ
τὸ πρότερον, καὶ τὸ πάλαι, καὶ τὸ ἠδύνατο, τοῦ

(57) Ἀτοπὸν ἐστὶ. In utroque codice ἀτοπον
εἶναι. Emendavit R. Stephanus.

(58) Legendum videtur τῷ ποιεῖ.—Ex Addendis et
Emendandis.

nihil habet temporarium. Efficit ergo mundum,
semper eum ordinans; et mundus eo quod semper
custodiatur, gignitur; eo quod semper sit, idem
ingenitus est.

Consulatio non recte instituta responsionis.

1. Fieri non posse, ut Deus sit qui nihil fecerit,
absurdum dictu est. Rursus enim huc ratio eadem
quadrat, apud Deum non esse temporaneum quid-
quam. Si, quia nihil temporarium apud Deum, ab-
surdum de illo dictu est, fecit, æque absurdum
dictu est, facere, quod non minus temporarium
quam fecit. Quonam igitur modo responsor dicit,
non competere Deo verbum fecit, competere autem
verbum facit? Ac si qui fecit, idem valet ac facit;
similiter autem et facit, idem ac faciet: eorum vero
quæ idem valent, liber est usus: quomodo in prima
responsione posuit responsor de Deo, qui fecit et
facit, et nunc ab eo utraque tollit? Et prius qui-
dem de Deo ita posuit: Ipse Deus est, inquit, qui
res hasce fecit; alterum autem sic: Idcirco, inquit,
ipsum eundem in eisdem permanentem eadem facere
necesse est. Abolens autem in responso secundo
ea quæ in primo sunt posita, sic ait: Absurdum
est dictu Deum esse non posse qui nihil fecerit. Et
rursum: Neque fecit Deus, neque facit, neque factu-
rus est in tempore. Fortasse autem ut ipse contra
seipsum diceret, propria ipsius oblivione factum:
ex qua, ut dixit, hominibus ignoratio evenit. Nos
vero sequentia expendamus.

2. Nihil, inquit, apud Deum temporarium est.
Liquet nec præteritum tempus Deo convenienter aptari.
Quod si hoc non convenit, neque etiam convenit,
ut quidquam Deus fecisse dicatur. Postquam absur-
dum in eo reposuit responsor, ut Deo temporarium
quidquam tribuatur, quæ inde necessario conse-
quuntur, ea ut rationi consentanea deducit; nimi-
rum, si nihil temporarium apud Deum, liquet ne-
que præteritum tempus Deo convenienter aptari.
Quod si hoc non convenit, neque etiam convenit
ut Deus quidquam fecisse dicatur. Porro absurde
illud suppositum esse, Apud Deum nihil esse tem-
porarium (quo principio usus est ad ea quæ con-
sequuntur probanda), ipse contra se arguit respon-
sor, qui in prima responsione dixit: Sin ipse Deus
est qui hæc fecit, constat eodem Deo manente ea
quoque eadem et posthac et semper futura: quæ enim
dudum potuit, nunc quoque potest. Quod si nihil est
temporale apud Deum, manifestum est, neque qui
fecit, neque facit, neque prius et posterius, neque
dudum et nunc, neque potuit et potest, ei con-
gruere. Nam qui fecit, et prius, et dudum, et potuit
præteriti temporis sunt significationes: et facit, et

(59) ἀδύνατον εἶναι. Hæc verba, quæ hic de-
erant, desumpsi ex ipsa responsione, ubi minime
desunt.

posthac, **515** *et nunc, et potest, præsentis et futuri temporis sunt notæ. Sin hæc de Deo posita designant et ponunt omnia Dei opera temporaria esse apud eum, certum est absurde ab eo suppositum esse nihil esse apud Deum temporarium. Hoc autem sublato, ut absurde posito, necessario simul hoc etiam tollitur non competere in Deum fecit, et necessario statuitur huic contrarium, scilicet competere in Deum fecit. In re namque qualibet, aut affirmationem veram esse necesse est, aut negationem. Porro si ponas competere in Deum fecit, dicere non possis Deum esse qui nihil fecerit. Hoc enim illud consequitur.*

τῷ Θεῷ τὸ πεποίηκεν, ἀδύνατον λέγειν Θεὸν τὸν

3. *Quid ergo? Peccare nos dices, quod Deum otiosum dicamus? Verum non hoc dicimus, sed Deum neque fecisse, neque facere, neque facturum esse in tempore. Neque enim quidquam fecit magis quam facit, neque rursus facit magis quam faciet. Sed et præteritum apud Deum in præsentī, et futurum in præterito est: quippe cum Deus nihil fluxi habeat, sed eadem semper faciat, propter perfectam ejus et immutabilem potentiam et actum. Sed fugere peccatum quo Deus otiosus dicitur, et de eo affirmare, neque fecisse, neque facere, neque facturum esse in tempore, in idem est incidere peccatum. Nam si velles peccare et Deum otiosum dicere, quid posses amplius dicere, quam quod peccare et Deum otiosum dicere nolens prolocutus es, neque fecisse Deum, neque facere, neque facturum esse? Verbis namque, quæ temporis notam significant et continent, ex operatione Dei sublatis, reperietur Deus otiosus, ac proinde nec conditor.*

4. *Si nihil est apud Deum temporarium, nimirum nec præteritum tempus apud eum est, nec præsens, nec futurum. Quomodo igitur responsor qui removet a Deo temporaria, ponit in Deo temporaria, et ait: Verum et præteritum apud Deum in præsentī, et futurum in præterito? Hoc ipsum duo quodammodo significat, vel illud quod non est, apud Deum esse in eo quod non est, vel illud quod non est, apud Deum esse in eo quod est. Si primum, impossibile est: nam in aliquo esse vel non esse illius est quod est. Si secundum, est apud Deum id quod non est in eo quod est, id est præteritum tempus in præsentī. Hoc autem posito, non recte, nihil apud Deum esse temporarium, dictum esse arguit illud præteritum in præsentī, et futurum in præterito, quæ quidem sunt temporaria; et quamvis mutaverit modum, quo apud Deum sunt temporis partes, concessit tamen apud eum esse præteritum tempus et præsens et futurum: etiamsi non magis fecerit quam faciat; nec rursus magis faciat quam facturum sit. Enim vero quid opus erat illud magis remove-*

A *παρεληλυθότος χρόνου ἐστὶ δηλωτικά· καὶ τὸ ποιεῖ, καὶ τὸ ὑστερον, καὶ τὸ νῦν, καὶ τὸ δύναται, τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου ἐστὶ σημαντικά. Εἰ δὲ ταῦτα, κείμενα ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, σημαντικά τε καὶ θετικά γίνονται τοῦ πάντα τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ ἔγχρονα εἶναι παρ' αὐτῷ, δῆλον, ὅτι ἀτόπως ὑπέθηκε τὸ μηδὲν ἔγχρονον εἶναι παρ' αὐτῷ. Τούτου δὲ ὡς ἀτόπως ὑποτεθέντος ἀναιρουμένου, συναναιρεῖται ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸ μὴ ἀρμόττειν τῷ Θεῷ τὸ πεποίηκε. Καὶ τούτου γὰρ ἀναιρεθέντος, ἐξ ἀνάγκης τίθεται τὸ τούτου ἐναντίον, τουτέστι τὸ ἀρμόζειν τῷ Θεῷ τὸ πεποίηκεν. Ἐπὶ παντὸς γὰρ χρή ἢ τὴν φάσιν εἶναι ἀληθῆ ἢ τὴν ἀπόφασιν. Κειμένου δὲ τοῦ ἀρμόττειν μηδὲν πεποιηκότα· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἐκείνῳ ἐπόμενον.*

B 3. *Τί οὖν φαίης ἀνενέργητον ἡμᾶς τὸν Θεὸν λέγοντας ἀμαρτάνειν; Ἀλλ' οὐ τοῦτό φαμεν, ἀλλ' ὅτι οὐ πεποίηκε μὲν ὁ Θεὸς οὐδὲν, οὔτε ποιεῖ, οὔτε ποιήσει ἐν χρόνῳ· οὐδὲν γὰρ μᾶλλον πεποίηκεν ἢ ποιεῖ, οὐδ' αὖ ποιεῖ ἢ ποιήσει· ἀλλὰ τό τε παρελθὸν παρὰ τῷ Θεῷ ἐν τῷ ἐνεστώτι, καὶ τὸ μέλλον ἐν τῷ ἤδη γεγονέναι· ὡς οὐδὲν μὲν ρευστὸν ἔχοντος τοῦ Θεοῦ, ἀεὶ δὲ τὰ αὐτὰ (60) ποιούντως διὰ τὴν τελείαν αὐτοῦ καὶ ἀμετάβλητον δυνάμιν τε καὶ ἐνέργειαν. Ἀλλὰ τὸ φεύγειν μὲν τὴν ἀμαρτίαν λέγουσαν τὸν Θεὸν ἀνενέργητον, λέγειν δὲ περὶ αὐτοῦ τὸ οὔτε πεποίηκεν, οὔτε ποιεῖ, οὔτε ποιήσει ἐν χρόνῳ, εἰς τὴν αὐτὴν ἐστὶν ἀμαρτίαν ἐμπεσεῖν. Εἰ γὰρ ἡδουλήθη ἀμαρτάνειν, καὶ λέγειν τὸν Θεὸν ἀνενέργητον, τί πλέον εἶχες λέγειν ὡς νῦν εἴρηκας, μὴ βουλόμενος ἀμαρτάνειν καὶ λέγειν ἀνενέργητον τὸν Θεὸν, τοῦ μήτε πεποιηκέναι τὸν Θεὸν, μήτε ποιεῖν, μήτε ποιήσιν; τῶν γὰρ ῥημάτων τῶν χρονικῆν ἔμφασιν δηλούντων καὶ ἐχόντων, ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ ἀναιρουμένων, εὐρεθήσεται ὁ Θεὸς ἀνενέργητος· διὸ οὔτε ποιητής.*

4. *Εἰ μηδὲν ἔγχρονόν ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ, δῆλον, ὅτι οὔτε τὸ παρεληλυθός τοῦ χρόνου ἐστὶ παρ' αὐτῷ, οὔτε τὸ ἐνεστώς, οὔτε τὸ μέλλον. Πῶς οὖν ὁ ἀποκρινάμενος, ἀναιρῶν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὰ ἔγχρονα, τίθησιν ἐπὶ τοῦ Θεοῦ τὰ ἔγχρονα, καὶ φησὶν· Ἀλλὰ τό τε παρελθὸν παρὰ τῷ Θεῷ ἐν τῷ ἐνεστώτι, καὶ τὸ μέλλον ἐν τῷ ἤδη γεγονέναι; Τοῦτο δεῖν τινων ἔχει τὴν ἔμφασιν, ἢ τοῦτο μὴ ὄν παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶν ἐν τῷ μὴ ὄντι, ἢ τοῦτο μὴ ὄν παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶν ἐν τῷ ὄντι. Ἀλλ' εἰ μὲν τὸ πρῶτον, ἐστὶν ἀδύνατον· τὸ γὰρ ἐν τινι εἶναι, ἢ μὴ εἶναι, τοῦ ὄντος ἐστὶν· εἰ δὲ τὸ δεύτερον, ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ τὸ μὴ ὄν ἐν τῷ ὄντι, τουτέστι τὸ παρεληλυθός τοῦ χρόνου ἐν τῷ ἐνεστώτι τοῦ χρόνου. Τούτου δὲ κειμένου, ἔλεγχος γίνεται τοῦ μὴ ὀρθῶς εἰρησθαι τὸ οὐδὲν ἔγχρονον παρὰ τῷ Θεῷ, τὸ παρεληλυθός ἐν τῷ ἐνεστώτι, καὶ τὸ μέλλον ἐν τῷ ἤδη γεγονέναι· ἅτινά ἐστιν ἔγχρονα· καὶ εἰ ἐνῆλλαξε τὸν τρόπον τοῦ πῶς ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ τὰ τοῦ χρόνου μέρη, ἀλλ' ὁμῶς δέδωκεν εἶναι παρ' αὐτῷ τοῦ χρόνου τὸ παρεληλυθός, καὶ τὸ ἐνεστώς, καὶ τὸ μέλλον· καὶ εἰ μὴ (61) μᾶλλον τὸ πεποίηκε τοῦ ποιεῖ,*

(60) *Τὰ αὐτὰ.* Ita Clarom. Editi ταῦτα.

(61) *Καὶ εἰ μή.* Leg. εἰ καὶ μή. Paulo post leg.

τῶν ποιήσεων οὓσων. Supra leg. ἢ τοῦτο μὴ ὄν παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶν ἐν τῷ ὄντι.

οὐδ' αὖ τὸ ποιεῖ τοῦ ποιήσει. Ἐπεὶ τίς ἦν χρεῖα τῆς τοῦ μᾶλλον ἀναιρέσεως ἀπὸ τῶν ποιήσεων τῶν κατὰ τὸ πεποίηκε, καὶ ποιεῖ, καὶ ποιήσει, ἀλλήλων διαφερουσῶν, τῶν ποιήσεων οὐκ οὐσῶν τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μὴ διαφερουσῶν ἀλλήλων· οὐδὲ γὰρ ἀναίρεσις ἐστὶ τοῦ πεποιηκέναι τὸ μὴ μᾶλλον πεποίηκεν ἢ ποιεῖ, ἀλλὰ θέσις μᾶλλον τοῦ πεποίηκεν. Ἀλλὰ προδήλως πάντα ὅσα ἀνεῖλεν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὰ ἔγχρονα ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς δευτέρας ἀποκρίσεως, ταῦτα αὐτῷ κατέλιπεν ἐνταῦθα, ὡς οὐδὲν ῥευστὴν ἔχοντος τοῦ Θεοῦ, αἰεὶ δὲ τὰ αὐτὰ ποιῶντος διὰ τὴν τελείαν αὐτοῦ καὶ ἀμετάβλητον δυνάμιν τε καὶ ἐνέργειαν. Ὁ ἀναιρῶν τὰ ἔγχρονα οὐ τίθησι τὰ ἔγχρονα. Πῶς οὖν, εἰ κατὰ τὸν ἀποκρινάμενον μηδὲν ἔγχρονον παρὰ τῷ Θεῷ, ποιεῖ τὰ αὐτὰ ὁ Θεός; Τὸ γὰρ ποιεῖ ἀδύνατον νοηθῆναι τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου ἐκτός. Πῶς δὲ ἔχει τελείαν δυνάμιν τε καὶ ἐνέργειαν ὁ Θεός, εἰ δὴ ἀπαύστως ποιεῖ τὰ αὐτά; Εἰ γὰρ διὰ τοῦτο λέγεται ἡ κίνησις ἐνέργεια ἀτελὴς διὰ τὸ αἰεὶ κινεῖσθαι· ἥς εἰ κατὰ μίμησιν καὶ ὁ Θεὸς ἐποίει, ἀτελὴς ἔσται ἡ αὐτοῦ ἐνέργεια καὶ οὐ τελεία· ἡ γὰρ τελεία ἐνέργεια ἐν τῷ ἤδη ἀποτελεσθέντι ἔργῳ θεωρεῖται, καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀτελέστῳ. Ἀλλ' εἰ μὲν διὰ τὸ ἀτελὲς τῆς ἐνεργείας καὶ διὰ τὸ ἀτελέστατον τοῦ λόγου λέγει τὸν Θεὸν μηδὲν πεποιηκέναι ὁ ἀποκρινάμενος, οὐκ ἀληθεύσει, λέγων τελείαν εἶναι τὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ, τὴν μηδὲν οὔτε τῷ ὅλῳ οὔτε τῷ μέρει τελέσασαν· εἰ δὲ, τοῦ ἔργου μὴ τελεσθέντος, ἀδύνατον τελείαν εἶναι τὴν ἐνέργειαν τοῦ ποιούντος, δῆλον, ὅτι οὐδὲ ὁ Θεὸς ἔχει τελείαν ἐνέργειαν, αἰεὶ ποιῶν τὸ ποιούμενον.

5. Ποιεῖ τοίνυν τὸν κόσμον ἐν αὐτῷ τούτῳ ὅπερ ἐστὶ, τὴν κίνησιν αὐτῷ ἀπαυστον παρέχων, τῷ ἐλλάμπειν αὐτὸν δι' αἰῶνος. Εἰ ἐν τῇ παροχῇ τῆς κινήσεως ποιεῖ τὸν κόσμον ὁ Θεός, δῆλον, ὅτι ἔγχρονον ποιεῖ τὸν κόσμον· οὐ γὰρ ἄνευ χρόνου ἡ κίνησις ἢ τῷ κόσμῳ παρὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν αὐτοῦ κίνησιν παρεχομένη. Εἰ τοίνυν τὸ ποιεῖν τοῦ ἐνεστῶτος ἐστὶ χρόνου, καὶ ἡ κίνησις ἔγχρονός ἐστι, πῶς οὐκ ἐστὶ ψευδὲς, τὸ, Οὐδὲν ἔγχρονόν ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ; Ὡς δὲ δυνατόν κινεῖσθαι τὸν κόσμον τὸν μήπω γεγονότα, ἀλλ' εἰ (62) ἐν τῷ ποιεῖσθαι ὄντα, τῷ τὸν μὲν Θεὸν ποιεῖν ἀχρόνως, τὸν δὲ κόσμον ἐν τῷ χρόνῳ ποιεῖσθαι; ἀνάγκη γάρ, ὥσπερ ποιεῖ ὁ ποιῶν, οὕτως ποιεῖσθαι τὸ ποιούμενον ἀχρόνως. Εἰ δὲ τῇ παροχῇ τῆς κινήσεως ποιεῖ τὸν κόσμον ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἀρ-

A operationibus inter se secundum verba, *fecit et facit et faciet*, discrepantibus, nisi quia operationes sunt quæ ab invicem secundum majus aut minus non differunt? Non enim Deum fecisse negat, qui magis fecisse negat quam facere, sed potius fecisse asseverat. Porro manifeste quæcunque a Deo in exordio secundi responsi adimit **516** temporaria, ea illi hic reliquit omnia: *Deus quippe cum nihil fluxi habeat, sed eadem semper faciat, propter perfectam ejus et immutabilem potentiam et actum.* Qui temporaria tollit, non ponit temporaria. Qui ergo, si nihil est, de responsoris sententia, apud Deum temporarium, Deus eadem facit? Illud enim *facit* concipi non potest extra præsens tempus. Quomodo vero perfectam habet Deus potentiam et operationem, si indesinenter eadem facit? Nam si ideo motio imperfectus dicitur actus, quia continenter movetur, et ad ejus imitationem Deus quoque facit; imperfecta erit et non absoluta ejus operatio. Absoluta enim operatio in perfecto, non in imperfecto perspicitur opere. Cæterum si propter imperfectam operationem et imperfectissimam rationem responder assentit Deum nihil fecisse, vera non dicet perfectam esse asserens Dei operationem, quæ nihil neque in integro opere, neque in illius parte perfecit. Sin opere non absoluto, fieri nequit ut opificis perfecta sit operatio: neque Deus videlicet perfectam habet operationem, cum semper faciat id quod fit.

C 5. Itaque mundum facit eo ipso quod est, dum motum perpetuum ei suppeditat, facitque ut per omnem ævum colluceat. Si suppeditatione motus Deus mundum efficit, constat temporarium ab eo mundum effici; non enim absque tempore est motus qui mundo a Deo præbetur. Si igitur efficere præsentis est temporis, et motus temporarius est, quomodo falsum non est, *nihil esse apud Deum temporarium*? Qui autem fieri potest ut mundus qui, necdum factus sit, moveatur, aut si dum efficitur, existit, Deus quidem absque tempore efficiat, mundus vero in tempore efficiatur? Necesse namque est, sicut effector facit, ita quoque effectum effici absque tempore. Sin motus subministratione Deus mundum facit, nec convenienter de eo dicitur, Mundum fecit: nec ipsi etiam mundo congruet moveri. Si aliud est quod movetur, et alius motus: ut puta, sit id quod movetur sol, motus autem ejus transitio per delationem e loco in locum: et motus quidem soli essentiam non præbet, præbet autem ei ut delatione moveatur: duplicem videlicet creationem sol habet, unam substantiæ, alteram motionis: est quippe sol concretio, ætheris modo pellucidus substantia, splendidus specie, rotundus figura: quarum rerum nihil per motum sol habet. Si nihil horum per motum habet, neque per Dei operationem videlicet. Quod si perpetui motus subministratione, solem,

qui pars est mundi, efficit Deus, quemadmodum totum efficit mundum, ac prius esse oportet id quod mobile est et posteriorem motum, vel profecto infectus est sol substantia, vel alia operatione illius fecit substantiam et alia motum, ita ut prius quidem fecerit illius substantiam, postea autem motum præbuerit. Sed si semper facit ut moveatur, illius autem substantiam non semper facit, manifestum est post creationem illius substantiæ datum ei fuisse motum perpetuum, et finem creationis **517** substantiæ ejus, principium esse motionis ejus. Quod si hæc ita se habent, nimirum apud Deum nihil absque tempore fuerit. Creatio enim creationi succedens, tempore minime vacat.

6. *Quocirca nihil quidem fecit, neque faciet. Facit autem idem ipse semper idem, non habens operationis exordium, ut neque finem habeat.* Cum solis aliam creationem, quæ est substantiæ, aliam esse demonstratum sit, quæ sit per motum, quam indesinentem appellat responsor, ac creationem substantiæ priorem esse ea creatione quæ sit per motum, quomodo non absurdum est solis creationem illam, quæ sit per motum, sine principio esse statuere, cum sol ante indesinentem illam creationem, quæ sit per motum, aliam habuerit, quæ desiit, nempe substantiæ? Itaque aut Deus conditor substantiæ solis non est: aut creatio per motionem solis, principii expers non est. Quod si primum, si essentiæ solis Deus creator non est, neque sane per motum illius creator erit. A quo namque habet essentiam, ab eo quoque motum habeat necesse est. Sin secundum, corruptibilis erit operatione Deus; siquidem secundum, responsorem, operatione Dei cessante, corrumpitur Deus secundum operationem. At si Deus substantiæ solis conditor est, eamque non semper condit: condidit scilicet hanc, priusquam ille moveretur, nec ulla est apud Deum sine tempore creatura.

7. *Nam si initium habent et finem ejus operationes, corruptibilis erit operatione Deus, quod absurdum est. Erit autem et potentia illius mutabilis, alias aliquando proferens operationes. Quod si potentia mutabilis, ut alias aliis utens operationibus, etiam substantia mutabit, alias aliquando generans potentias, nec in eisdem permanens. Quare, si hæc ad omnia pertineant, liquet Deum fore mutabilem substantia, potentia et operatione, quod est absurdum.* Si ut Deus ipse non habet ortum et finem, ita nec operatio et opera ejus (operationes enim ipsius in operibus ejus sunt) ut neque ipsi videlicet, ita neque eis quæ dicuntur operibus ejus, factore erit opus. Falsum quoque erit Deum effectorem dicere eorum quæ ipsius sunt, cum principio et fine careant. Sin omnino præexistentiæ et postexistentiæ discrimine secernitur Creator a re creata, sublato a

σεως τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ. Εἰ δὲ τῇ παροχῇ τῆς ἀπαύστου κινήσεως ποιεῖ τὸν ἥλιον ὁ Θεὸς τὸν ὄντα μέρος τοῦ κόσμου, ὥσπερ ποιεῖ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ δεῖ πρῶτον εἶναι τὸ κινητὸν καὶ ὕστερον τὴν κίνησιν, ἢ ἄρα ἀποκρίτως ἐστὶν ὁ ἥλιος τῇ οὐσίᾳ, ἢ κατὰ ἄλλην ποίησιν ἐποίησεν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν, καὶ κατὰ ἄλλην ποίησιν τὴν κίνησιν· καὶ ποιήσας μὲν πρῶτον αὐτοῦ τὴν οὐσίαν, ὕστερον δὲ παρασχὼν αὐτῷ τὴν κίνησιν. Ἀλλ' εἰ τὸ κινεῖσθαι αὐτὸν ἀεὶ ποιεῖ, τὴν δὲ οὐσίαν αὐτοῦ οὐκ ἀεὶ ποιεῖ, δῆλον, ὅτι μετὰ τὴν ποίησιν τῆς οὐσίας αὐτοῦ παρέχει αὐτῷ τὴν ἀπαύστον κίνησιν, καὶ ἐστὶ τὸ τέλος τῆς οὐσίας τῆς ποιήσεως αὐτοῦ ἀρχὴ τῆς κινήσεως αὐτοῦ. Εἰ δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, δῆλον, ὅτι οὐδὲν ἄχρονον παρὰ τῷ Θεῷ· ἡ γὰρ ποίησις ποίησιν διαδεχομένη ἄχρονος οὐκ ἐστίν.

6. Ὅστε πεποίηκε μὲν οὐδὲν, οὔτε ποιήσει· ποιεῖ δὲ ἀεὶ ὁ αὐτὸς τὸ αὐτὸ, μὴ ἔχων ἀρχὴν τῆς ποιήσεως, ἵνα μὴ καὶ τέλος. Δειχθέντος τοῦ ἄλλην εἶναι τοῦ ἡλίου τὴν ποίησιν τῆς οὐσίας καὶ ἄλλην τὴν διὰ κινήσεως, ἣν ἀπαύστον ὠνόμασεν ὁ ἀποκρινάμενος, καὶ ὅτι προηγείται ἡ ποίησις τῆς οὐσίας αὐτοῦ τῆς διὰ κινήσεως, πῶς οὐκ ἐστὶν ἄτοπον τὸ ἀναρχον λέγειν τοῦ ἡλίου τὴν ποίησιν, τὴν διὰ τῆς κινήσεως, τοῦ ἡλίου, πρὸ τῆς ἀπαύστου διὰ κινήσεως ποιήσεως, τὴν τῆς οὐσίας παυσάμενην ποίησιν ἐσχηκότος; Ἡ τοίνυν οὐκ ἐστὶ ποιητῆς τῆς τοῦ ἡλίου οὐσίας ὁ Θεός, ἢ οὐκ ἐστὶν ἀναρχος ἡ διὰ τῆς κινήσεως ποίησις τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' εἰ μὲν τὸ πρῶτον, εἰ οὐκ ἐστὶ ποιητῆς τῆς τοῦ ἡλίου οὐσίας ὁ Θεός, οὐδ' ἄρα διὰ τῆς κινήσεως ἐστὶν αὐτοῦ ποιητῆς· παρ' οὗ γὰρ ἔχει τὴν οὐσίαν, παρὰ τούτου ἀνάγκη ἔχειν καὶ τὴν κίνησιν· εἰ δὲ τὸ δεύτερον, φθαρτὸς ἐστὶ ὁ Θεός τὴν ἐνέργειαν, εἴγε κατὰ τὸν ἀποκρινάμενον, παυσάμενης τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, φθείρεται ὁ Θεός τῇ ἐνεργείᾳ. Εἰ δὲ ποιητῆς τῆς τοῦ ἡλίου οὐσίας ἐστὶν ὁ Θεός, καὶ ταύτην ἀεὶ οὐ ποιεῖ, δῆλον, ὅτι πεποίηκε ταύτην πρὸ τοῦ κινεῖσθαι αὐτὸν, καὶ οὐδὲν ποίημα ἄχρονον παρὰ τῷ Θεῷ.

7. Ὡς εἴγε ἀρχὴν ἔχουσι καὶ τελευτὴν αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ, φθαρτὸς ἐστὶ ὁ Θεός τῇ ἐνεργείᾳ· ὅπερ ἄτοπον. Ἔσται δὲ καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ μεταβλητὴ, ἄλλοτε ἄλλας ἐνεργείας προέχουσα (63). Εἰ δὲ ἡ δύναμις μεταβλητὴ ἄλλοτε ἄλλαις κεχρημένη ἐνεργείαις, καὶ ἡ οὐσία σαλευθήσεται, ἄλλοτε ἄλλας γεννώσα δυνάμεις, καὶ μὴ μένουσα ἐν ταῖς αὐταῖς. Ὅστε, εἰ ταῦτα διὰ πάντων, δηλονότι ὁ Θεός ἐστὶ μεταβλητὸς οὐσία, δυνάμει, ἐνεργείᾳ· ὅπερ ἄτοπον. Ὅσπερ αὐτὸς ὁ Θεός οὐκ ἔχει ἀρχὴν καὶ τελευτὴν, οὕτως οὐδὲ ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ, οὐδὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ (αἱ γὰρ ἐνέργειαι αὐτοῦ ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ εἰσιν)· ἐστὶ ἄρα ὥσπερ μὴ χρήζων αὐτὸς τοῦ ποιοῦντος, οὕτως οὐδὲ τὰ λεγόμενα αὐτοῦ ἔργα· ἐστὶ ψεῦδος καὶ τὸ λέγειν τὸν Θεὸν ποιητὴν τῶν κατ' αὐτὸν, ἀνάρχων τε ὄντων καὶ ἀτελευτήτων. Εἰ δὲ πανταχοῦ κατὰ διαφορὰν προϋπάρξενος τε καὶ μεθυπάρξενος

(63) Προέχουσα. Legendum putat Sylburgius παρῶντα vel ἔχουσα. Sed frustra quidquam mutare-

tur, cum verbum προέχειν idem interdum valeat ac proferre. Infra leg. εἰ ὥσπερ αὐτὸς ὁ Θεός.

διέστηκεν ὁ Ποιητὴς τοῦ ποιήματος, δῆλον ὅτι ὁ ἀναιρῶν ἂν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ τὴν διαφορὰν ταύτην, ἀμφοτέρω ἀποστερεῖ, τὸν Θεὸν καὶ τὰ ποιήματα, τὸν μὲν τῆς τοῦ ποιητοῦ προσηγορίας, τὰ δὲ τῆς τῶν ποιημάτων. Καὶ εἰ ἔστι μὲν ἡ τοῦ Θεοῦ δύναμις ἀπειρος, ὥσπερ οὖν καὶ ἔστι, πεπερασμένα δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ, πῶς οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς καθ' ὃς ἔχει μὲν δυνάμεις, μὴ ἐνεργῶν δὲ κατ' αὐτάς, οὐ φθαρτὸς τῇ ἐνεργείᾳ (64), κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἀποκριναμένου; Εἰ δὲ καθ' ὃς ἔχει δυνάμεις, καὶ μὴ ἐνεργῶν κατ' αὐτάς, φθαρτὸς οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ἄρα, παυσαμένης τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τῆς τὸν κόσμον παραγούσης, φθείρεται Θεὸς τῇ ἐνεργείᾳ. Ὅσον δὲ καὶ βούλεται, καὶ οὐχ ὅσον δύναται (65)· καὶ οὐ ποιεῖ φθαρτὸν τὸν Θεὸν ἡ τῆς ἐνεργείας συστολή· οὐδὲ ἄρα ὅταν συστέλλῃ τὴν ἐνέργειαν, κατὰ μεταβολὴν συστέλλει τῆς δυνάμεως· ἀλλ' ἔστι μὲν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἀειἀμετάβλητος, κέχρηται δὲ ταῖς ἐνεργείαις ἐφ' ὅσον βούλεται. Οὐ γὰρ ἐνεργεῖ Θεὸς καθάπερ ἐνεργοῦσιν οἱ ἐν τῷ ἐνεργεῖν τὸ εἶναι ἔχοντες, καὶ παυσαμένης τῆς ἐνεργείας παύονται καὶ αὐτοὶ τοῦ εἶναι, οἷον τὸ πῦρ καὶ ἡ χιών. Εἰ γὰρ οὕτως ἐνεργεῖ Θεὸς, οὐκ ἔνεχεν τῶν γινομένων ἕτερον ἢ ἔνεχεν τοῦ εἶναι αὐτὸν ἐνεργεῖν· ὥς, εἰ παύσοιτο τοῦ ἐνεργεῖν, παύσεται καὶ τοῦ εἶναι. Εἰ δὲ ἄτοπον τοῦτο, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ λέγειν μεταβλητὴν τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν τῇ συστολῇ τῆς ἐνεργείας, ἡ σαλευομένην τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ταῖς ποικίλαις ἐνεργείαις ἄλλοτε ἄλλας προβαλλομένην. Καὶ καθάπερ ποιεῖ (66) ἡμᾶς ὁ Θεὸς πρῶτον μὲν βρέφη, ἔπειτα δὲ νεανίσκους, εἶτα γέροντας, οὐ κατὰ τὴν μεταβολὴν ποιεῖ τῆς δυνάμεως, οὐδὲ κατὰ τὴν φθορὰν τῆς ἐνεργείας, οὔτε κατὰ τὴν σαλευομένην αὐτοῦ οὐσίαν, ἐναλλάσσων ἡμῶν τὰς ἡλικίας κατὰ διαφόρους καιροὺς τῷ πρῶτῳ καὶ ὑστέρῳ ἀλλήλων διαφερούσας, ἀλλὰ κατὰ τὴν προβολὴν καὶ συστολὴν τῆς ἐνεργείας· οὕτως οὐ κατὰ τὴν μεταβολὴν τῆς δυνάμεως ἀρχὴν καὶ τέλος ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ ἔχει, ἀλλὰ κατὰ προβολὴν καὶ συστολὴν. Εἰ μὲν γὰρ συστέλλομένης τῆς ἐνεργείας, οὐκέτι ἡ δύνατο ὁ Θεὸς τῇ παυσαμένῃ ἐνεργείᾳ κεχρησθαι, δικαίως ἂν ἐλέγετο φθορὰ ἐνεργείας· εἰ δὲ ἀεὶ δύναται τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν ὅτε βούλεται προβάλλεσθαι, οὐκ ἄρα φθείρεται ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ συστέλλομένη. Τῆς γὰρ δυνάμεως μὴ φθειρομένης, ἀδύνατον φθαρῆναι τὴν ἐνέργειαν. Ἄλλη γὰρ ἔστιν ἡ φθορὰ τῆς ἐνεργείας, καὶ ἄλλη ἡ συστολή τῆς ἐνεργείας· ὥς, εἰ μὴ συνεστέλλετο ἡ ἐνέργεια ἡ τὸν κόσμον ποιοῦσα, ἀπειροὶ ἂν κόσμοι ἐγένοντο τῷ πλήθει κατὰ τὴν ἀπαυστον ἐνέργειαν. Νῦν δὲ, ἐνὸς μόλου τοῦ κόσμου γενομένου, ἡ ἐνέργεια ἡ τὸν κόσμον ποιήσασα.

8. Ὁ αὐτὸς τοίνυν μένων οὐδὲν ἔχει ἑγχρονον. Ποιεῖ τοίνυν τὸν κόσμον τάττων αὐτὸν ἀεὶ, καὶ ὁ κόσμος τῷ μὲν ἀεὶ φρουρεῖσθαι γίνεται, τῷ δὲ ἀεὶ εἶναι ὁ αὐτὸς ἀγέννητος ὑπάρχει. Εἰ μὴδὲν ἔχει ἑγχρονον ὁ Θεός, οὐδ' ἄρα τὸ ποιεῖν ἔχει· ἑγχρονον γὰρ τὸ ποιεῖν. Καὶ εἰ ποιεῖ τὸν κόσμον ὁ Θεός, μὴ

(64) Τῇ ἐνεργείᾳ. Hæ voces totum hunc locum perturbant, eisq̃ue sublati enitescit. Mox resumens scriptor eadem verba, omittit τῇ ἐνεργείᾳ. Ibidem

A Deo et operibus ejus hoc discrimine, utraque defraudantur, Deus quidem creatoris, opera autem rei creatæ appellatione. Ac si infinita est Dei potentia, ut profecto est, finita autem ejus opera, quomodo Deus secundum potentias quas habet quidem, sed per quas non operatur, non erit judicio responsoris corruptibilis. Quod si secundum potentias, quas habet quidem, sed per quas non operatur, corruptibilis non est: neque etiam desinente Dei operatione, quæ mundum produxit, corrumpitur Deus operatione. Quantum autem vult, nequaquam autem quantum potest, operatur: nec Deum corruptibilem **518** facit operationis contractio. Neque ergo, cum operationem contrahit, per mutationem contrahit potentia. Sed est quidem potentia Dei semper immutabilis, utitur autem operationibus quantum vult. Non enim operatur Deus, ut operantur quæ in operando habent esse, et desinente operatione desinunt et ipsa esse, velut ignis et nix. Nam si ita operaretur Deus, non magis operum causa operaretur, quam ut ipse esset; quippe qui, si desineret operari, etiam esse desineret. Quod si id absurdum, absurdum etiam profecto dictu est mutari Dei potentiam contractione operationis, ejusque concuti essentiam, dum ab ea aliæ alias variis operationibus producantur potentia. Et quemadmodum faciens nos Deus primum infantes, deinde adolescentes, postea senes, non mutatione potentia id facit, nec corruptione operationis, nec concussione ipsius substantiæ, ætates nostras, quæ a se invicem varietate temporum secundum prius aut posterius differunt, immutans, sed profereunda et contrahenda operatione, ita initium et finem habet ejus operatio, non quod mutetur potentia, sed quia profertur et contrahitur. Nam si, ubi contracta est operatio, non jam posset Deus operatione, quæ desiit, uti; merito diceretur corruptio operationis. Sed si semper potest eandem operationem, ubi vult, proferte; non ergo corrumpitur Dei operatio contracta. Nam potentia non corrupta, non potest corrumpi operatio. Aliud est enim corruptio operationis, aliud contractio; nam si non contracta esset operatio, quæ mundum fecit, infiniti numero essent mundi ob indesinentem operationem. Nunc autem cum unus factus sit mundus, ex eo quod finitum sit opus, demonstratur finitam esse operationem quæ mundum fecit. τῷ πεπερασμένῳ τοῦ ἔργου δείκνυται πεπερασμένη

8. Itaque idem ille manens nihil habet temporarium. Facit ergo mundum, semper eum ordinans, et mundus quatenus semper custoditur, gignitur: quatenus semper est, idem ingenitus est. Si nihil habet temporarium Deus, neque etiam id habet ut faciat; facere enim temporarium est. Et si mundum Deus

tollenda negatio ante φθαρτός.

(65) Δύναται. Subintelligendum ἐνεργεῖ.

(66) Ποιεῖ. Leg. ποιῶν.

facit, non produciens ejus substantiam, mundum non facit. Mundus enim sine substantia non est mundus. Quod si mundus substantiam habet insectam, necessario etiam incustoditus est. Quo enim ut fiat secundum substantiam non indiget, neque etiam eo indiget ut custodiatur. Ingenita enim natura nihil quod extra ipsam sit accipere potest. Ac si in omni re necesse est veram esse affirmationem aut negationem, quomodo responsor utrumque in mundi creatione posuit, affirmationem et negationem, genitum illum esse et ingenitum dicens? Deinde vero si, ut dixit in tertia responsione, Deus, cum ingenitus sit, ingenite facit omnia, quæ non fiunt, sed coexistunt; quandoquidem quidquid coexistit, illius, cui coexistit, salute servatur, non egens alia custodia, nisi illius salute, ipso enim salvo ipsum etiam salvum fit: idcirco non ea quæ coexistunt indigent custodia, sed illud cui coexistunt. Sed si hæc ita se habent, non ergo custodia indiget mundus, qui coexistit Deo, sed ipse Deus, cui coexistit mundus. Sed si id absurdum est, absurdum et mundum dicere coexistentem Deo. Dicendum ergo Dei voluntate mundum subsistere et Dei voluntate eundem permanere, etsi non semper. Sic etiam quæ alicui subsistenti coexistunt, illius perseverantia permanent, non sua: veluti, per compositionem linearum coexistunt anguli, ac manente compositione manent et anguli, ac sublata compositione tolluntur et anguli; ac si opus est ut permaneant anguli, necesse est custodiam dare compositioni linearum, non angulis per se, sed per accidens quidem angulis, linearum autem compositioni per seipsam. Ex his existimandus est mundus, si ingenite coexistit Deo, ut ait responsor.

ταῖς γωνίαις καθ' ἑαυτὰς, ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκὸς μὲν ταῖς γωνίαις, καθ' ἑαυτὸ δὲ τῇ συνθέσει τῶν γραμμῶν. Κατὰ ταῦτα χρὴ νοεῖν τὸν κόσμον, εἰ ἀγεννήτως συνυφίσταται τῷ Θεῷ, καθά φησιν ὁ ἀποκρινάμενος.

TERTIA AD GRÆCOS CHRISTIANA QUÆSTIO.

Si quia est, non quia vult, facit Deus: veluti ignis calefacit quia est: quomodo, cum ipse simplex sit et unius formæ, diversarum est conditor substantiarum?

GRÆCUM AD CHRISTIANOS RESPONSUM.

Non existimandum, ut in nobis aliud quidem est esse, aliud autem velle, sic etiam in Deo; sed in Deo idem prorsus est esse et velle. Nam quod est, etiam vult; et quod vult, est: nec ulla in Deo distinctio, quia Deus per seipsum productus est. Quare distinctio essentiæ et voluntatis in Deo rejicienda est. Non tamen putandum est Deum, quia

(67) *Οὐσίαν ἔχει, ἀποίητος*. Leg. οὐσίαν ἔχει ἀποίητον.

(68) *Ἄλλ' ἐπειδὴ*. Superfluit prima conjunctio.

(69) *Πλὴν τῆς ἐκείνου σωτηρίας*. Hæc verba e loco supra posito huc irrepserunt. Commodus enim illis sensus non videtur adungi posse, et senten-

τὴν οὐσίαν αὐτοῦ παράγων, οὐ ποιεῖ τὸν κόσμον· ὁ γὰρ κόσμος χωρὶς οὐσίας οὐκ ἔστι κόσμος. Εἰ δὲ ὁ κόσμος οὐσίαν ἔχει, ἀποίητος (67) ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀφρούρητός ἐστιν. Οὐ γὰρ πρὸς τὸ γενέσθαι κατ' οὐσίαν οὐ δέεται, τούτου οὐδὲ πρὸς τὸ φρουρεῖσθαι ἐπιδέεται. Ἡ γὰρ ἀγέννητος φύσις οὐδενὸς τῶν ἐξωθεν ἑαυτῆς ἐστὶν ἐπιδεκτική. Καὶ εἰ ἐπὶ παντός χρὴ ἢ τὴν φάσιν ἢ τὴν ἀπόφασιν εἶναι ἀληθῆ, πῶς ὁ ἀποκρινάμενος ἀμφοτέρω εἰσῆκεν ἐπὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, καὶ τὴν φάσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν, λέγων αὐτὸν εἶναι γεννητὸν καὶ ἀγέννητον; Ἐτι δὲ εἰ, καθά εἶπεν ἐν τῇ τρίτῃ ἀποκρίσει, ἀγέννητος ὢν ὁ Θεὸς ἀγεννήτως ποιεῖ πάντα, οὐ γινόμενα, ἀλλὰ συνυφιστάμενα· ἀλλ' ἐπειδὴ (68) πᾶν συνυφιστάμενον τῇ τοῦ ὧ συνυφίσταται σωτηρίᾳ σώζεται, μὴ χρῆζον ἐτέρας φρουρᾶς πλὴν τῆς ἐκείνου σωτηρίας· σωζομένου γὰρ ἐκείνου, τέσσωσται καὶ αὐτός· διὰ τοῦτο, εἰ χρεῖα ἐστὶ φρουρᾶς πρὸς σωτηρίαν, ἐκεῖνο χρῆζει φρουρᾶς πλὴν τῆς ἐκείνου σωτηρίας (69)· οὐ ὑφίσταμένου συνυφίσταται τὰ συνυφιστάμενα, οὐχὶ τὰ συνυφιστάμενα. Ἄλλ' εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐκ ἄρα ὁ κόσμος χρῆζει φρουρᾶς ὁ συνυφιστάμενος τῷ Θεῷ, ἀλλ' αὐτός ὁ Θεὸς ὧ συνυφίσταται ὁ κόσμος. Εἰ δὲ τοῦτα ἄτοπον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ τὸν κόσμον λέγειν συνυφιστάμενον τῷ Θεῷ. Χρὴ οὖν λέγειν βουλήσει τοῦ Θεοῦ ὑφίστασθαι τὸν κόσμον, καὶ βουλήσει τοῦ Θεοῦ διαμένει ὁ αὐτός, εἰ καὶ μὴ ἀεί (70). Ὡσαύτως τὰ τῇ ὑποστάσει τινὸς συνυφιστάμενα τῇ ἐκείνου διαμονῇ διαμένει, οὐχὶ ἑαυτῶν· οἷον τῇ συνθέσει τῶν γραμμῶν συνυφίστανται αἱ γωνίαι· καὶ μενούσης τῆς συνθέσεως, μένουσι καὶ αἱ γωνίαι· καὶ ἀναιρουμένης τῆς συνθέσεως, ἀναιροῦνται καὶ αἱ γωνίαι· καὶ εἰ χρεῖα ἐστὶ τοῦ διαμένειν τὰς γωνίας, ἀνάγκη δοῦναι φρουρὰν τῇ συνθέσει τῶν γραμμῶν, οὐχὶ

ἙΡΩΤΗΣΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ἙΛΛΗΝΑΣ Γ'.

Εἰ τῷ εἶναι, καὶ οὐ τῷ βούλεσθαι ποιεῖ ὁ Θεός, οἷον θερμαίνει τὸ πῦρ τῷ εἶναι, πῶς αὐτός μὲν ἔστι τε καὶ ἀπλοῦν καὶ μοναεὶδὲς, διαφόρων δὲ οὐσιῶν ἐστὶν ποιητής;

Δ' ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ἙΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ.

Οὐκ οἰητέον, ὥσπερ ἐν ἡμῖν ἄλλο μὲν ἔστι τὸ εἶναι, ἄλλο δὲ τὸ βούλεσθαι, οὕτω καὶ ἐν τῷ Θεῷ· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἀντικρυς ὑπάρχει τὸ εἶναι καὶ τὸ βούλεσθαι ἐν τῷ Θεῷ. Ὁ γὰρ ἐστὶ, καὶ βούλεται· καὶ ὁ βούλεται, ἐστὶ· καὶ οὐδεμία διαίρεσις ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν αὐτοπάρακτον εἶναι τὸν Θεόν. Ὡστε καὶ τὴν διαίρεσιν τοῦ εἶναι πρὸς τὸ βούλεσθαι ἐπὶ τοῦ Θεοῦ ἀπαρρί-

tiam sua sponte claram perturbant.

(70) *Εἰ καὶ μὴ ἀεί*. Hic figenda fuit interpunctio, quæ cum deesset apud R. Stephanum, interpretibus causa fuit erroris, excepto tamen Gelenio, vel eo, qui Gelenii interpretationem prosecutus est.

πτεόν. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' οὕτως τὸν Θεὸν τὸ εἶναι (71) ποιεῖν ὑποθετέον ὥς τὸ πῦρ θερμαίνει. Τὸ γὰρ πῦρ, εἰ καὶ οὐσιωδῶς, ἀλλ' ὁμῶς συμβεβηκυῖαν ἔχει τὴν θερμότητα· παρὰ δὲ τῷ Θεῷ οὐδὲν οὔτε οὐσιωδῶς συμβεβηκεν οὔτε συμβεβηχότως. Ἐπεὶ οὖν συμβεβηκε μὲν αὐτῷ οὐδὲν, τὸ δὲ εἶναι καὶ τὸ βούλεσθαι ταύτῃ ὑπάρχει τῷ Θεῷ, ἀπλοῦν τέ ἐστι καὶ μονοειδές, ποιητικὸν ἀγεννήτως τῶν ὄντων. Ὡς περ γὰρ ὁρῶμεν, ὅτι τὰ γεννητά, ὅσον ἄνθρωπος ὁ δεῖνα γεννητὸς γενόμενος, γεννητὸς (72) τε ὢν γεννητὰ ποιεῖ· καὶ καθόλου τὰ γεννητὰ γεννητῶς γενόμενα, γεννητὰ ποιεῖ, καὶ ἐξ αὐτῶν ποιεῖ· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ Θεός, ἀγεννήτος ὢν, ἀγεννήτως ποιεῖ πάντα, οὐ γινόμενα, ἀλλὰ συνυφιστάμενα· καὶ τῇ μὲν τῆς δυνάμεως ἀπειρία διάφορα ποιεῖ. Μὴ προσέχωμεν δὲ τὸν Θεὸν ἀνθρωπίνως· οὐ γὰρ ὥς περ ἡμεῖς τὸ πρότερον ἄλλως ἔχοντες, ὕστερον εἰς ἄλλο μεταβάλλοντες λεγόμεθα ποιεῖν, οὕτως καὶ ὁ Θεός ποιεῖ· ἀλλὰ δι' ἁρρήτον (73) ὑπερβάλλουσάν τε δύνανται ἀχρόνως ποιῶν πάντα, τελειοῖ πάντα· καὶ ἅμα τῷ αὐτὸν εἶναι καὶ τὰ ὄντα ποιεῖ, οὐ χρεῖαν ἔχων ὥς περ ἡμεῖς τὸ πρότερον γενέσθαι, καὶ τελειωθῆναι, καὶ οὕτως ποιῆσαι τὸ ὕστερον, διὰ τὸ μηδὲν εἶναι ἐν αὐτῷ πρότερον καὶ ὕστερον. Ὁρῶμεν οὖν καὶ τὴν φύσιν αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦσαν, καὶ ἀθρόον ἀεὶ τὴν μεταβολὴν ἐργαζομένην· ὥς περ καὶ ἐπὶ τῆς πήξεως τοῦ γάλακτος ἀθρόως τὴν πήξιν θεώμεθα παραγινομένην τῷ γάλακτι. Πολλῷ τοίνυν τὸν Θεὸν μᾶλλον οἰητέον ἀθρόως καὶ ἀχρόνως πάντα ποιεῖν, αὐτὸν μὲν ὄντα ἐν, τῇ δὲ ἀπειρία τῆς δυνάμεως τὰ διάφορα παράγοντα, καὶ αὐτὰ παντελῶς αὐ-

A est facere eodem modo ac ignis calefacit. Nam ignis etsi substantialiter, accidentem tamen habet calorem; apud Deum autem, neque substantiæ, neque accidentis modo quidquam accidit. Proinde, quia illi nihil accidit, et idem est Deo et esse et velle, simplex est et unius formæ, ingenite ea quæ sunt efficiens. Sicut enim videmus quemvis hominem, cum genite genitus sit, et gignendi capax, genita procreare, et in universum genita, cum genite genita sint, genita etiam procreare et ex seipsis procreare; ita et Deus, ingenitus cum sit, ingenite facit omnia, non genita, sed simul existentia, quæ quidem ob potentiam infinitam diversa efficit. Non consideremus Deum humano modo; non enim ut nos primum aliter nos habentes, postea in aliud mutati, facere dicimur, sic Deus quoque facit: sed ob excellentem potentiam absque tempore faciens omnia, perficit omnia, et simul atque ipse est, ea etiam quæ sunt facit; non opus habens, ut nos, ut prius gignatur et perficiatur, atque ita postea faciat, quia in eo nec prius quidquam nec posterius. Idcirco cernimus et naturam, hoc ipso quod 520 est, facere et universam semper mutationem operari: quemadmodum lactis coagulatione cernimus universe coagulationem lacti advenire. Multo igitur magis putandum Deum universe et absque tempore facere omnia, cum ipse quidem sit unum, infinita vero potentia diversa producat; quæ quidem omnino per seipsa producta sint.

ἘΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ἈΠΟΚΡΙΣΕΩΣ ΟΥΚ ὉΡΘΩΣ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΗΣ.

1. Οὐκ οἰητέον, φησὶν, ὥς περ ἐν ἡμῖν ἄλλο μὲν ἐστὶ τὸ εἶναι, ἄλλο δὲ ἐστὶ τὸ βούλεσθαι, οὕτως καὶ ἐν τῷ Θεῷ. Ὁ γὰρ ἐστὶ, καὶ βούλεται· καὶ ὁ βούλεται, ἐστὶ· καὶ οὐδεμίᾳ διαίρεσις ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸ αὐτοπάρακτον εἶναι τὸν Θεόν. Ὡς τε τὴν διαίρεσιν τὴν τοῦ εἶναι πρὸς τὸ βούλεσθαι ἐπὶ τοῦ Θεοῦ ἀπορρίπτει. Τοῦ Θεοῦ ἔχοντος οὐσίαν μὲν πρὸς ὑπαρξιν, βούλησιν δὲ πρὸςποίησιν, ὁ ἀπορρίπτων οὐσίας τε καὶ βουλῆς τὴν διαφορὰν καὶ τὴν ὑπαρξιν ἀπορρίπτει τοῦ Θεοῦ καὶ τὴνποίησιν· ὑπαρξιν μὲν τὴν αὐτοῦ,ποίησιν δὲ τῶν οὐκ ὄντων. Ὅτι δὲ ἄλλη ἐστὶν ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλη ἡ βούλη, δείκνυται καὶ ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ἀποκριναμένου τοῦ εἰπόντος· Ὁ γὰρ ἐστὶ, καὶ βούλεται· καὶ ὁ βούλεται, ἐστὶν. Ἀντέστρεψε (74) τῇ οὐσίᾳ τὴν βούλην, καὶ τῇ βουλῇ τὴν οὐσίαν. Ἀντιστροφὴ δὲ οὐδαμῶς ἐνδέχεται γενέσθαι, τῶν ἀντιστρεφόμενων οὐκ ὄντων ἄλλο καὶ ἄλλο· ἢ λόγῳ ἢ ἀριθμῷ. Τὸ τῷ ἀριθμῷ ἐν ὄν οὐδὲν χωλύει τῷ λόγῳ ἄλλο καὶ ἄλλο εἶναι· ὅσον ἡ εὐθεία γραμμὴ τῇ μὲν ὑποστάσει ἀριθμῷ μία ἐστὶ, τῷ δὲ λόγῳ τῆς εὐθείας καὶ τῆς γραμμῆς ἄλλο καὶ

RESPONSI NON RECTE INSTITUTI CONFUTATIO.

1. Non existimandum, inquit, ut in nobis, aliud quidem est esse, aliud autem velle, sic etiam in Deo; sed in Deo et esse et velle, idem plane est. Nam quod est, etiam vult; et quod vult, est: nec ulla in Deo distinctio, quia Deus per se productus est. Quare distinctio essentialis et voluntatis in Deo rejicienda. Cum Deus habeat essentiam ut existat, voluntatem vero ut faciat: qui differentiam essentialis et voluntatis rejicit, existentiam juxta et effectum Dei rejicit; existentiam quidem, ipsius; effectum autem, eorum quæ non erant. Porro aliam esse essentiam Dei, et aliam voluntatem, ex verbis etiam responsoris demonstratur, cum dicit: Nam quod est, etiam vult; et quod vult, est. Convertit substantia voluntatem, et voluntate substantiam. Conversio autem fieri non potest, nisi ea quæ convertuntur, sint aliud atque aliud, sive ratione, sive numero. Id quod numero unum est, nihil obstat quin ratione aliud sit atque aliud: ut puta, linea recta, substantia quidem, quantum ad numerum pertinet, una est: quantum autem ad rationem rectitudinis et

(71) Τὸ εἶναι. Legendum τῷ εἶναι ut supra, idque observavit Sylburgius.

(72) Γεννητός. Legit Langus γεννητικός et paulo ante γεννητῶς γενόμενος.

(73) Ἀρρήτον. Hanc vocem, quam ex hoc loco excidisse manifestum est, restitui ex ipso responsoris textu, qui infra repetitur.

(74) Ἀντέστρεψε. Clarior. δηλονότι ἀντέστρεψε.

lineæ, aliud atque aliud. Ad hunc modum dividitur natura Dei, ratione substantiæ et voluntatis. Si aliud est esse, et aliud inesse; et est quidem Dei essentia, inest vero essentiæ voluntas; alia utique est essentia Dei, et alia voluntas. Si voluntas Dei ex essentia est, non autem essentia ex voluntate: alia certe essentia Dei, et alia voluntas. Essentia Dei fieri non potest ut essentia non sit; voluntas autem Dei, ut non velit, fieri potest: veluti, voluit Deus facere solem unum, secundum solem facere non voluit, quia, ut erat rebus utile, unum esse solem, utile rebus non fuit, secundum esse solem. Ac id quidem quod utile voluit, quod autem non utile non voluit. Verum si ita habet, alia est nimirum essentia Dei et alia voluntas. Si Deus id quod est etiam vult, nempe non voluntas est, sed id quod voluntate expetitur. Quomodo igitur idem est cum essentia voluntas, cum voluntas et id quod voluntate expetitur, aliud et aliud sit, ut sensus et id quod sub sensum cadit? Si sine principio et æternus Deus est, neque per seipsum productus est, neque per alium: nam qui omnino per seipsum productus est, nulla ratione sine principio et æternus est. Responsor aliis verbis essentiæ et voluntatis Dei tollit differentiam, aliis autem statuit; ac tollit quidem dum ait: *Non existimandum ut in nobis aliud quidem est esse, aliud autem velle, sic etiam in Deo.*

521 Differentiam vero statuens, ait: *Sed idem plane est. Et iterum: Sed et esse, et velle idem est in Deo.* Quemadmodum enim quod aliud est, ab alio est aliud, ita et quod idem, alii est omnino idem; similiter quod omnino aliud, ab alio est omnino aliud. At si idem est essentia Dei et voluntas, erit omnino aliud atque aliud; sin minus, alio atque alio sublato, tolletur necessario identitas essentiæ Dei et voluntatis, atque etiam illud omnino. Quemadmodum moveri motionis operatio est: ita et velle, voluntatis est operatio. Et quæ differentia est potentiæ ad actum, ea est voluntati ad ipsum velle. Fieri autem nequit, ut velle quidem a voluntate differat, a volente autem non differat. At si nulla ratione fieri potest ut idem sit velle, et voluntas, et volens: qui a Deo et voluntate aliud atque aliud rejicit, is ab agente et actu differentiam rejicit, quod absurdum est. Si aliud est id quod subsistit, et aliud quod non subsistit, atque illud quidem Deus, hoc autem voluntas est: videlicet qui a Deo et voluntate rejicit aliud atque aliud, vel id quod subsistit rejicit, vel id quod non subsistit. Si, ut placet adversario, quod est Deus id vult, et quod vult id est; si Deus non voluerit operationem suam non perire, liquet eam, ubi desiit, perire non volente ipso. Non est ergo Deus id quod vult. Si efficere, voluntatis Dei est, quemadmodum aliud est simpliciter facere, aliud qualia et quanta et quando

A ἄλλο. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον οὐ διαιρεῖται (75) τοῦ Θεοῦ ἡ φύσις τῷ λόγῳ τῆς οὐσίας καὶ τῆς βουλῆς. Εἰ ἄλλο τὸ ὑπάρχειν, καὶ ἄλλο τὸ ἐνυπάρχειν· καὶ ὑπάρχει μὲν τοῦ Θεοῦ ἡ οὐσία, ἐνυπάρχει δὲ τῇ οὐσίᾳ ἡ βουλή· ἄλλη ἄρα ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄλλη ἡ βουλή. Εἰ ἡ μὲν βουλή τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς οὐσίας, ἡ δὲ οὐσία οὐκ ἐκ τῆς βουλῆς, ἄλλη ἄρα ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλη ἡ βουλή. Ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ τὸ μὴ εἶναι οὐσία οὐ δέχεται· ἡ δὲ βουλή τοῦ Θεοῦ δέχεται τὸ μὴ βούλεσθαι· οἷον, ἐβούλετο ὁ Θεὸς ποιῆσαι ἓνα ἥλιον, δεύτερον ἥλιον οὐκ ἐβούλετο ποιῆσαι, ὅτι, ὥσπερ ἐλυσιτέλει τοῖς οὔσι τὸ ἓνα εἶναι τὸν ἥλιον, οὕτως οὐκ ἐλυσιτέλει τοῖς οὔσι τὸ γενέσθαι δεύτερον ἥλιον· καὶ ἐβούλετο μὲν τὸ λυσιτελές, τὸ δὲ μὴ λυσιτελές οὐκ ἐβούλετο. Ἄλλ' εἰ τοῦτο, ἄλλη ἄρα ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλη ἡ βουλή. Εἰ δ' ἐστὶν ὁ Θεὸς, τοῦτο καὶ βούλεται, δηλονότι βουλητόν ἐστι, καὶ οὐ βουλή. Πῶς οὖν ταῦτόν ἐστι τῇ οὐσίᾳ ἡ βουλή, τοῦ βουλητοῦ καὶ τῆς βουλῆς ἄλλου καὶ ἄλλου ὄντος, καθάπερ τὸ αἰσθητὸν καὶ ἡ αἰσθησις; Εἰ ἀναρχὸς καὶ ἀτίδιός ἐστι Θεός, οὔτε αὐτοπάρακτός ἐστιν οὔτε ἑτεροπάρακτος· ὁ γὰρ ἀπλῶς αὐτοπάρακτος οὐδενὶ λόγῳ ἐστὶν ἀτίδιος καὶ ἀναρχός. Ὁ ἀποκρινάμενος δι' ἐτέρας φωνῆς ἀναιρεῖ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς βουλῆς τὸ ἕτερον, δι' ἐτέρας δὲ φωνῆς τοῦτο τίθησιν· ἀναιρῶν μὲν τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς βουλῆς τὸ ἕτερον, ἔλεγεν· Οὐκ οἰητέον, ὥσπερ ἐν ἡμῖν ἄλλο μὲν ἐστὶ τὸ εἶναι, ἄλλο δὲ τὸ βούλεσθαι, οὕτω καὶ ἐν τῷ Θεῷ. Τιθέμενος δὲ τὸ ἕτερον, φησὶν· Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἀντικρυς ὑπάρχει. Καὶ πάλιν· Τὸ δὲ εἶναι καὶ τὸ βούλεσθαι ταῦτόν ὑπάρχει τῷ Θεῷ. Ὡσπερ γὰρ τὸ ἕτερον ἄλλο ἄλλῳ ἐστὶν ἕτερον, οὕτω καὶ τὸ ταῦτόν ἄλλο ἄλλῳ ἐστὶν ἀντικρυς ταῦτόν· ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἀντικρυς ἄλλο ἄλλῳ ἐστὶν ἀντικρυς. Ἄλλ' εἰ ταῦτόν ἐστιν ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ βουλή, ἀντικρυς ἔστω ἄλλο καὶ ἄλλο· εἰ δὲ μήγε, ἀναιρουμένου τοῦ ἄλλου καὶ ἄλλου, ἀναιρεθήσεται ἐξ ἀνάγκης τὸ ταῦτόν τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς βουλῆς, καὶ τοῦ ἀντικρυς (76). Ὡσπερ τὸ κινεῖσθαι ἐνέργειά ἐστι κινήσεως, οὕτω καὶ τὸ βούλεσθαι βουλῆς ἐστὶν ἐνέργεια· καὶ ἣν ἔχει διαφορὰν ἡ δύναμις πρὸς τὴν ἐνέργειαν, ταύτην ἔχει ἡ βουλή πρὸς τὸ βούλεσθαι. Ἀδύνατον δὲ τὸ βούλεσθαι πρὸς μὲν τὴν βουλήν ἔχειν τὴν διαφορὰν, πρὸς δὲ τὸν βουλόμενον μὴ ἔχειν. Εἰ δὲ οὐδενὶ λόγῳ δυνατόν ταῦτό εἶναι τὸ βούλεσθαι καὶ τὴν βουλήν, καὶ τὸν βουλόμενον, δηλονότι, ὅτι ὁ ἀπορρίπτων τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ βούλεσθαι τὸ ἄλλο καὶ ἄλλο, τοῦ ἐνεργούντος καὶ τῆς ἐνεργείας ἀπορρίπτει τὴν διαφορὰν· ὅπερ ἀτοπον. Εἰ ἄλλο τὸ ἐνυπόστατον καὶ ἄλλο τὸ ἀνυπόστατον· καὶ Θεὸς μὲν ἐκεῖνο, τὸ βούλεσθαι δὲ τοῦτο· δηλονότι ὁ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ βούλεσθαι ἀπορρίπτων τὸ ἄλλο καὶ ἄλλο, ἢ τὸ ἐνυπόστατον ἀπορρίπτει ἢ τὸ ἀνυπόστατον. Εἰ κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἀντικειμένου, ὅπερ ἐστὶ Θεός, καὶ βούλεται, καὶ ὁ βούλεται ἐστὶ (77), δηλονότι εἰ μὴ βουλῇ Θεὸς τὸ μὴ φθεῖρεσθαι τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ,

(75) Οὐ διαιρεῖται. Vel tollenda hæc negatio, vel secum sententia pugnabit.

(76) Τοῦ ἀντικρυς. Legendum τὸ ἀντικρυς.

(77) Ἐστὶ. Clarom. καὶ ἐστὶ.

παυσαμένης αὐτῆς οὐ φθείρεται βουληθέντος (78) αὐτοῦ. Οὐκ ἄρα ἐστὶν ὁ Θεὸς ὃ βούλεται. Εἰ ποιεῖν ἐστὶ τῆς τοῦ Θεοῦ βουλῆς, δῆλον ὅτι ὡσπερ διαφέρει τὸ οὕτω διαφέρει τὸ εἶναι τοῦ βούλεσθαι.

2. Ἀλλὰ μὲν οὐδ' οὕτως τὸν Θεὸν τῷ εἶναι ποιεῖν ὑποθετέον, ὥς τὸ πῦρ θερμαίνει. Τὸ γὰρ πῦρ, εἰ καὶ οὐσιωδῶς, ἀλλ' ὁμῶς συμβεβηκυῖαν ἔχει τῇ θερμότητι. Παρὶ δὲ τῷ Θεῷ οὐδὲν οὔτε οὐσιωδῶς συμβέβηκεν, οὔτε συμβεβηκύτεως. Ἐπεὶ οὖν συμβέβηκε μὲν αὐτῷ οὐδὲν, τὸ δὲ εἶναι καὶ τὸ βούλεσθαι ταῦτόν ὑπάρχει τῷ Θεῷ, ἀπλοῦν τέ ἐστι καὶ μονοειδές, ποιητικὸν ἀγεννήτως τῶν ὄντων. Τὸ μὲν πῶς συμβέβηκε τῷ πυρὶ ἡ θερμότης, ὥς βούλεται λέγειν ὁ ἀποκρινάμενος, λέγέτω. Οὐ γὰρ περὶ τοῦ πῶς αὐτῷ συμβέβηκεν ἡ θερμότης νῦν ἐστὶ τὸ ζητούμενον, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀβουλήτου ἐνεργείας, καθ' ἣν τῷ εἶναι ἐνεργεῖ. Τὸ βούλεσθαι ἡ οὐσία ἐστὶν, ἥ πρόσσεστι τῇ οὐσίᾳ. Ἀλλ' εἰ οὐσία ἐστὶν, οὐκ ἐστὶν ὁ βουλόμενος· εἰ δὲ πρόσσεστι τῇ οὐσίᾳ, ἐξ ἀνάγκης ἄλλο καὶ ἄλλο ἐστὶν· οὐκ ἐστὶ γὰρ τὸ ὄν καὶ τὸ προσὸν ταυτόν. Εἰ πολλὰ μὲν βούλεται ὁ Θεός, πολλὰ δὲ οὐκ ἐστὶν, οὐκ ἄρα ταῦτόν παρὰ τῷ Θεῷ τὸ εἶναι τῷ βούλεσθαι. Ὁ Θεός, εἰ ὅσα μὲν βούλεται ποιεῖν, δύναται ποιεῖν, οὐχ ὅσα δὲ δύναται ποιεῖν, βούλεται ποιεῖν· οὐ ταῦτόν ἄρα παρ' αὐτῷ τὸ εἶναι τῷ βούλεσθαι. Ὁ Θεός, εἰ ἓν μὲν ἐστὶ, καὶ ἀπλοῦν καὶ μονοειδές· πολλὰ δὲ βούλεται, καὶ πολλὰ οὐ βούλεται· οἷον, βούλεται μὲν τῇ ποικιλίᾳ πολλὰ εἶναι τὰ ὄντα, ἀπειρα δὲ αὐτὰ εἶναι τῷ πλήθει οὐ βούλεται· οὐκ ἄρα ταῦτόν παρ' αὐτῷ τὸ εἶναι τῷ βούλεσθαι. Ὁ Θεός, εἰ ὃ ὑπάρχει οὐ ποιεῖ, ποιεῖ δὲ ὃ βούλεται, βούλεται δὲ ποιεῖν τὸν κόσμον, οὐκ ἄρα ταῦτόν παρ' αὐτῷ τῷ εἶναι τὸ βούλεσθαι. Εἰ ἀγεννήτως ἀγέννητα οὐ γίνεται, οὐδ' ἄρα ἀγεννήτως ἀγέννητα ποιεῖ ὁ Θεός. Ἀδύνατον γὰρ εἶναι ποιητὸν ἀγέννητον. Ὡσπερ ἡ διδασκαλία ἐνέργειά ἐστὶ τοῦ διδάσκοντος ἐν τῷ μαθητῇ, οὕτως ἡ ποιήσις ἐνέργειά ἐστὶ τοῦ ποιούντος ἐν τῷ ποιούμενῳ. Ὁ ἄρα ἀναιρῶν τὴν γένεσιν ἀπὸ τοῦ ποιούμενου ἀναιρεῖ καὶ τὴν ἐνέργειαν ἀπὸ τῆς ποιήσεως τοῦ ποιούντος. Μάτην ἐνεργεῖ Θεός τὴν ποιήσιν, οὐκ ὄντος τοῦ γινομένου. Εἰ ἀποιήτως οὐ ποιεῖ ὁ Θεός, οὐδὲ ἄρα ἀγεννήτως ποιεῖ. Τὸ ποιεῖ ὁ Θεός φάσις ἐστὶ ποιήσεως· τὸ δὲ ἀποιήτως ποιεῖ δυνάμει ἀπόφασις ἐστὶ τῆς φάσεως. Μαχόμενα ὀνόματα τὸ ἀγέννητον καὶ τὸ ποιητόν. Εἰ τὸ διὰ ποιήσεως ἀγέννητον, οὐκ ἄρα ἀγέννητον τὸ μὴ διὰ ποιήσεως. Οὐδὲν διαφέρει τὸ λέγειν, Ὁ μὲν ποιήσας ἐποίησε, τὸ δὲ ποιούμενον οὐκ ἐγένετο, τοῦ λέγειν, Ποιεῖ ὁ Θεός τὰ ἀγέννητα. Εἰς ἔυλογον τὸ λέγειν, ὁ Θεός ἀγεννήτως ἀγέννητα ποιεῖ, εὐλογον ἄρα καὶ τὸ λέγειν, Ἀγεννήτως τὰ ἀγέννητα γίνεται. Ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ποιεῖ τὸ γίνεται φυσικῇ ἀνάγκῃ. Εἰ δὲ ἄτοπον τὸ δεύτερον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ πρῶτον. Εἰ ἐγχρονον τὸ γενέσθαι, ἐγχρονον καὶ τὸ ποιεῖσθαι· ἰσοδύναμα γάρ. Ἀδύνατον γὰρ ἐν τῷ ποιεῖν τὴν ποιούντα, μὴ γίνεσθαι τὸ ποιούμενον. Εἰ ἀγεννήτως οὐδὲν γίνεται, οὐδ' ἄρα ἀγεννήτως ποιεῖται τι. Τὸ γὰρ γενέσθαι καὶ τὸ ποιεῖσθαι λέξει μὲν οὐ ταυτόν, ἔργῳ δὲ ταυτόν. Ὁ Θεός, εἰ τῷ εἶναι

A facere, ita manifestum est differre essentiam a voluntate.

ποιεῖν ἀπλῶς τοῦ ποῖα, καὶ πόσα, καὶ πότε ποιεῖν

2. Non tamen putandum, Deum, quia est, facere eodem modo ac ignis calefacit. Nam ignis, etsi substantiæ modo, tamen accidentem habet calorem: Deo autem neque substantiæ neque accidentis modo quidquam accidit. Proinde quia illi nihil accidit, et idem est Deo et esse et velle: simplex est et unius formæ ingenite ea quæ sunt efficiens. Quomodo igni calor accadat, responsor dicat quid dicere velit. Non enim id nunc quæritur, quomodo ei calor accadat; sed de operatione non voluntaria, per quam, quia est, operatur. Voluntas aut substantia est, aut adest substantiæ. At si substantia est, non est is qui vult. Sin substantiæ adest, necessario aliud atque aliud est. Non enim id quod est, et id quod adest, idem sunt. Si multa quidem vult Deus, multa autem non est: non erit ergo idem, ac substantia, voluntas apud Deum. Deus si, quæcunque vult, facere potest, non autem quæcunque facere potest, facere vult: non est apud Deum substantia et voluntas idem. Deus si unum et simplex et unius formæ est, ac multa vult, et multa non vult: veluti, vult ille varietate quidem multa exstare, multitudine autem ea infinita esse non vult: non ergo idem apud eum esse et velle. Si Deus id quod ipse est non facit, sed quod vult facit, vult autem mundum facere: non est ergo essentia et voluntas ejus idem. Si ingenita ingenite non fiunt, certe neque Deus ingenita ingenite facit. Fieri enim non potest, ut quod ingenitum est factum sit. Quemadmodum doctrina **522** operatio est docentis in discipulo, sic effectio operatio est facientis in eo quod fit. Qui ergo tollit generationem ab eo quod fit, tollit etiam operationem facientis ab effectione. Frustra operatur Deus effectionem, si nihil sit quod fiat. Si Deus infecte non facit, neque certe ingenite facit. *Facit Deus*, affirmatio est effectionis: at *infecte facit*, quedam negatio est affirmationis. Pugnancia sunt nomina, ingenitum et factum. Si ingenitum id quod per effectionem; non erit ergo ingenitum id quod non est per effectionem. Nihil interest utrum dicas, Qui fecit, fecit, quod autem fecit, factum non fuit; an dicas: Deus ingenita facit. Si recte dicitur, Deus ingenita ingenite facit: recte etiam dicetur, ingenite ingenita fiunt. Sequitur enim effectionem generatio necessitate naturali. Si secundum absurdum est, absurdum utique et primum. Si temporarium est gigni, temporarium et fieri: idem enim valent. Non potest enim facere qui facit, quin gignatur id quod fit. Si ingenite nihil gignitur, neque etiam ingenite quidquam sit. Nam gigni et fieri verbis quidem non idem est, re autem idem. Deus, si quia est efficit, coacte efficit quæ efficit; sin quia vult efficit, sua sponte efficit. Qui autem sua sponte efficit, quæcunque vult et qualia vult et quando vult efficit.

(78) Οὐ φθείρεται βουληθέντος. Transponenda negatio ac legendum φθείρεται οὐ βουληθέντος αὐτοῦ.

Si Deus quia est efficit, nihil ei prodest velle, cum voluntate nequaquam uti possit. Duo repugnantia in Deo posuit responsor: effectorem illum vocat eorum quæ sunt, et id ei attribuit, quod ingenite faciat. Nam si ipse quidem ingenite efficit, id autem quod efficitur handquaquam gignitur, neque geniti neque ingeniti, neque effecti, neque infecti modo: ergo ut id quod efficitur non sit, ita neque effector efficit.

ὅτε γεννητῶς οὔτε ἀγεννήτως, οὔτε ποιητῶς οὔτε ἀποιήτως· ὥσπερ ἄρα οὐ γίνεται τὸ ποιούμενον, οὕτως οὐδὲ ποιεῖ ὁ ποιῶν.

3. Sicut, inquit, videmus quemvis hominem, cum genite genitus sit et gignendi capax, genita creare, et in universum genita, cum genite genita sint, genita etiam ex se creare: ita et Deus, ingenitus cum sit, ingenite facit omnia, non genita illa, sed simul subsistentia: atque ob potentiam infinitam diversa facit. Quis igitur hominem condidit, qui juxta responsoris verba genite genitus est, et cum genitus sit, genite genita facit? Si quidem Deus, quomodo responsor non mentitus est, cum dixit: *Deus cum ingenitus sit, ingenite ingenita facit*? Quod si non Deus, quomodo Deus alienis non providet, hominibus providens, quorum conditor non est? Sin absurdum est dicere, Deum hominum non esse effectorem: absurdum profecto et Deum dicere ingenite ingenita efficere. Ecce enim hominem effecit, qui genite genitus est. Si id cujus pars genita est, universum etiam genitum esse necesse est: pars autem mundi homo est, secundum responsoris verba, genite genitus; genitus ergo et mundus. Si ingenitus est Deus, et ingenita efficit: quomodo non communi usu fert ingeniti nomen, quod eum a nullo discernit? Si Deus id quod ipse est non facit (id enim repugnat); facit autem ea quæ non est: genita ergo facit, cum ipse ingenitus sit. Non quærimus autem, primum **523** quomodo Deus faciat, sed quid faciat. Invento enim quid faciat, inventum est et quomodo faciat. Si Deus, cum ingenitus sit, ingenite ingenita creat; cum domino careat, etiam sine domino facit domino carentia. Si secundum absurdum est, absurdum ergo et primum. Quæ nullo interposito intervallo simul subsistunt, horum nullum alterius effector esse potest; sin secus, erunt ergo sibi invicem effectores. Id vero si absurdum est, absurdum profecto et Deum dicere eorum effectorem, quæ una cum eo citra intervallum subsistunt. Si infinita quidem facere potest Deus, sed voluntate, Deus autem varia esse non potest: unum namque est, et simplex, et unius formæ; varia vero vult: non ergo quia est facit, sed quia vult. Si, quemadmodum cum linearum compositione simul subsistunt anguli, sic et mundus cum Deo: coacte profecto et præter voluntatem mundum Deus creat, non per se, sed per accidens: coacte enim et per accidens simul cum linearum positione anguli con-

ποιεῖ, ἀναγκαστικῶς ποιεῖ ἅ ποιεῖ· εἰ δὲ τῷ βούλεσθαι ποιεῖ, αὐθεντικῶς ποιεῖ· αὐθεντικῶς δὲ ποιῶν, ὅσα βούλεται καὶ οἷα βούλεται καὶ ὅτε βούλεται ποιεῖ. Ὁ Θεὸς εἰ τῷ εἶναι ποιεῖ, εἰς οὐδὲν αὐτῷ χρησιμεύει τὸ βούλεσθαι, ὃ οὐδαμῶς δύναται κεχρησθαι. Δύο ἀσύμμετρα τίθησιν ἐπὶ τοῦ Θεοῦ ὁ ἀποκρινάμενος· ποιητικὸν αὐτὸν ὀνομάζει τῶν ὄντων, καὶ προσάπτει αὐτῷ τὸ ἀγεννήτως ποιεῖν. Εἰ γὰρ αὐτὸς μὲν ἀγεννήτως ποιεῖ, τὸ δὲ ποιούμενον οὐδαμῶς γίνεται

ἀποιήτως· ὥσπερ ἄρα οὐ γίνεται τὸ ποιούμενον, οὕ-

3. Ὅσπερ, φησὶν, ὁρῶμεν, ὅτι τὰ γεννητὰ, ὅλον ἄνθρωπος γεννητῶς γενόμενος, γεννητὸς τε ὢν, γεννητὰ ποιεῖ καὶ καθόλου τὰ γεννητὰ γεννητῶς γινόμενα, γεννητὰ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ποιεῖ· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ Θεός, ἀγεννήτος ὢν, ἀγεννήτως ποιεῖ πάντα, οὐ γινόμενα, ἀλλὰ συνυφιστάμενα· καὶ τῇ μὲν τῆς δυνάμεως ἀπειρία τὰ διάφορα ποιεῖ. Τίς οὖν ἐστὶν ὁ ποιήσας τὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ ἀποκρινάμενου γεννητῶς γενόμενον, καὶ αὐτὸν ὄντα γεννητὸν, γεννητῶς γεννητὰ ποιοῦντα; Ἀλλὰ εἰ μὲν ὁ Θεός, πῶς οὐκ ἐψεύσατο ὁ ἀποκρινάμενος, εἰπὼν· Ὁ Θεός, ἀγεννήτος ὢν, ἀγεννήτως ἀγέννητα ποιεῖ; εἰ δὲ οὐχ ὁ Θεός, πῶς οὐ τῶν ἀλλοτρίων προνοεῖ ὁ Θεός, προνοῶν τῶν ἀνθρώπων, ὧν οὐκ ἐστὶ ποιητής; Εἰ δὲ ἄτοπον τὸ μὴ λέγειν τὸν Θεὸν ποιητὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ λέγειν τὸν Θεὸν ἀγεννήτως ἀγέννητα ποιεῖν. Ἰδοὺ γὰρ πεποίηκε τὸν ἄνθρωπον γεννητῶς ὄντα· γεννητὸν. Εἰ οὖν τὸ μέρος γεννητὸν, τούτου ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸ ὅλον γεννητὸν· μέρος δὲ τοῦ κόσμου ὁ ἄνθρωπος ὁ κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ ἀποκρινάμενου γεννητῶς γενόμενος· γεννητὸς ἄρα καὶ ὁ κόσμος. Εἰ ἀγεννητὸς ἐστὶν ὁ Θεός, καὶ τὰ ἀγέννητα ποιεῖ, πῶς οὐ κατὰ κοινῆς φέρει τὸ τοῦ ἀγεννήτου ὄνομα, τῷ μηδενὶ αὐτὸν ἀντιδιαστέλλων (79); Εἰ ὁ Θεός ὁ ἐστὶν οὐ ποιεῖ· ἀδύνατον γάρ· ποιεῖ δὲ ἅ οὐκ ἐστὶ· γεννητὰ ἄρα ποιεῖ ἀγέννητος αὐτὸς ὢν. Οὐ ζητοῦμεν δὲ πρῶτον τὸ πῶς ποιεῖ ὁ Θεός, ἀλλὰ τὸ τί ποιεῖ. Εὐρεθὲν γὰρ τὸ τί ποιεῖ, εὐρηται καὶ τὸ πῶς ποιεῖ. Εἰ ἀγεννητος ὑπάρχων (80) ὁ Θεός, ἀγεννήτως ἀγέννητα ποιεῖ, καὶ ἀδέσποτος ἄρα ὑπάρχων, ἀδεσπότης ἀδέσποτα ποιεῖ. Εἰ δὲ ἄτοπον τὸ δεύτερον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ πρῶτον. Τὰ ἀδιαστάτως συνυφιστάμενα ἀλλήλοις, οὐδὲν αὐτῶν οὐδενὸς αὐτῶν δύναται εἶναι ποιητής· εἰ δὲ μὴ γε, ἀλλήλων ἔσονται ποιηταί. Εἰ δὲ τοῦτο ἄτοπον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ λέγειν τὸν Θεὸν ποιητὴν τῶν ἀδιαστάτως αὐτῷ συνυφισταμένων. Εἰ ἄπειρα μὲν δύναται ποιεῖν ὁ Θεός, ἀλλὰ τῷ βούλεσθαι· ὁ Θεός δὲ διάφορα μὲν εἶναι οὐ δύναται· ἓν γὰρ ἐστὶ, καὶ ἀπλοῦν, καὶ μονοειδές· διάφορα δὲ βούλεται· οὐκ ἄρα τῷ εἶναι ποιεῖ, ἀλλὰ τῷ βούλεσθαι. Εἰ ὥσπερ τῇ συνθέσει τῶν γραμμῶν συνυφίστανται αἱ γωνίαι, οὕτω καὶ ὁ κόσμος τῷ Θεῷ· ἀναγκαστικῶς ἄρα καὶ ἀβουλήτως ποιεῖ τὸν κόσμον ὁ Θεός, κατὰ συμβεβηκὸς καὶ οὐ καθ' αὐτό· ἀναγκαστικῶς γὰρ καὶ

(79) Τῷ... ἀντιδιαστέλλων. Leg. τὸ... ἀντιδιαστέλλον.

(80) Ὑπάρχων. Ita emendavit Sylburgius. Sic

etiam Clarom. et R. Stephanus ad calcem: at idem in textu scripsit ὑπάρχει.

κατὰ συμβεβηκός συνυφίστανται αἱ γωνίαι τῇ θέσει τῶν γραμμῶν. Ὁ ποιῶν τὸ μὴ ὄν ποιεῖ· τὸ γὰρ ὄν οὐ χρῆζει ποιητοῦ. Ἀλλ' εἰ τοῦτο, οὐκ ἄρα ποιητὴς ἐστὶν ὁ Θεὸς τῶν συνυφισταμένων αὐτῷ, καθά φησιν ὁ ἀποκρινάμενος. Ὁ Θεὸς οἰκίαν οὐκ ἐποίησεν, ἀλλ' ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον, καὶ δέδωκεν αὐτῷ δύναμιν ποιητικὴν τῆς οἰκίας. Οὐδὲν οὖν τούτων ἀγεννήτως παρὰ τῷ Θεῷ, οὔτε ἡ ποίησις τοῦ ἀνθρώπου οὔτε ἡ δόσις τῆς δυνάμεως. Δύο κανόνας ἔθηκεν ὁ ἀποκρινάμενος· ἓνα μὲν ἐπὶ τῆς ποιήσεως τῶν ἀγεννήτων ὄντων καὶ ἀγεννήτως ποιούντων· ἓνα δὲ ἐπὶ τῆς ποιήσεως τῶν γεννητῶν ὄντων καὶ γεννητῶς ποιούντων. Καὶ τὰ μὲν, φησὶν, ἔργα τῶν ἀγεννήτων συνυφίσταται τοῖς ἑαυτῶν ποιηταῖς ἀγεννήτως· τὰ δὲ ἔργα τῶν γεννητῶν, ἐγγράφα. Μηδενὸς τοίνυν τῶν ἀγεννήτων ἐγγρόνως ποιούντων, δηλονότι τὰ B γεννητὰ οὔτε γέγονεν ὑπὸ τοῦ ἀγεννήτου οὔτε γενέσθαι δύναται.

4. Μὴ προσέχωμεν δὲ τὸ ποιεῖν (81) τὸν Θεὸν ἀνθρωπίνως, οὐδ' ὥσπερ ἡμεῖς τὸ πρότερον ἄλλως ἔχοντες, ὕστερον εἰς ἄλλο μεταβάλλοντες λεγόμεθα ποιεῖν, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς ποιεῖ· ἀλλὰ δι' ἀόρητον ὑπερβάλλουσάν τε δύναμιν ἀγρόνως ποιῶν πάντα τελειοῖ, καὶ ἅμα τῷ αὐτὸν εἶναι καὶ τὰ ὄντα ποιεῖ, οὐ χρεῖαν ἔχων ὥσπερ ἡμεῖς τοῦ πρότερον γενέσθαι καὶ τελειωθῆναι, καὶ οὕτως ποιῆσαι, διὰ τὸ μηδὲν εἶναι ἐν αὐτῷ πρότερον καὶ ὕστερον. Ἡμεῖς (82) μὲν τὸ πρότερον μεταβάλλομεν εἰς τὸ ὕστερον τῇ εὐρέσει τοῦ βελτίονος· ὁ δὲ Θεὸς οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὥσπερ προσήκει, τὸ ἐξ ἀρχῆς C ποιεῖ οὐ μεταβάλλων εἰς ὕστερον τὰ πρότερα. Εἰ γὰρ προέθηκε μὲν ἐξ ἀρχῆς τὸ μεταβαλεῖν εἰς ὕστερα τὰ πρότερα, καὶ οὐ μεταβάλλει, ἡ ἀσθένεια ἐνομίζετο τῆς δυνάμεως, ἡ ὅτι εὔρε τοῦ προκειμένου τὸ βέλτιον· ὣν οὐδὲν πρόσσετι τῷ Θεῷ, οὔτε ἡ ἀσθένεια τῆς δυνάμεως οὔτε τὸ ὕστερον εὐρεῖν τοῦ προτέρου τὸ βέλτιον. Εἰ ποιεῖ ὁ Θεὸς πάντα τὰ μὴ γινόμενα, ἀλλὰ συνυφιστάμενα, περιττὸν ἦν τὸ τὰ ἅμα τῷ εἶναι αὐτὸν ὄντα ποιεῖν. Ὡς περ γὰρ περιττὸν ἦν, οὔσης τῆς συνθέσεως τῶν γραμμῶν, ποιῆσαι τὰς γωνίας, αὐτῷ περιττὸν ἦν ἔντος τοῦ Θεοῦ σὺν τῷ κόσμῳ ποιῆσαι τὸν κόσμον, εἰ ἄρα συνυφίσταται τῷ Θεῷ, καθά φησιν ὁ ἀποκρινάμενος. Εἰ ἅμα τῷ εἶναι τὸν Θεὸν, ἐστὶ καὶ ὁ κόσμος· ὁ δὲ κόσμος ἀεὶ ἐν κινήσει· ἡ δὲ κίνησις ἐν χρόνῳ· ἐν χρόνῳ ἄρα ὁ Θεὸς σὺν τῷ D κόσμῳ. Εἰ ἀγέννητος ὦν ὁ Θεὸς, καὶ ἀγεννήτως ἀγέννητα ποιεῖ, οὐ τὰ γινόμενα, ἀλλὰ τὰ συνυφιστάμενα αὐτῷ· ἀγέννητος ἄρα καὶ ὁ ἄνθρωπος, μέρος ὦν τοῦ κόσμου. Πῶς οὖν γεννητὸν τοῦτον ὁ ἀποκρινάμενος καλεῖ; Καὶ εἰ ἀγέννητος ὦν ὁ Θεὸς καὶ ἀγεννήτως ἀγέννητα ποιεῖ, δηλονότι καὶ ἀπλοῦς ὦν, ἀπλᾶ πάντα συνυφιστάμενα αὐτῷ ποιεῖ. Ἀλλ' εἰ τοῦτο, οὐκ ἄρα συνυφίσταται τῷ Θεῷ ὁ κόσμος, σύνθετος ὦν καὶ ὅλῳ καὶ μέρει. Εἰ ἐν ἐστὶν ὁ Θεὸς, καὶ οὐχ ἐν τὸ συνυφιστάμενον αὐτῷ, οὐδ' ἄρα συνυφίσταται αὐτῷ τὰ γεννητὰ ἀγεννήτω ὄντι. Ὁ Θεὸς εἰ νοητῶν

sistunt. Conditor id quod non est condit; nam quod est, conditore non indiget. Quod si ita est, non ergo Deus eorum, quæ simul cum ipso consistunt, ut responsor ait, conditor est. Deus domum non construxit, sed hominem fecit, eique facultatem dedit, qua domum construere posset. Nihil ergo horum ingenite est apud Deum, neque hominis creatio, neque facultatis donatio. Responsor duas posuit regulas: unam, de effectione eorum, quæ ingenita sunt, et ingenite faciunt; alteram, de effectione eorum quæ genita sunt, et genite faciunt. *Et opera quidem, inquit, ingenitorum simul cum auctoribus suis ingenite subsistunt: opera autem genitorum temporalia sunt.* Porro cum nullum eorum, quæ ingenita sunt, in tempore creet, liquet genita, neque ab ingenito genita esse, neque gigni potuisse.

4. Non consideremus autem Deum humano modo: non enim ut nos, id quod primo aliter a nobis fiebat, postea in aliud mutantes, facere dicimur, sic Deus quoque facit: sed ob inenarrabilem et excellentem potentiam, absque tempore faciens omnia, perficit omnia, et simul atque ipse est, ea etiam quæ sunt facit: non opus habens, ut nos, ut prius gignatur et perficiatur, atque ita postea faciat: quia in eo nec prius quidquam nec posterius. Nos quidem prius mutamus in posterius meliore invento: Deus autem non sic. Verum ille, ut par est, ab initio facit, priora in posterius non mutans. Nam si ab initio statueret priora mutare in posteriora, ac non mutaret, vel infirmitas esse videretur potentiae, vel quod proposito melius invenisset: quorum nihil cadit in Deum, nec infirmitas potentiae, nec inventio posterioris, quod melius sit priore. Si Deus facit omnia, non quæ fiant, sed quæ simul subsistant; supervacaneum est ea, quæ simul atque ipse sit una cum eo sint, facere. Ut enim superfluum est, linearum compositione exstante, angulos facere, sic supervacuum est, cum Deus simul 524 cum mundo sit, facere mundum: si quidem is, prout responsor ait, simul cum Deo subsistit. Si statim atque est Deus, est et mundus, mundus autem semper in motu, motus autem in tempore; in tempore ergo Deus cum mundo. Si Deus, cum ingenitus sit, ingenite ingenita efficit, non quæ fiant, sed quæ simul cum ipso subsistant: ingenitus ergo et homo, qui pars est mundi. Quomodo igitur cum genitum responsor dicit? Et si Deus, ingenitus cum sit, ingenite ingenita efficit: nimirum et simplex cum sit, simplicia omnia, quæ simul cum ipso subsistant, efficit. Quod si hoc verum est, videlicet non simul subsistit cum Deo mundus, cum compositus sit, et in universitate, et in partibus. Si Deus unum est, non unum vero quod simul cum ipso subsistit; non ergo simul

(81) Τὸ ποιεῖν. Melius hæc desunt in eodem textu supra posito.

(82) Ἡμεῖς. Tribuenda hæc responsori, etsi supra desunt.

cum eo ingenito genita subsistunt. Si Deus est ultra intelligibilia et sensibilia, nec facit opera, quæ sint ultra intelligibilia et sensibilia, neque sane, cum ingenitus sit, ingenita efficit. Si nihil potest simul cum eo subsistere quod ultra illud est, quomodo mundus simul substitit cum Deo qui ultra ipsum est? Si ingenita esse non possunt quæ sunt composita, quomodo cælum, sol et mundus ingenita esse possint, cum sint composita, ac aliunde materiam et aliunde formam habeant?

5. Idcirco cernimus et naturam hoc ipso quod est facere, et universam semper mutationem operari: quemadmodum in lactis coagulatione, cernimus universe coagulationem lacti advenire. Multo igitur magis putandam, Deum universe et absque tempore facere omnia: cum ipse quidem sit unum, infinita vero potentia diversa producat, quæ quidem omnino per seipsa producta sint. Natura quidem universam efficit mutationem, non ad effectiorem substantiæ, sed ad effectiorem perpeffionis. Nam coagulatio in lacte, perpeffio est lactis; substantiam vero nequaquam natura universe efficit. Quomodo igitur responsor minus proprio non usus est exemplo, naturæ actione, ut Deum probet sine tempore operari, cum multarum et diversarum opifex sit substantiarum, quas etiamsi repente creet, non tamen absque tempore? Repentinum enim tempus, est individuum momentum. In ea quæ per seipsa producta sunt, voluntas Dei non dominatur. In ea autem dominatur Dei voluntas, quæ ipsa producit. Sed si voluntas Dei in omnia dominatur, nihil est profecto quod per seipsum sit productum. Responsor per seipsum productum nominat et Deum et mundum. Sed si per seipsum productus est mundus, ut qui causæ subsistentiæ ejus coexistat, necesse profecto est, et Deum qui per seipsum productus est, causæ subsistentiæ suæ coexistuisse. Sed si id absurdum, absurdum profecto etiam dictum est et Deum et mundum per seipsos productos esse, et simul alterum cum altero citra intervallum substituisse. Si per se quidem Deus per seipsum productus est, mundus autem per accidens, qui cum eo simul subsistit: quomodo falsum non est illud: *Nihil Deo accidit*, siquidem Deo per seipsum producto coexistit per seipsum productus mundus? Si quæ alicui eveniunt naturali necessitate, præter voluntatem ipsius ei eveniunt: quomodo, si naturali necessitate simul cum Deo mundus subsistit, non præter illius voluntatem cum eo simul per accidens subsistit? Si idem est apud Deum esse et velle: videlicet in eis, quæ non vult, non est. Quomodo igitur cum is non esset, cum ipso mundus simul substitit? Præter voluntatem namque ejus cum eo simul mundus substitit. Si ingenite ingenita efficit ingenitus, nempe et incompositus incomposite incomposita efficit. Si se-

τε καὶ αἰσθητῶν ἐστὶν ἐπέκεινα, καὶ οὐ ποιεῖ ἔργα νοητῶν τε καὶ αἰσθητῶν ἐπέκεινα, οὐδ' ἄρα ἀγέννητος ὢν, ἀγέννητα ποιεῖ. Εἰ ἀδύνατον συνυφίστασθαι τῷ ἐπέκεινα ἑαυτοῦ, πῶς συνυπέστη ὁ κόσμος τῷ Θεῷ ἐπέκεινα ὄντι αὐτοῦ; Εἰ ἀδύνατον εἶναι ἀγέννητα τὰ σύνθετα, πῶς ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἥλιος κόσμος (83) εἰσὶν ἀγέννητοι, σύνθετοι ὄντες, ἄλλοθεν ἔχοντες τὴν ὕλην καὶ ἄλλοθεν τὸ εἶδος;

5. Ὁρῶμεν καὶ τὴν φύσιν αὐτῷ τῷ εἶναι ποιῶσαν, καὶ ἀθρόαν ἀεὶ τὴν μεταβολὴν, ἐργαζομένην· ὥσπερ ἐπὶ τῆς πήξεως τοῦ γάλακτος ἀθρόως τὴν πήξιν θεώμεθα παραγινομένην τῷ γάλακτι. Πολλῷ τοίνυν τὸν Θεὸν μᾶλλον οἰητέον ἀθρόως καὶ ἀχρόνως πάντα ποιεῖν, αὐτὸν μὲν ὄντα ἐν, τῇ δὲ ἀπειρίᾳ τῆς δυνάμεως διάφορα προάγοντα, καὶ αὐτὰ παρτελῶς αὐτοπάρακτα τυγχάνοντα. Ἡ μὲν φύσις ἀθρόαν τὴν μεταβολὴν ἐργάζεται οὐ πρὸς ποίησιν οὐσίας, ἀλλὰ πρὸς ποίησιν τοῦ πάθους· ἡ γὰρ πήξις ἐν τῷ γάλακτι πάθος ἐστὶ τοῦ γάλακτος· οὐσίαν δὲ οὐδαμῶς ἀθρόως ποιεῖ ἡ φύσις. Πῶς οὖν οὐκ ἐστὶν ὁ ἀποκρινάμενος ἀνοικεῖν ὑποδείγματι, τῇ ἐργασίᾳ τῆς φύσεως, χρησάμενος πρὸς παράστασιν τῆς τοῦ Θεοῦ ἀχρόνως ἐργασίας, δημιουργοῦ πολλῶν καὶ διαφόρων οὐσιῶν ὄντος, ἃς καὶ ἀθρόως ποιῇ ὁ Θεὸς, οὐδ' οὕτως ἀχρόνως; τὸ γὰρ ἀθρόον τοῦ χρόνου ἐστὶ τὸ ἄτομον. Τῶν αὐτοπαράκτων αὐ κυριεύει ἡ τοῦ Θεοῦ βούλησις· κυριεύει δὲ ἡ βούλησις τοῦ Θεοῦ ὢν αὐτῇ παράγει. Ἀλλ' εἰ κυριεύει ἡ βούλησις τοῦ Θεοῦ πάντων, οὐδὲν ἄρα αὐτοπάρακτον. Αὐτοπάρακτον ὀνομάζει ὁ ἀποκρινάμενος καὶ τὸν Θεὸν καὶ τὸν κόσμον. Ἀλλ' εἰ αὐτοπάρακτός ἐστιν ὁ κόσμος, συνυφιστάμενος τῇ αἰτίᾳ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, ἀνάγκη ἄρα καὶ τὸν Θεὸν, αὐτοπάρακτον ὄντα, συνυφίστασθαι τῇ αἰτίᾳ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Ἀλλ' εἰ τοῦτο ἄτοπον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ λέγειν τὸν Θεὸν καὶ τὸν κόσμον αὐτοπαράκτους, καὶ συνυφισταμένους ἀλλήλοις ἀδιαστάτως. Εἰ καθ' αὐτὸ μὲν ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτοπάρακτος, κατὰ συμβεβηχὸς δὲ ὁ κόσμος οὐ συνυφιστάμενος (84) αὐτῷ, πῶς οὐκ ἐστὶ ψευδὲς τὸ, Οὐδὲν συμβαίνει Θεῷ, εἴγε, αὐτοπαράκτως παραγομένου τοῦ Θεοῦ, συνυπέστη αὐτῷ αὐτοπάρακτος ὁ κόσμος; Εἰ τὰ φυσικῇ ἀνάγκῃ τινὲ συμβησόμενα, ἀβουλήτως συμβαίνει αὐτῷ, πῶς, εἰ φυσικῇ ἀνάγκῃ συνυφίσταται ὁ κόσμος τῷ Θεῷ, οὐκ ἀβουλήτως αὐτῷ συνυφίσταται κατὰ συμβεβηχός; Εἰ ταῦτόν ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ τὸ εἶναι τῷ βούλεσθαι, δηλονότι ἐν οἷς οὐ βούλεται ὁ Θεός, ἐν τούτοις οὐδέ ἐστι. Πῶς οὖν, μὴ ὄντος αὐτοῦ, ὁ κόσμος αὐτῷ συνυφίσταται; Ἀβουλήτως γὰρ αὐτῷ συνυφίσταται ὁ κόσμος. Εἰ ὁ ἀγέννητος ἀγεννήτως ἀγέννητα ποιεῖ, δηλονότι καὶ ὁ ἀσύνθετος ἀσυνθέτως ἀσύνθετα ποιεῖ. Εἰ δὲ μὴ τὸ δεύτερον, οὐδ' ἄρα τὸ πρῶτον. Σύνθετος γὰρ ὁ κόσμος. Εἰ ὁ Θεὸς θεϊκῶς θεοὺς οὐ ποιεῖ, πῶς ὁ ἀγέννητος ἀγεννήτως ἀγέννητα ποιεῖ; Οὐ γὰρ αὐτὸς

(83) Καὶ ὁ ἥλιος. Melius ὁ ἥλιος καὶ ὁ κόσμος.

(84) Ὁ... οὐ συνυφιστάμενος. Leg. ὁ συνυφιστάμενος.

ἐαυτῷ συνυφίσταται, ἀλλὰ ἕτερος. Ἄλλο τὸ Θεός, ἄλλο τὸ ἀγέννητον· ἐκεῖνο (85) μὲν ὑπάρχει, τοῦτο δὲ χωρίζεται τῶν γεννητῶν. Καὶ ποιῶν ὁ Θεός ὑπάρχει· ποιεῖ (86), οὐ χωρίζεται. Εἰ δὲ καὶ ᾧ χωρίζεται ποιεῖ, ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκός, καὶ οὐ καθ' αὐτό, πῶς οὐδὲν συμβαίνει τῷ Θεῷ κατὰ συμβεβηκός ποιῶντι; Εἰ, ὥσπερ συνυφίσταται τῇ σφαίρᾳ τὸ κοῖλον καὶ τὸ κυρτόν, οὕτω συνυφίσταται τῷ Θεῷ ὁ κόσμος· ἀλληλαίτιοι ἄρα ὁ μὲν Θεός τοῦ κόσμου, ὁ δὲ κόσμος τοῦ Θεοῦ, καθάπερ χεῖρ καὶ χεῖρα. Εἰ οὐ ποιεῖ τις βουλήσει ἅ καὶ μὴ βουλόμενος ἐποίει, πῶς οὖν βουλήσει τὸν κόσμον ἐποίησεν ὁ Θεός, ὃν καὶ μὴ βουλόμενος ποιεῖν, ἐξ ἀνάγκης ἐποίει; Εἰ ἐν μὲν τῇ οὐσίᾳ ὁ Θεός, ἀπειρος δὲ τῇ δυνάμει· τὰ δὲ συνυφιστάμενα αὐτῷ μήτε ἐν κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, μήτε ἀπειρα κατὰ τὴν δυνάμιν αὐτοῦ· οὐδ' ἄρα συνυφίσταται αὐτῷ. Ὁ Θεός ἀεὶ τέλειός ἐστιν, ἀεὶ δυνατός ἐστιν· καὶ ἐν αὐτῷ μὲν πρότερον καὶ ὕστερον οὐδὲν· ἐν δὲ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἐστὶν ἀμφοτέρω. Εἰ σύνθετα τὰ ἔργα αὐτοῦ, πᾶν δὲ σύνθετον ἐξ ἀπλῶν σύγκειται, καὶ ἀδύνατον ἅμα εἶναι τὰ ἀπλὰ τοῖς συνθέτοις· πρῶτα γὰρ τὰ ἀπλὰ, ὕστερον δὲ τὰ σύνθετα. Ὡς περ ἀδιάβλητος ὁ Θεός ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ τῆς δυνάμεως, ὅτι μὴ ποιήσας πλείους κόσμους, ἀλλὰ ποιήσας ἓνα κόσμον ἔπαυσε τὴν ποίησιν· οὕτως ἀδιάβλητος ὁ Θεός ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τῆς δυνάμεως, ὅτι μὴ ἅμα τῷ εἶναι αὐτὸν τὸν κόσμον ἐποίησεν, ἀλλ' ὅτε ἐβούλετο. Οὐδὲν διαφέρει αὐτοπάρακτον τοῦ αὐτογενοῦς. Ἀλλὰ εἰ αὐτοπάρακτος ὁ Θεός καὶ αὐτοπάρακτος ὁ κόσμος, ἔσονται αὐτογέννητοι ὁ τε Θεός καὶ ὁ κόσμος. Εἰ, ὥσπερ ὁρῶμεν ἀθρώως τὴν πῆξιν τῷ γάλακτι παραγινομένην, οὕτως ἀθρώως παραγίνεται τῷ κόσμῳ τὸ εἶναι, γεννητὸς ἄρα ὁ κόσμος, καὶ μεταβλητὸς ἐκ τοῦ ἀνουςίου εἰς οὐσίαν· τὸ γὰρ παραγίνεται τὸ γενέσθαι δηλοῖ. Εἰ αὐτοπάρακτος ὁ Θεός, καὶ αὐτοπάρακτος ὁ κόσμος, ἡ αὐτοπαραξία ἑκατέρου, ἑκατέρου ἐστὶ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως. Πῶς οὖν ἀναρχος καὶ ἀτίδιος ὁ Θεός καὶ ὁ κόσμος, τὰς αὐτοπαραξίας ἔχοντες αὐτῶν ἀρχὰς τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν; Τὸ αὐτοπάρακτον παραγωγῆς ἔχει σημασίαν τοῦ ἀφ' ἐαυτοῦ παραγομένου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ πᾶν τὸ παραγόμενον ἢ τῇ παρουσίᾳ παράγεται κατὰ μετάστασιν ἐκ τόπου εἰς τόπον, ἢ τῇ οὐσίᾳ παράγεται κατὰ ποίησιν ἀγούσαν ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας εἰς ὑπαρξιν· μηδὲν δὲ τούτων πρόσσεστι τῷ Θεῷ, δηλονότι οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὠνόμασεν ὁ ἀποκρινόμενος αὐτοπάρακτον. Τὸ γὰρ αὐτοπάρακτον τοῦ ἑτεροπαράκτου τῷ ὅλως αὐτοπαράκτῳ οὐδὲν διαφέρει. Εἰ ἀδύνατον εἶναι τὸ ἀγέννητον ἀποίητον, ἀδύνατον εἶναι τὸν κόσμον ἀγέννητον, καὶ τὸν ποιήσαντα αὐτὸν Θεόν. Εἰ δὲ τῷ ποιητῷ διαφέρει ὁ κόσμος τοῦ Θεοῦ, ἐξ ἀνάγκης καὶ τῷ γεννητῷ διαφέρει· ποιητὸς γὰρ ὁ κόσμος, ἀποίητος δὲ ὁ Θεός. Εἰ ὁ φυσικῇ ἀνάγκῃ τῷ ἀγεννήτῳ συνυφιστάμενος ἀποίητός ἐστι, πῶς οὖν οὐκ ἔστι ψευδὲς τό· Ἐποίησε ποιητὸν κόσμον ὁ Θεός, ἀποίητον ὄντα καὶ ἀγέννητον κατ' αὐτόν; εἰ

cundum falsum est, falsum et primum. Compositus enim est mundus. Si Deus divino modo deos non creat, quomodo ingenitus ingenite ingenita facit? Non enim ipse sibi ipsi consubsistit, sed alius. Aliud est Deus, aliud ingenitum: illo quidem existit, hoc autem secernitur a genitis. Et faciens Deus existit; faciendo non secernitur. Sin et quo secernitur, facit, sed per accidens, non per se: quomodo nihil accidit Deo per accidens facienti? Si, quemadmodum una cum globo simul subsistit concavum et convexum, sic una cum Deo simul subsistit mundus; erunt certe invicem alter alterius causa, Deus mundi, mundus Dei, haud aliter atque illa. Si nemo voluntate ea facit, quæ etiam si nollet, faceret tamen: quomodo ergo mundum Deus voluntate fecit, quem etiam si non vellet facere, necessario faceret? Si Deus unum quidem est essentia, infinitus autem potentia: ea vero quæ cum eo simul subsistunt, neque unum juxta essentiam ejus, neque infinita juxta potentiam ejus sunt; minime ergo simul cum eo subsistunt. Deus semper perfectus est, semper potens est. Atque in ipso nihil est quod prius sit et posterius. In operibus autem ejus est utrumque. Si opera ejus composita sunt, quidquid vero compositum est, ex simplicibus constituitur, fieri certe nequit ut simul simplicia cum compositis existant. Primum namque simplicia, postea autem composita. Quemadmodum incusari non potest in Deo potentiae infirmitas, quod plures mundos non creaverit, sed uno condito, creatione supersederit: ita nec incusari potentiae imperfectio, quod non simul atque ipse fuit, mundum effecerit, sed cum voluit. Nihil differt quod per seipsum productum est, ab eo quod per seipsum genitum est. Sed si per seipsum productus est Deus, et per seipsum productus mundus, erunt per seipsos geniti Deus et mundus. Si, ut videmus repente coagulationem lacti advenire, ita repente esse mundo advenire, genitus erit mundus et translatus ex eo quod non erat in substantiam: nam *advenire* significat *fieri*. Si per seipsum productus est Deus, et per seipsum productus mundus; per se productio utriusque, principium erit subsistentiae utriusque. Quomodo ergo principii expers et æternus Deus et mundus, qui has per se productiones principia habent subsistentiarum suarum? Per seipsum produci, significationem habet productionis illius, quod a seipso producit. Sed quia, quidquid producit, **526** aut adventu producit per transitionem e loco in locum, aut substantia per creationem, quæ illud, cum non existeret, ad existentiam perduxit, nihil vero horum Deo adest; ergo non recte eum responsor per seipsum productum nominavit. Id enim quod per seipsum productum est, ab eo quod ab alio produ-

* Leg. ποιητέν

(85) Ἐκεῖνο. Melius multo legeremus ἐκεῖνω et mox τούτῳ. Sic enim paulo post ᾧ χωρίζεται.

(86) Ποιεῖ. Leg. ποιῶν.

ctum est, ipsa per se productione nihil prorsus differt. Si id quod ingenitum est, factum esse non potest, fieri non potest, ut mundus ingenitus sit, et qui eum fecit Deus. Si quia mundus factus est, a Deo differt, necessario et quia genitus, differt: factus enim mundus, non factus autem Deus. Si, qui naturali necessitate ingenito coexistit, infectus est: quomodo igitur falsum illud non est: Fecit Deus mundum factitium, cum ex ipsius sententia infectus sit et ingenitus? Si mundus per seipsum productus est et non factus, necessario etiam per seipsum factus est. Id quod per seipsum est productum, id quod per seipsum genitum et quod per seipsum factum, nihil differunt. At si per seipsos producti sunt Deus et mundus, per seipsos geniti, et per seipsos facti erunt. Quod si hoc absurdum, absurdum profecto et dicere, per seipsum productum quidem Deum, qui sine principio est et æternus; ingenitum autem et per seipsum productum mundum qui factus est. Si per seipsum productus est mundus, non est a Deo productus; et si non a Deo productus, non produxit eum Deus. Quomodo ergo responsor non falsa et secum pugnantia loquitur, cum dicit Deum quidem producentem, mundum autem per seipsum productum? Sane quidem multo magis, inquit, putandum Deum universe, et absque tempore, facere cuncta, cum ipse quidem sit unum; infinita vero potentia multa producat, quæ quidem omnino per se ipsa producta. Et si facere idem valet ac facturum esse, quomodo qui postremum a Deo tollit, ut significationem habens futuri temporis, nunc primum ei attribuit, quod eandem habet temporis significationem? Quod si facere, non solum futuri, sed etiam præteriti temporis habet significationem: quomodo non insunt Dei operationi omnes temporis partes?

QUARTA CHRISTIANA AD GRÆCOS QUÆSTIO. C

Si non potest id quod antea non erat, et postea fuit, coæternum ei esse quod semper est, quomodo, si genitus mundus, coæternus est apud Deum?

RESPONSUM GRÆCUM AD CHRISTIANOS.

Fieri quidem non posse perspicuum est ut temporarium (hac enim voce significatur id quod antea non erat, postea autem fuit) æternum sit, et ei, quod semper est, coæternum. Sed ex hac etiam ratione mundum ingenitum demonstrari, id quoque cuilibet manifestum. Si quis autem dicere velit mundum genitum a nonnullis veterum vocari; merito sane reprehendantur qui id dicunt, si 527 eorum dicta leviter considerentur. Sed si accurate investigetur profundum eorum quæ dixerunt, reperiatur accurate et clare mundum ab eis ingenitum pronuntiari. Nam cum ipsi dicant exemplarem et effectricem causam esse æternam, liquet et mundum, qui utriusque opificium est, clare ingenitum ab eis pronuntiari. Demonstrarunt enim antiqui ea, quæ vocantur relativa, simul natura existere. Quoniam ergo et imago ad exemplar, et exemplar ad imaginem, et opificium ad opificem, et opifex ad opificium referuntur, hæc simul natura existent:

(87) Τοὺς λόγους. Sic emendavit R: Stephanus pro eo quod habent codices mss. τοῖς λόγοις. Sed

αὐτοπάρακτός ἐστιν ὁ κόσμος καὶ οὐ ποιητὴς, ἐξ ἀνάγκης καὶ αὐτοποίητός ἐστιν. Τοῦ αὐτοπαράκτου τὸ αὐτογέννητον καὶ αὐτοποίητον οὐδὲν διαφέρει· ἀλλὰ εἰ αὐτοπάρακτος ὁ τε θεὸς καὶ ὁ κόσμος, αὐτογέννητοι καὶ αὐτοποίητοι ἔσονται. Εἰ δὲ τοῦτο ἄτοπον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ λέγειν, αὐτοπάρακτον μὲν τὸν ἀναρχὸν τε καὶ ἀίδιον θεόν, ἀγέννητον δὲ καὶ αὐτοπάρακτον τὸν ποιητὸν κόσμον. Εἰ αὐτοπάρακτός ἐστιν ὁ κόσμος, οὐκ ἔστι θεοπάρακτος· καὶ εἰ μὴ θεοπάρακτος, οὐδὲ παρήγαγεν αὐτὸν ὁ θεός. Πῶς οὖν ὁ ἀποκρινάμενος, ὅταν λέγῃ προάγοντα μὲν τὸν θεόν, αὐτοπάρακτον δὲ τὸν κόσμον, οὐκ ἔστι ψευδὴ καὶ ἀσύμβατα λέγων; Πολλῶ τοίνυν, φησὶ, τὸν θεόν μᾶλλον οἰητέον ἀθρόως καὶ ἀχρόνως πάντα ποιεῖν; αὐτὸν μὲν ὄντα ἐν, τῇ δὲ ἀπειρίᾳ τῆς δυνάμεως τὰ διάφορα προάγοντα, καὶ αὐτὰ παντελῶς αὐτοπάρακτα τυγχάνοντα. Καὶ εἰ ἰσοδυναμεῖ τὸ ποιεῖν τῷ ποιῆσειν, πῶς ὁ ἀναιρῶν ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸ ποιῆσειν, ὡς ἔμφασιν μὲν ἔχον τοῦ μέλλοντος χρόνου, νῦν τίθησιν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ποιεῖν, τὴν αὐτὴν ἔχον τοῦ χρόνου ἔμφασιν; εἰ δὲ σὺν τῇ ἐμφάσει τοῦ μέλλοντος χρόνου ἔχει τὸ ποιεῖν καὶ τοῦ παρεληλυθότος τὴν ἔμφασιν, πῶς οὐκ ἔστιν ἐν τῇ τοῦ θεοῦ ἐργασίᾳ τοῦ χρόνου πάντα τὰ μέρη ὑπάρχοντα;

putandum Deum universe, et absque tempore, facere cuncta, cum ipse quidem sit unum; infinita vero potentia multa producat, quæ quidem omnino per se ipsa producta. Et si facere idem valet ac facturum esse, quomodo qui postremum a Deo tollit, ut significationem habens futuri temporis, nunc primum ei attribuit, quod eandem habet temporis significationem? Quod si facere, non solum futuri, sed etiam præteriti temporis habet significationem: quomodo non insunt Dei operationi omnes temporis partes?

ἙΡΩΤΗΣΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ἙΛΛΗΝΑΣ Δ'.

Εἰ ἀδύνατον τῷ πρώτῳ μὲν οὐκ ὄντι, ὕστερον δὲ ὄντι, συναΐδιον εἶναι τῷ ἀεὶ ὄντι, πῶς, εἰ γεννητὸς ὁ κόσμος, συναΐδιός ἐστι παρὰ τῷ θεῷ;

ἈΠΟΚΡΙΣΙΣ ἙΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ.

Ὅτι μὲν ἀδύνατον τὸ ἐγχερον (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ πάλαι μὲν μὴ ὄν, ὕστερον δὲ ὄν) ἀίδιον εἶναι καὶ συναΐδιον τῷ ἀεὶ ὄντι, δῆλον· ὅτι δὲ καὶ ἐκ τοῦτου τοῦ λόγου δείκνυται ὁ κόσμος ἀγέννητος, καὶ τοῦτο παντὶ που δῆλον. Ἀλλ' εἰ τις ἐθέλοι λέγειν ὡς τινες τῶν παλαιῶν τὸν κόσμον γεννητὸν καλοῦσιν, εἰ μὲν ἐπιπολαίως σκέψιντο τοὺς λόγους (87), μέμψιντο ἀνδραγαθῶς τοὺς τοῦτο λέγοντας· εἰ δὲ τὸ βάθος κατανοήσωσιν ἀκριβῶς τῶν λεχθέντων, εὐρήσουσιν ἀκριβῶς καὶ σαφῶς ἀγέννητον τοῦτους τὸν κόσμον ἀποφαινομένους. Αὐτοὶ γὰρ λέγοντες τὴν τε παραδειγματικὴν καὶ τὴν ποιητικὴν αἰτίαν ἀγέννητον εἶναι, δηλονότι καὶ τὸν κόσμον, δημιουργημάτων τούτων ὄντα, σαφῶς ἀγέννητον ἀποφαίνουσι. Τοῖς γὰρ παλαιοῖς ἀποδέδεικται τὰ καλούμενα πρὸς τὴν φύσιν ὑπάρχειν. Ἐπεὶ οὖν ἡ τε εἰκὼν πρὸς τὴν παράδειγμα, καὶ τὸ παράδειγμα πρὸς τὴν εἰκόνα, καὶ τὸ δημιουργημάτων πρὸς τὸν δημιουργόν, καὶ ὁ δημιουργὸς πρὸς τὸ δημιουργημάτων, ἅμα τῇ φύσει ὑπάρξει. Εἰ τοίνυν ἀγέν-

puto scriptum fuisse, uī intra, προσέχουσι τοῖς λόγοις.

νητος ὁ δημιουργός, καὶ τὸ παράδειγμα ἀγέννητον, καὶ ὁ κόσμος τοῦ μὲν παραδείγματος εἰκὼν ὢν, τοῦ δὲ δημιουργοῦ δημιούργημα. Ὅτι δὲ τὰ πρὸς τὴν φύσιν ὑπάρχει, σαφῶς πᾶσιν ἀποδέδεικται καὶ ὠμολόγηται, καὶ αὐτόθεν βῆδον γινώσκειν· τὸ γὰρ δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν τῶν πρὸς τι. Ὡς περ οὖν οὐκ ἐνδέχεται δεξιὸν εἶναι μὴ ὄντος τοῦ ἀριστεροῦ, μηδὲ τὸ ἀριστερὸν ἐκτὸς τοῦ δεξιοῦ· οὕτως οὐκ ἐνδέχεται τὸν δημιουργὸν εἶναι ἄνευ τοῦ δημιουργήματος, ἢ τὸ δημιούργημα ἄνευ τοῦ δημιουργοῦ. Εἰ οὖν ἀγέννητος ὁ δημιουργός, ἀγέννητον καὶ τὸ δημιούργημα. Εἰ δὲ τις θέλοι λέγειν, ὅτι πρότερον μὲν ἦν ὁ δημιουργός, ὕστερον δὲ γέγονε τὸ δημιούργημα, καὶ ἄλλῃ περιπεσεῖται ἀπόπῃ. Εὐρεθήσεται γὰρ δυνάμει εἶναι λέγων τὸν δημιουργόν, καὶ οὐκ ἐνεργείᾳ· ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸν Θεὸν ἀτελῇ λέγειν, καὶ πρὸς τούτοις οὐδὲν ἦττον συνυφίστασθαι τῷ δημιουργῷ τὸ δημιούργημα, δυνάμει ὃν καὶ τοῦτο ὡς περ ὁ δημιουργός, ἀπανταχοῦ τῶν πρὸς τὴν ὑφισταμένων ἐπίσης. Εἰ μὲν οὖν ὁ δημιουργός δυνάμει, καὶ τὸ δημιούργημα δυνάμει· εἰ δὲ ὁ δημιουργός ἐνεργείᾳ, καὶ τέλειος, καὶ τὸ δημιούργημα ὁμοίως. Σαφῶς τοίνυν παντὶ δῆλον ὑπάρχει, τὸ συνυφίστασθαι τῷ δημιουργῷ, καθὰ δημιουργός, τὸ δημιούργημα.

Ἐλεγχος τῆς ἀποκρίσεως οὐκ ὀρθῶς γεγενημένης.

1. Ὡς δὲ ἔλεξας ὁ ἀποκρινάμενος ἐν ταῖς ἄλλαις αὐτοῦ ἀποκρίσει τὸν κόσμον ἀγέννητον, οὕτω καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ἀποκρίσει ἐπαγγέλλεται δεῖξαι τὸν κόσμον ἀγέννητον· καίτοι ἐν ταῖς ἄλλαις αὐτοῦ ἀποκρίσεσιν οὔτε ἐκ τῶν φανερῶν τε καὶ γνωρίμων τοῦ κόσμου ἐδογμάτισε τὴν ἀγεννησίαν, οὔτε διὰ τῆς ἀποδείξεως ταύτην ἔθηκεν, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν οἰκείαν αὐθεντίαν τὸ δοκοῦν αὐτῷ ἀπεφάνητο. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν παροῦσαν ταύτην ἀπόκρισιν, ἐν ἣ πεिरᾶται δεῖξαι τὸν κόσμον ἀγέννητον, πρῶτον μέμνηται τῶν παλαιῶν, γεννητῶν εἰρηκότων τὸν κόσμον· οὓς δικαίως μέμψεως ἔλεξεν ἁγίους, γεννητῶν τὸν κόσμον εἰρηκότας, εἰ μὴ ταῖς ἐτέραις αὐτῶν φωναῖς τὰς οἰκείας αὐτῶν φωνὰς ἀνέτρεψαν λεγούσας τὸν κόσμον γεννητὸν. Τοῦτο δὲ οὐ δικαίως ἐστὶ μέμψεως ἀπαλλακτικόν, ἀλλὰ ποιητικόν μᾶλλον τῆς μεγάλης καὶ δικαίως μέμψεως, τὸ θεῖναι ἐπὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως τὴν φάσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν, καὶ τὸ τοῖς οἰκείοις λόγοις μάχεσθαι αὐτὸν (88) ἑαυτῷ. Καὶ ταῦτα μὲν εἰρήσθω εἰς ἔλεγχον τοῦ μηδικαίως κεχρησθαι τὸν ἀποκρινάμενον ταῖς ἀλλήλαις μαχομέναις φωναῖς πρὸς ἀπόδειξιν συστατικὴν τοῦ τὸν κόσμον εἶναι ἀγέννητον. Ἡμεῖς δὲ ἐξετάσωμεν τὰς τῶν παλαιῶν ἐκείνων φωνὰς, ἐν αἷς δεδειγμένως τὸν κόσμον ἀγέννητον ἀποφαίνουσι, καθὰ φησιν ὁ ἀποκρινάμενος.

2. Ὅτι δὲ, φησὶ, καὶ ἐκ τούτου τοῦ λόγου δεικνύται ὁ κόσμος ἀγέννητος, καὶ τοῦτο παντὶ πᾶσι δῆλον. Ἀλλὰ καὶ εἰ τις ἐθέλοι λέγειν, ὥς τινες τῶν παλαιῶν τὸν κόσμον γεννητὸν καλοῦσιν, εἰ μὲν ἐπιπολαίως προσέχουσι τοῖς λόγοις, μέμψονται ἂν δικαίως

A si vero opifex ingenitus, et ingenitum exemplar, simul natura existet et mundus, qui exemplaris est imago et opificis opificium. Relativa autem simul natura subsistere, clare omnibus probatum testatumque est: et inde facile cognoscitur. Nam dextrum et sinistrum relativa sunt. Sicuti ergo dextrum esse non potest, si sinistrum non sit, neque sinistrum sine dextro: sic esse non potest opifex absque opificio, neque opificium sine opifice. Quocirca si opifex ingenitus, ingenitum et opificium. At si quis dicere velit, prius fuisse opificem, posterius autem opificium, alio quoque implicabitur absurdo. Dicere enim reperietur, potentia esse opificem, non actu (quod sane aliud non est, quam Deum imperfectum dicere), ac præterea opificium nihilominus cum opifice subsistere, et potentia, ut opificem, esse, cum relativa simul æqualiter subsistant. Quare si opifex potentia est, potentia quoque opificium: sin opifex actu et perfectus, similiter et opificium. Clare igitur quisque perspicit, una cum opifice, quatenus opifex est, simul subsistere opificium.

Non recte instituti responsi refutatio.

1. Quasi demonstrasset responsor in aliis suis responsionibus mundum esse ingenitum, ita et in hac præsentī responsione pollicetur demonstraturum se mundum esse ingenitum. Atque is quidem in aliis responsionibus neque ex manifestis ac cognitīs rebus mundum statuit esse ingenitum, neque demonstratione id effecit, sed tantum propria sua auctoritate sententiam suam pronuntiavit. Veniens autem ad hanc præsentem responsionem, in qua conatur demonstrare mundum esse ingenitum, primum meminit antiquorum, qui mundum genitum dixerunt, eosque justo vituperio dignos dixisset, si non proprias suas voces, quæ mundum genitum dicunt, aliis vocibus evertissent. Id autem non est justæ reprehensionis propulsatio, sed potius magnæ et justæ vituperationis materia, de mundi generatione affirmationem et negationem ponere, ac propriis vocibus secum pugnare. Atque hæc quidem dicta sunt probandi causa, immerito responsorem usum esse vocibus secum invicem pugnantibus, ut mundum esse ingenitum demonstraret. Nos autem veterum illorum expendamus dicta, in quibus mundum ingenitum esse, ut ait responsor, clare pronuntiant.

528 2. Sed ex hac etiam ratione mundum ingenitum demonstrari, id quoque cuilibet manifestum. Si quis autem dicere velit mundum a nonnullis veterum ingenitum vocari; merito sane reprehendantur qui id dixerunt, si eorum dicta leviter considerentur: sed si accurate investigetur profundum eorum, quæ dixe-

(88) Ἐαυτῷ. Sic R. Stephanus emendavit. Legitur ἑαυτοῖς in utroque ms. Paulo ante leg. οὐκ ἀδίκου.

runt, reperietur accurate et clare mundum ab eis ingenitum pronuntiari. Nam cum ipsi dicant exemplarem et effectricem causam esse æternam, liquet et mundum, qui utriusque opificium est, æternum ab eis pronuntiari. Si veteres posuerunt mundum esse genitum, idque leviter consideratum manet immutabile, penitus vestigatum vertitur in contrarium: cur non in exemplari et effectrice causa, quam antiqui posuerunt, simili levis et accuratæ considerationis permutatione utens responsor, mundum ingenitum, quem antiqui admiserunt, in genitum mutavit, ut ab iis, qui id dixerunt, justam reprehensionem propulsaret? Quod si id absurdum factum est, ex rerum naturis considerata antiquorum dicta, non ex diversis considerationibus ea, quæ sunt statuta, in contrarium vertentibus. Si aliud est exemplar, et aliud id quod ad exemplar; simplex enim exemplar, compositum vero id quod ad exemplar: quod autem ita est aliud atque aliud, necessario alias est atque alias: quod vero alias atque alias, id utpote prius et posterius, simul natura esse non potest: non ergo simul natura exemplar, et id quod ad exemplar. Responsor nunc mundum commune opificium dicit et exemplaris et effectricis causæ, et ait: *Liquet et mundum qui harum opificium est*; nunc effectricis quidem opificium, exemplaris autem imaginem. Ac inde constat, neque ad opificem mundum referri quatenus imago est, neque ad exemplar, quatenus opificium. Quod si ita est, non ergo verum est eorum opificium esse mundum. Si exemplari opifex mundum condit, volens eum condit. Sed si quia est condit, supervacaneum exemplar, cum satis sit Deum esse, ut fiat id quod sit: nec quidquam loci est voluntati. Non enim voluntaria sunt, quæ etiamsi non vellet is qui facit, fierent tamen. Tale est eorum opus qui agunt quia sunt. Deus quidem ipse ingenitus est, exemplar autem genuit ex sua ipsius mente, et mundum ex materia secundum exemplar condidit. Sed si, ut placet responsori, quia opus est ingeniti opificis mundus, idcirco ingenitus est; erit profecto et ingenitum exemplar, quia fetus est ingeniti. Quod si absurdum est fetum ingenitum dicere, absurdum profecto et ingenitum dicere id quod genitum est. Si quia opifex ingenitus, necesse est et opus esse ingenitum, liquet eadem ratione necesse esse, ut et opus infectum sit, quia infectus opifex. Quod si id absurdum est, absurdum profecto et mundum dicere ingenitum. Factum a genito differt sola voce, **529** re non differt: quæpropter inter se invicem convertuntur, quia paria sunt. Nam si quid genitum, id necessario et factum; et si quid factum, id necessario et genitum. Sed quia fieri non potest, ut mundus ingenitus sit et genitus (in omni enim re vel vera est affirmatio, vel negatio); quomodo mundus potest esse ingenitus et factus?

(89) *Βαθέως*. Codices mss. et R. Stephanus habent *εὐθέως*, quod a Sylburgio emendatum.

(90) *Χρησαμένου*. Legendum videtur ἡ βαθέως

Α τοὺς τοῦτο λέγοντας· εἰ δὲ τὸ βάθος κατανοήσουσιν ἀκριβῶς τῶν λεχθέντων, εὐρήσουσιν ἀκριβῶς καὶ σαφῶς ἀγέννητον τούτους τὸν κόσμον ἀποφαινομένους. Αὐτοὶ γὰρ λέγοντες τὴν τε παραδειγματικὴν καὶ ποιητικὴν αἰτίαν ἀγέννητον εἶναι, δηλοῦσι καὶ τὸν κόσμον δημιουργήμα τούτων ὄντα, σαφῶς ἀγέννητον ἀποφαίνουσιν. Εἰ κεῖται τοῖς παλαιοῖς τὸ γεννητὸν εἶναι τὸν κόσμον, καὶ ἐπιπολαίως μὲν νοούμενον τὸ κείμενον μένει ἀμετάβλητον, βαθέως (89) δὲ νοούμενον, εἰς τὸ ἀντικείμενον μεταπίπτει, διὰ τί μὴ τὴν παραδειγματικὴν τε καὶ ποιητικὴν αἰτίαν τὴν κειμένην τοῖς παλαιοῖς, ταῖς ὁμοίαις προσοχαῖς, τοῦ ἐπιπολαίως τῷ βαθέως χρησαμένου (90), εἰς ἀντικείμενον μεταβαλλομέναις χρησάμενος ὁ ἀποκρινάμενος, τὸν γεννητὸν κόσμον τὸν κείμενον τοῖς παλαιοῖς εἰς τὸν ἀγέννητον μετέβαλεν, ἵνα τοὺς τοῦτο εἰρηχότας δικαίας μέμψεως ἀπαλλάξῃ; Εἰ δὲ τοῦτο ποιεῖν ἄτοπον, χρήταις τῶν πραγμάτων φύσει νοῆσαι τῶν παλαιῶν τοὺς λόγους, καὶ μὴ ταῖς διαφόροις προσοχαῖς μεταβαλλουσais τὰ κείμενα εἰς τὰ ἀντικείμενα. Εἰ ἄλλο τὸ παράδειγμα καὶ ἄλλο τὸ κατὰ τὸ παράδειγμα· ἀπλοῦν γὰρ τὸ παράδειγμα, σύνθετον δὲ τὸ κατὰ τὸ παράδειγμα· τὸ δὲ οὕτως ἄλλο καὶ ἄλλο ἐξ ἀνάγκης ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε· τὸ δὲ ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, πρότερον καὶ ὕστερον, οὐ δύναται ἅμα εἶναι τῇ φύσει· οὐκ ἄρα ἅμα τῇ φύσει τὸ παράδειγμα καὶ τὸ κατὰ τὸ παράδειγμα. Ὁ ἀποκρινάμενός ποτε μὲν κοινὸν δημιουργήμα λέγει τὸν κόσμον τῆς τε παραδειγματικῆς αἰτίας καὶ τῆς ποιητικῆς, καὶ φησι· *Δῆλον ὅτι καὶ τὸν κόσμον δημιουργήμα τούτων ὄντα*· ποτὲ δὲ τῆς μὲν ποιητικῆς δημιουργήμα, τῆς δὲ παραδειγματικῆς εἰκόνα. Καὶ δῆλον ἐκ τούτου, ὅτι οὕτε τῷ δημιουργῷ πρὸς τὸ ἐστὶ, καθὼς εἰκὼν ὁ κόσμος, οὕτε τῷ παραδείγματι, καθὼς δημιουργήμα. Ἀλλ' εἰ τοῦτο, οὐκ ἄρα ἀληθές τὸ τούτων εἶναι δημιουργήμα τὸν κόσμον. Εἰ τῷ παραδείγματι δημιουργεῖ δημιουργὸς τὸν κόσμον, βουλόμενος αὐτὸν δημιουργεῖ· ἀλλ' εἰ τῷ εἶναι αὐτὸν δημιουργεῖ, περιττὸν τὸ παράδειγμα, τοῦ εἶναι τὸν θεὸν ἀρκούντος πρὸς ποίησιν τοῦ ποιουμένου, καὶ παράγει τὸ βούλημα. Οὐ γὰρ γίνεται βουλητὰ ἅ καὶ μὴ βουλομένου τοῦ ποιούντος ἐγίνετο. Τοιοῦτον γὰρ τὸ ἔργον τῶν τῷ εἶναι ποιούντων. Ὁ θεὸς μὲν αὐτός ἐστιν ἀγέννητος, τὸ δὲ παράδειγμα ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ διανοίας, τὸν δὲ κόσμον ἐδημιούργησεν ἐκ τῆς ὕλης κατὰ τὸ παράδειγμα. Ἀλλ' εἰ κατὰ τὸν ἀποκρινάμενον, ἐπειδὴ δημιουργήμα τοῦ ἀγεννήτου δημιουργοῦ ἐστὶν ὁ κόσμος, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγέννητός ἐστιν, ἔσται ἄρα καὶ τὸ παράδειγμα ἀγέννητον, ἐπεὶ γέννημα τοῦ ἀγεννήτου ἐστίν. Εἰ δὲ ἄτοπον τὸ λέγειν ἀγέννητον τὸ γέννημα, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ λέγειν ἀγέννητον τὸ γεννητὸν. Εἰ διὰ τὸ εἶναι τὸν δημιουργὸν ἀγέννητον, ἀνάγκη καὶ τὸ δημιουργήμα εἶναι ἀγέννητον, δῆλον, ὅτι τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀνάγκη εἶναι καὶ ἀδημιούργητον τὸ δημιουργήμα· ἀδημιούργητος γὰρ ὁ δημιουργός. Εἰ δὲ τοῦτο ἄτοπον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ νοησαμένου, εἰ paulo ante κατὰ τὴν παραδειγματικὴν. *Μοx leg. τὸν ἀγέννητον . . . εἰς τὸν γεννητὸν.*

λέγειν τὸν κόσμον ἀγέννητον. Τὸ δημιουργητὸν δημιουργοῦ ἦγουν (91) τοῦ γεννητοῦ λέξει μόνῃ διαφέρει, πράγματι δὲ οὐ διαφέρει· διὸ καθόλου ἀντιστρέφει ἀλλήλοις διὰ τὸ εἶναι αὐτὰ ἐπίσης. Εἴ τι γὰρ γεννητὸν, τοῦτο ἐξ ἀνάγκης καὶ δημιουργητὸν· καὶ εἴ τι δημιουργητὸν, τοῦτο ἐξ ἀνάγκης καὶ γεννητὸν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀδύνατόν ἐστι τὸν κόσμον εἶναι ἀγέννητον καὶ γεννητὸν· ἐπὶ παντὸς γὰρ ἢ τὴν φάσιν ἀληθῆ ἢ τὴν ἀπόφασιν· πῶς (92) ἄρα τὸν κόσμον εἶναι τὸ αὐτὸ ἐν ἄλλῳ, ἐξ ἀνάγκης ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε· οἷον τὸ παράδειγμά ἐστιν ἐν τῷ Θεῷ καὶ ἐν τῇ ὕλῃ· καὶ ἐν τῷ Θεῷ μὲν ἀποίητον, ποιητὸν δὲ ἐν τῇ ὕλῃ· καὶ ἐν τῷ Θεῷ μὲν οὐ κόσμος, ἀλλὰ τοῦ κόσμου παράδειγμα, ἐν τῇ ὕλῃ δὲ κόσμος. Ἄλλ' εἰ μὲν ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, καὶ ἄλλως καὶ ἄλλως, ἐξ ἀνάγκης καὶ πρότερον καὶ ὕστερον· εἰ δὲ πρότερον καὶ ὕστερον, δηλονότι οὐ συναϊδίον.

3. Τοῖς παλαιοῖς ἀποδέδεικται τὰ καλούμενα πρὸς τι ἅμα τῇ φύσει ὑπάρχειν. Ἐπεὶ οὖν ἡ τε εἰκὼν πρὸς τὸ παράδειγμα, καὶ τὸ παράδειγμα πρὸς τὴν εἰκόνα, καὶ τὸ δημιούργημα πρὸς τὸν δημιουργόν, καὶ ὁ δημιουργὸς πρὸς τὴν εἰκόνα (93) δημιούργημα, ἅμα τῇ φύσει τα τοιαῦτα ὑπάρχει. Εἰ τοίνυν ἀγέννητος ὁ δημιουργὸς καὶ τὸ παράδειγμα, ἀγέννητος καὶ ὁ κόσμος, τοῦ μὲν παραδείγματος εἰκὼν ὢν, τοῦ δὲ δημιουργοῦ δημιούργημα. Οἷς παλαιοῖς ἀποδέδεικται τὰ πρὸς τι ἅμα τῇ φύσει, αὐτοῖς ἀποδέδοται τῆς εἰκόνης ὁ λόγος. Εἰκὼν, φησὶν, ἐστὶν, ἥς ἡ γένεσις διὸ μιμήσεως. Ἄλλὰ εἰ κατὰ τὸν ἀποκρινάμενον ἀγέννητός ἐστιν ὁ κόσμος, δηλονότι ἀπώλεσεν ὁ κόσμος τῆς εἰκόνης τὸ ὄνομα· καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ πρᾶγμα. Ἐν ἀγεννησίᾳ γὰρ ἀδύνατον τῷ κόσμῳ σώζειν τῆς εἰκόνης τὸν λόγον· ὁ λέγων τὸ δημιούργημα ἀγέννητον, ἐπειδὴ ὁ δημιουργὸς αὐτοῦ ἀγέννητός ἐστιν, ὀφείλει καὶ ἀδημιούργητον λέγειν τὸ δημιούργημα, ἐπειδὴ ὁ δημιουργὸς αὐτοῦ ἀδημιούργητός ἐστιν. Ἀνταχολουθοῦσι γὰρ ἀλλήλοις ἐξ ἀνάγκης, τῷ μὲν ἀγεννήτῳ τὸ ἀδημιούργητον, καὶ τῷ ἀδημιουργήτῳ τὸ ἀγέννητον. Εἰ δὲ τοῦτο ἄτοπον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ λέγειν δημιούργημα ἀγέννητον. Εἰ ἅμα τῇ φύσει τὰ πρὸς τι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνάγκη συναγέννητον εἶναι τῷ δημιουργῷ τὸ δημιούργημα, καθὰ τῷ ἀποκριναμένῳ δοκεῖ, ἀνάγκη ἄρα τὸν αὐτὸν τρόπον συναγέννητον λέγειν τὸ ἀγέννητον (94) τῷ ἀγεννήτῳ· πρὸς τι γὰρ καὶ ταῦτά ἐστι, πρὸς γὰρ τὸ γεννητὸν τὸ ἀγέννητον, καὶ πρὸς τὸ ἀγέννητον τὸ γεννητὸν. Εἰ δὲ, τοῦ γεννητοῦ μὲν οὐκ ὄντος, δυνάμει ἐστὶ τὸ ἀγέννητον ἀγέννητον, ὄντος δὲ τοῦ γεννητοῦ, ἐνεργείᾳ ἐστὶν ἀγέννητον τὸ ἀγέννητον· ἀνάγκη ἄρα καὶ ἐπὶ τοῦ δημιουργοῦ, καὶ τοῦ δημιουργήματος, καὶ τοῦ παραδείγματος, καὶ τῆς εἰκόνης τοῦτο ὡσαύτως νοεῖν· καὶ οὐδὲν ἄτοπον συμβαίνει. Ἦν γὰρ ἔχει φύσιν τὸ πρὸς τι κατὰ τὸν δημιουργόν καὶ τὸ δημιούργημα, τὴν αὐτὴν ἔχει καὶ κατὰ τὸ γεννητὸν καὶ ἀγέννητον. Καὶ τὸ πρῶτον καὶ ὕστερον τῶν πρὸς τί ἐστιν. Πρὸς γὰρ τὸ πρῶτον τὸ ὕστερον, καὶ πρὸς τὸ ὕστερον τὸ πρῶτον, καὶ ἅμα εἰς τῇ φύσει δυνάμει, ἢ τῇ φύσει ἐνεργείᾳ. Ἄλλ' εἰ

A Quod bis idem in alio est, id necessario alias atque alias est: veluti exemplar est in Deo et in materia, ac in Deo quidem infectum, factum in materia; in Deo non mundus, sed exemplar mundi, mundus in materia. Sed si alias atque alias est, et aliter atque aliter, necessario et prius et posterius. Quod si prius et posterius, liquet non esse coæternum.

δυνατὸν εἶναι δημιουργητὸν καὶ ἀγέννητον; Τὸ δὲ οἷον τὸ παράδειγμά ἐστιν ἐν τῷ Θεῷ καὶ ἐν τῇ ὕλῃ· καὶ ἐν τῷ Θεῷ μὲν οὐ κόσμος, ἀλλὰ τοῦ κόσμου παράδειγμα, ἐν τῇ ὕλῃ δὲ κόσμος. Ἄλλ' εἰ μὲν ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, καὶ ἄλλως καὶ ἄλλως, ἐξ ἀνάγκης καὶ πρότερον καὶ ὕστερον, δηλονότι οὐ συναϊδίον.

3. Demonstrarunt antiqui ea, quæ vocantur relativa, simul natura existere. Quoniam ergo et imago ad exemplar et exemplar ad imaginem, et opificium ad opificem et opifex ad opificium referuntur, hæc simul natura existent. Si ergo opifex ingenitus et ingenitum exemplar, ingenitus et mundus, qui exemplaris est imago et opificis opificium. Veteres, qui demonstrarunt relativa simul natura esse, iidem rationem imaginis reddiderunt. Imago, inquit, ea est, cujus generatio per imitationem fit. Sed si, ut placet responsori, ingenitus est mundus, mundus videlicet amisit imaginis nomen et rem ipsam cum nomine. In ingeniti enim notione non potest mundus servare imaginis rationem. Qui dicit opus ingenitum, quia ingenitus est illius opifex, debet etiam infectum opus dicere, quia infectus est illius opifex; sunt enim hæc sibi invicem necessario consequentia, ingenito infectum et infecto ingenitum. Quod si id absurdum est, absurdum profecto et opus ingenitum dicere. Si simul natura sunt relativa, et idcirco necesse est coingenitum esse opifici opus, ut placet responsori: necesse est profecto eadem ratione coingenitum dicere ingenito id quod est genitum. Nam hæc etiam relativa sunt. Ad genitum enim refertur ingenitum, et genitum ad ingenitum. Quod si genito non existente ingenitum potestate ingenitum est, et genito existente ingenitum est actu ingenitum, necesse est profecto et de opifice et opere, et de exemplari et imagine idem pariter dicere, neque in ea re quidquam absurdi. Quam enim habet naturam relativum in opifice et opere, eandem etiam in genito et ingenito habet. Sunt etiam relativa prius et posterius. Nam posterius ad prius, et prius ad posterius refertur, simulque natura existunt vel potestate vel actu. Sed si, ut placet responsori, opus coingenitum est ingenito opifici, si quidem relativa sunt, simulque natura existunt; erit ergo hac ratione et genitum coingenitum ingenito Deo. Prior enim Deus, et posterius id quod genitum est, atque, ut relativa, simul natura sunt prius et posterius. Quod si non possunt (præ-

(91) Τοῦ δημιουργοῦ ἦγουν. Hæc prorsus repugnant. Quare vel expungenda sunt, vel legendum τοῦ δημιουργήματος, vel ut placet Sylburgio, τοῦ ποιητοῦ.

(92) Πῶς. Hæc vox a Sylburgio addita. Idem

post ἀπόφασιν deesse putat εἶναι δεῖ.

(93) Τὴν εἰκόνα. Hæc supra non leguntur, nec aliunde orta sunt, quam ex incuria librariorum.

(94) Τὸ ἀγέννητον. Leg. τὸ γεννητὸν, ut Langus et Sylburgius legerunt.

terquam aliquando potentia, aliquando actu) simul natura esse prius et posterius, **530** neque etiam profecto opus coæternum est opifici, nec imago exemplari.

Πρῶτος μὲν γὰρ ὁ Θεός, ὕστερον δὲ τὸ γεννητόν· καὶ ἔστιν, ὡς πρὸς τι, ἅμα τῇ φύσει τὸ πρότερον καὶ ὕστερον. Εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ποτὲ μὲν δυνάμει, ποτὲ δὲ ἐνεργείᾳ, ἀδύνατόν ἐστι τὸ πρῶτον καὶ ὕστερον εἶναι ἅμα τῇ φύσει· οὐδ' ἄρα τὸ δημιουργήμα συναϊδίον ἐστι τῷ δημιουργῷ, οὔτε ἡ εἰκὼν τῷ παραδείγματι.

4. *Relativa autem simul natura subsistere, clare omnibus probatum testatumque est, et inde facile cognoscitur. Nam dextrum et sinistrum relativa sunt: sicuti ergo dextrum esse non potest, si sinistrum non sit, neque sinistrum sine dextro, sic esse non potest opifex sine opificio, neque opificium sine opifice. Quocirca si opifex ingenitus, ingenitum et opificium. Si quemadmodum secundum eandem substantiam dextrum et sinistrum in tota parte ad se invicem sunt, ita etiam opifex et opificium secundum eandem substantiam in tota parte ad se invicem essent: haberet locum exemplum, quo utens responsor conatus est demonstrare coingenitum esse opifici opificium. Sed si dextrum et sinistrum secundum eandem substantiam ad se invicem sunt in tota parte, opifex autem et opificium non sic, liquet usum esse responsorem exemplo minime ad rei naturam appposito, quippe cum nullam habeat cum re demonstranda necessitudinem. Relativorum alia id quod dicuntur, alterum alterius dicuntur, velut pater dicitur filii pater, et filius dicitur patris filius; alia vero id quod dicuntur, alterum alterius non dicuntur, ut rectum et rotundum; quorum commune est ut interdum potestate alterum dicatur id quod dicitur, interdum actu: alia autem utraque semper sunt vel potestate vel actu, ut concavum et convexum; alia semper actu ut supra et infra. Cum constant hæc relativorum divisiones, si quando velimus alicujus quæstionis difficultatem solvere per relativum, considerandum primum est ad quam divisionem relativorum pertineat id quod quæritur; deinde pro natura divisionis astruenda est proportio, quam habet exemplum cum re demonstranda: sin minus, reperietur exemplum minime aptum et difficultas non soluta. Si opifex et opificium ex iis relativis sunt, quæ alterum alterius dicuntur id quod dicuntur (est enim opificis opificium et opificii opifex); responsor autem, dum exemplo demonstrare vult coingenitum esse ingenito genitum, assumpsit ad hujus rei demonstrationem relativum ex his quæ alterum alterius non dicuntur (neque enim dextrum dicitur sinistri, neque sinistrum dextri) perspicuum est eum usum esse exemplo ad rei demonstrandæ naturam minime appposito, quippe cum proportionem cum re demonstranda non habeat, quæ difficultatem solvat.*

(95) *Πρὸς τὸ ὑποδεικνύμενον.* Hæc superfluent et e margine in contextum videntur irrepsisse, nisi addimus ut infra λυτικὴν ἀπορίαν τοῦ ζητουμένου πρὸς τὸ ὑποδεικνύμενον.

κατὰ τὸν ἀποκρινάμενον τὸ δημιούργημα συναγέννητόν ἐστι τῷ ἀγεννήτῳ δημιουργῷ, ἐπειδὴ πρὸς τι ἐστι καὶ ἅμα τῇ φύσει, ἔσται ἄρα τοῦτῳ τῷ τρόπῳ καὶ τὸ γεννητὸν συναγέννητον τῷ ἀγεννήτῳ Θεῷ.

καὶ ἔστιν, ὡς πρὸς τι, ἅμα τῇ φύσει τὸ πρότερον καὶ ὕστερον. Εἰ δὲ ἐνεργείᾳ, ἀδύνατόν ἐστι τὸ πρῶτον καὶ ὕστερον εἶναι ἅμα τῇ φύσει· οὐτε ἡ εἰκὼν τῷ παραδείγματι.

4. "Ὅτι δὲ τὰ πρὸς τι ἅμα τῇ φύσει ὑπάρχει, σαφῶς πᾶσιν ἀποδέδεικται, καὶ ὡμολόγηται, καὶ αὐτόθεν ῥάδιον γινώσκειν. Τὸ γὰρ δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερόν τῶν πρὸς τι. "Ὅσπερ οὖν οὐκ ἐνδέχεται τὸ δεξιὸν εἶναι μὴ ὄντος τοῦ ἀριστεροῦ, μηδὲ τὸ ἀριστερόν ἐκτός τοῦ δεξιοῦ, οὕτως οὐκ ἐνδέχεται τὸν δημιουργὸν εἶναι ἄνευ τοῦ δημιουργήματος, ἢ τὸ δημιούργημα ἄνευ τοῦ δημιουργοῦ. Εἰ οὖν ἀγέννητος ὁ δημιουργός, ἀγέννητον καὶ τὸ δημιούργημα. Εἰ μὲν γὰρ, ὡσπερ κατὰ τὴν αὐτὴν οὐσίαν ὑπῆρχε τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερόν ἐν τῷ ὅλῳ μέρει πρὸς ἀλλήλα, οὕτως ὑπῆρχε καὶ ὁ δημιουργός καὶ τὸ δημιούργημα κατὰ τὴν αὐτὴν οὐσίαν ἐν τῷ ὅλῳ μέρει πρὸς ἀλλήλα, εἶχεν ἂν χώραν τὸ ὑπόδειγμα, ᾧ χρησάμενος ὁ ἀποκρινάμενος ἐπειράτο δεῖξαι συναγέννητον τῷ δημιουργῷ τὸ δημιούργημα· εἰ δὲ τὸ μὲν δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερόν κατὰ τὴν αὐτὴν οὐσίαν ἐστὶν ἐν τῷ ὅλῳ μέρει πρὸς ἀλλήλα· ὁ δὲ δημιουργός καὶ τὸ δημιούργημα οὐκ ἔστι τοιοῦτον· δῆλον, ὅτι ἀνοικεῖν ὑποδείγματι ἐχρήσατο ὁ ἀποκρινάμενος, πρὸς τὴν φύσιν τοῦ πράγματος μηδεμίαν ἀναλογίαν ἔχοντι πρὸς τὸ ὑποδεικνύμενον (95). Τῶν πρὸς τι τὰ μὲν ἀλλήλων λέγονται ὅπερ λέγονται· οἷον ὁ πατήρ τοῦ υἱοῦ λέγεται πατήρ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ πατρὸς λέγεται υἱός· τὰ δὲ οὐ λέγονται ἀλλήλων ὅπερ λέγονται, ὡς τὸ εὐθύ καὶ τὸ περιφερές· ὧν ἐστὶ κοινὸν τὸ ποτὲ μὲν δυνάμει λέγεσθαι θάτερον ὅπερ λέγονται, ποτὲ δὲ ἐνεργείᾳ· τὰ δὲ ἀμφοτέρω ἀεὶ ἢ δυνάμει ἐστὶν ἢ ἐνεργείᾳ, ὡς τὸ κοῖλον καὶ τὸ κυρτόν· τὰ δὲ ἀεὶ ἐνεργείᾳ, ὡς τὸ ἄνω καὶ κάτω. Τούτων οὐσῶν τῶν πρὸς τι τῶν διαιρέσεων, ὅταν βουλώμεθα τινος ζητουμένου λῦσαι τὸ ἀπορον διὰ τοῦ πρὸς τι, χρὴ πρῶτον καταμαθεῖν, ποίας διαιρέσεως τῶν πρὸς τί ἐστὶ τὸ ζητούμενον· εἴθ' οὕτως κατὰ τὴν φύσιν τῆς διαιρέσεως κατασκευάζειν τὴν ἀναλογίαν (96), ἣν ἔχει τὸ ὑπόδειγμα πρὸς τὸ ὑποδεικνύμενον· εἰ δὲ μὴ γε, εὐρεθήσεται τὸ ὑπόδειγμα ἀνόλκιον καὶ τὸ ἀπορον ἀλυτον. Εἰ ὁ δημιουργός καὶ τὸ δημιούργημα τῶν πρὸς τί ἐστὶ τῶν ἀλλήλων λεγομένων ὅπερ λέγονται (δημιουργοῦ γὰρ τὸ δημιούργημα καὶ τοῦ δημιουργήματος ὁ δημιουργός) ὁ δὲ ἀποκρινάμενος, βουλόμενος ὑποδείγματι δεῖξαι συναγέννητον τῷ ἀγεννήτῳ τὸ γεννητόν, ἔλαβεν εἰς τὴν τούτου δεῖξιν τὸ πρὸς τι τῶν ἀλλήλων μὴ λεγομένων (τὸ γὰρ δεξιὸν οὐ λέγεται τοῦ ἀριστεροῦ, οὔτε τὸ ἀριστερόν τοῦ δεξιοῦ)· δῆλός ἐστιν, ὅτι ἀνοικεῖν ὑποδείγματι ἐχρήσατο κατὰ τὴν φύσιν τοῦ δεικνυμένου, ἀναλογίαν οὐκ ἔχοντι λυτικὴν ἀπορίας τοῦ ζητουμένου πρὸς τὸ ὑποδεικνύμενον.

(96) *Ἀναλογίαν.* Ita scripsit Sylburgius pro eo quod R. Stephanus et codices mss. habent ἀπολογίαν.

5. Εἰ δὲ τις θέλει λέγειν, ὅτι πρότερον μὲν ἦν ἡ δημιουργὸς, ὕστερον δὲ γέγονε τὸ δημιούργημα, καὶ ἄλλω περιπεσεῖται ἀτόπῳ. Εὐρεθήσεται γὰρ δυνάμει εἶναι λέγων τὸν δημιουργὸν καὶ οὐκ ἐνεργείᾳ (ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸν Θεὸν ἀτελεῖ λέγειν)· καὶ πρὸς τοῦτοις οὐδὲν ἥττον συνυψίσταται (97) τῷ δημιουργῷ τὸ δημιούργημα, δυνάμει ὢν καὶ αὐτὸ ὥσπερ (98) ὁ δημιουργὸς, ἀπανταχοῦ τῶν πρὸς τι ὑφισταμένων ἐπίσης. Εἰ μὲν οὖν ὁ δημιουργὸς δυνάμει, καὶ τὸ δημιούργημα δυνάμει· εἰ δὲ ὁ δημιουργὸς ἐνεργείᾳ καὶ τέλειος, καὶ τὸ δημιούργημα ὁμοίως. Σαφῶς τοίνυν παντὶ δῆλον ὑπάρχει τὸ συνυψίστασθαι τῷ δημιουργῷ, καθὼς δημιουργὸς, τὸ δημιούργημα. Εἰ, ὥσπερ πρὸς τὸ δημιούργημα τὴν κατὰ τὸ πρὸς τι σχέσιν ἔχει ὁ Θεὸς ὡς δημιουργὸς, οὕτως ἔχει τὴν αὐτὴν κατὰ τὸ πρὸς τι σχέσιν καὶ πρὸς τὸ γεννητὸν ὡς ἀγέννητος, καὶ πρὸς τὰ ὕστερα ὡς πρῶτος, καὶ οὐδὲν ἀτελεῖς ἔχει οὔτε ἐν τῇ ἀγεννησίᾳ αὐτοῦ οὔτε ἐν τῇ πρωτείᾳ αὐτοῦ (οὐδὲν γὰρ λόγῳ δυνατόν εἶπεν τὸν Θεὸν ἀγέννητον ἀτελεῖ ἢ πρῶτον ἀτελεῖ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ποτε δυνάμει ἀμφοτέρω, ἀγέννητόν τε καὶ πρῶτον)· οὕτως οὐκ ἐνδέχεται ἀτελεῖ εἶναι τὸν Θεόν, πρότερον ὄντα δυνάμει δημιουργόν. Εἰ δὲ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν πρῶτον μὲν δυνάμει δημιουργόν, ὕστερον δὲ ἐνεργείᾳ, διαβάλλεται εἰς ἀτέλειαν, ἀνάγκη ἄρα καὶ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν πρῶτον μὲν δυνάμει ἀγέννητόν τε καὶ πρῶτον, ὕστερον δὲ ἐνεργείᾳ, διαβληθῆναι αὐτὸν εἰς ἀτέλειαν. Εἰ δὲ ἀτοπον τὸ διαβάλλειν τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ἀτελείᾳ τῆς ἀγεννησίας τε καὶ πρωτείας, ἀτοπον ἄρα καὶ τὸ διαβάλλειν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀτελείᾳ τῆς δημιουργικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, διὰ τὸ μὴ ἅμα τῷ εἶναι αὐτὸν πεποιημένον τὸν κόσμον, ἀλλὰ ὕστερον, ὅτε ἐβούλετο. Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ τὸν κατὰ τινὰ τοῦ πρὸς τι σχέσιν ἀτελεῖ ὄντα μὴ κατὰ τὰς λοιπὰς πάσας τοῦ πρὸς τι σχέσεις ὁμοίως εἶναι ἀτελεῖ.

ἙΡΩΤΗΣΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ἙΛΛΗΝΑΣ Ε΄.

Εἰ ἀγέννητος ὁ οὐρανὸς καὶ ἀγέννητος ὁ Θεός, καὶ οἰκεῖ ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Θεός, πῶς κατοικῶν ἐν τοῖς οὐκ αὐτοῦ ὁ Θεός οὐχ ὑβρίζεται; ὅν γὰρ οὐκ ἐποίησεν οὐρανόν, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ.

ἈΠΟΚΡΙΣΙΣ ἙΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ.

Ὅτι μὲν ἀγέννητος ὁ Θεός καὶ ἀγέννητος ὁ οὐρανός, δῆλον ἔκ τε τῶν ἐπιπολαίως τανῦν εἰρημένων, καὶ ἔκ τῶν παρὰ πολλῶν γενναίως ἀποδεδειγμένων· ὅτι δὲ τὸν Θεὸν φάναι κατοικεῖν ἐν τῷ οὐρανῷ οὐκ ἔστιν εὐλογον, σκοπήσωμεν τῇδε. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ οἰκούμενον τοῦ οἰκοῦντος πρὸς σωτηρίαν γέγονεν. Ὡστε εἰ ὁ μὲν κόσμος οἰκητήριον, ὁ δὲ Θεός οἰκῶν, δῆλον ὅτι ὁ μὲν κόσμος σώζει τὸν Θεόν, ὁ δὲ Θεός σώζεται ὑπὸ τοῦ κόσμου· ὅπερ ἐστὶ πάντων ἀτοπώτατον. Ἄλλως τε τὸ κρεῖττον τοῦ καταδεεστέρου ἐστὶ περιεκτικόν· τὸ δὲ καταδεέστερον ὑπὸ τοῦ κρείττονος περιέχεται. Ἄλλὰ μὴν τὸ οἰκοῦν ὑπὸ τῆς οἰκήσεως περιέχεται· καὶ τὸν Θεὸν ἄρα περιέξει τὸ οἰκητήριον· καὶ ἔσται ἔκ τούτου τοῦ λόγου ὁ μὲν Θεός ἐν τῇ χεῖ-

5. Si quis autem dicere velit prius quidem fuisse opificem, posterius vero opificium, is alio etiam implicabitur absurdo. Dicere enim reperietur potestate opificem esse, non actu (quod sane aliud non est, quam Deum imperfectum dicere); ac præterea opificium nihilominus cum opifice subsistere, et potestate ut opificem esse, cum semper relativa simul pariter subsistant. Si igitur potestate opifex, etiam potestate opificium: si opifex actu et perfectus, etiam opificium **531** similiter. Quare quisque clare perspicit simul cum opifice, quatenus opifex est, subsistere opificium. Si quam habet relationem Deus ad opificium, ut opifex, eandem habet et ad genitum ut inginitus, et ad posteriora ut primus, nec tamen imperfectum quidquam habet inginiti aut primi ratione (nullo enim modo dici potest Deus inginitus imperfectus, aut primus imperfectus, quia utrumque nonnunquam est potestate, inginitus nimirum et primus); ita nec imperfectus Deus esse potest, quia prius potestate opifex fuit. Quod si quia prius est potestate opifex, ac posterius actu, desideratur illius perfectio, necesse est profecto et quia prius est potestate inginitus ac primus, ac posterius actu, illius perfectionem desiderari. Quod si absurdum est Deum vituperare, quasi imperfecte inginitus sit et primus; absurdum sane est et imperfectam illi potestatem effectricem affingere, quia non statim atque est mundum fecit, sed posterius, cum ei visum est. Neque enim fieri potest, ut qui in una aliqua relatione imperfectus est, non etiam in aliis omnibus relationibus imperfectus sit.

πεποιημένον τὸν κόσμον, ἀλλὰ ὕστερον, ὅτε ἐβούλετο. Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ τὸν κατὰ τινὰ τοῦ πρὸς τι σχέσιν ἀτελεῖ ὄντα μὴ κατὰ τὰς λοιπὰς πάσας τοῦ

AD GRÆCOS QUÆSTIO CHRISTIANA QUINTA.

Si inginitum cœlum et inginitus Deus, ac in cœlo Deus habitat: quomodo habitans in non suis Deus non afficitur injuria? Quod enim non fecit cœlum, id illius non est.

AD CHRISTIANOS RESPONSIO GRÆCA.

Ingenitum Deum esse et inginitum cœlum perspicitur, tum ex his, quæ leviter modo disputata sunt, tum ex his quæ a multis fortiter demonstrata. Illud autem a ratione alienum esse, ut Deus in cœlo dicatur habitare, sic consideremus. Primum quidem quod habitatur, ad salutem habitantis factum est. Quare si mundus quidem habitatio est, Deus autem habitator; mundus videlicet Deum servat, et Deus a mundo servatur: quod quidem omnium absurdissimum est. Præterea quod præstantius est, continens est inferioris, et quod inferius, a præstantiore continetur. Porro habitator habitatione continetur, ac Deum profecto continebit habitatio, critque ob eam causam Deus deteriore conditione,

(97) Συνυψίσταται. Supra συνυψίστασθαι, quod refertur ad λέγειν.

98) Ὡσπερ. Sic emendavit R. Stephanus. Habent mss. ὅπερ.

opificium autem meliorem. Deinde vero quod continetur in loco est; quidquid autem est in loco, corpus est: ac proinde Deus, si in loco est, corpus erit. Quomodo igitur corpus quod minus est quatenus continetur, majus corpus continebit? Absurdum id dictum est. Quod autem habitat in loco, id contineri domicilio, cuilibet manifestum est, etiamsi quis sponte cæcutiat. Quomodo igitur, inquit, Homerus opificis domicilium appellat cælum? Quia ubique Dei circa mundum splendorem intuens, mundum appellavit domicilium Dei, ut omnis Dei operationis et effectiois receptaculum; **532** præcipue autem cælum nominant, quia totius mundi summum esse cælum omnes consentiunt.

Responsionis non recte institutæ confutatio.

1. Deum quidem opificem dicere, mundum autem infectum; infectum enim idem valet ac ingentum, et eorum, quæ idem valent, libera est transmutatio; ac dicere Deum infectum infecta facere, quod idem est ac dicere, Deum ingentum ingente ingenita facere: et Deum quidem æternum dicere, mundum autem coæternum, ac Deum et mundum cum non essent ad esse per se productos fuisse; illud enim, *per se productum*, de Deo et mundo dictum eandem habet significationem: et mundum per se productum et ab altero custoditum dicere; quod enim a Deo custoditur, id ab alio custodiri patet, alius enim mundus et alius Deus custodiens mundum, quem per se productum necessario etiam per se custoditum dicere oportuit: et Deum et mundum ingentos et per se genitos dicere; illud enim *per se productum*, de Deo et mundo dictum, idem valet ac *per se genitum*: item dicere, Deus qui hæc fecit, et rursus, non fecit; temporarium est enim illud, *fecit*, non secus ac *qui fecit*: item dicere ab æterno simul cum Deo sine intervallo mundum subsistere, qui ex materia et forma per compositionem ab opifice existentiam accepit; et incorruptibilem et corruptibilem mundum dicere, incorruptibilem quidem essentia, corruptibilem vero quia custoditur: item dicere, fit mundus, quod autem fit, temporarium est, et quod temporarium, corruptibile: item dicere omnis operationis et effectiois Dei receptaculum esse mundum, et corruptibilem non esse opificem Deum; Deus enim, ut placet responsori, nihil temporarium facit; genita autem et temporaria omnia, ut eidem placet, semper corruptibilia sunt; hæc et similia non eorum sunt, qui perspecta rerum natura gnauiter ea, quæ Deum et mundum spectant, demonstrent, sed hominum temerariorum impudenter id quod ipsis videtur de Deo et de mundo pronuntiantium.

2. Vituperare autem eam, quam dicimus, Dei in

ρονι τάξει, τὸ δὲ δημιούργημα ἐν τῇ κρείττονι. Ἄλλως τε καὶ τὸ περιεχόμενον ἐν τόπῳ ἐστὶ. Πᾶν δὲ ἐν τόπῳ ὃν σῶμά ἐστι· καὶ ὁ Θεὸς ἄρα, εἰ ἐν τόπῳ ἐστὶ, σῶμα ἐσται. Πῶς οὖν συνέξει σῶμα ὃν ἔλαττον, καθὼς περιέχεται, τὸ μείζον σῶμα; Ἀτοπον λέγειν. Ὅτι δὲ τὸ οἰκοῦν ἐν τόπῳ περιεχόμενόν ἐστι τῇ οἰκίᾳ, παντὶ που δῆλον καὶ τῷ αὐτόθεν τυφλώττοντι. Τί οὖν; φαίτης ἄν, πῶς Ὁμηρος λέγει τοῦ δημιουργοῦ οἶκημα τὸν οὐρανόν; Ἡ ὅτι πανταχοῦ μὲν τὴν ἔλλαμψιν τοῦ Θεοῦ θεασάμενος περὶ τὸν κόσμον, οἰκησιν τὸν κόσμον ἐκάλεσε τοῦ Θεοῦ, ὡς ὑποδοχὴν ὄντα τῆς ποιήσεως καὶ δημιουργίας πάσης τοῦ Θεοῦ· ἐξαιρέτως δὲ τὸν οὐρανὸν καλοῦσι, διότι τοῦ παντὸς κόσμου τὸ ἀκρότατον τὸν οὐρανὸν πᾶσιν εἶναι ὡμολογῆται.

B Ἐλεγχος τῆς ἀποκρίσεως οὐκ ὀρθῶς γεγενημένης.

1. Τὸ λέγειν δημιουργὸν μὲν τὸν Θεόν, ἀδημιούργητον δὲ τὸν κόσμον· τὸ γὰρ ἀδημιούργητον ἴσον δύναται τῷ ἀγεννήτῳ, καὶ τῶν ἰσοδυναμούντων ἀκώλυτος ἡ μετάληψις· καὶ τὸ λέγειν, ὁ ἀδημιούργητος Θεὸς ἀδημιούργητα ποιεῖ, ὃ ἴσον ἐστὶ τῷ τὸν ἀγέννητον Θεὸν ἀγεννήτως ἀγέννητα ποιεῖν· καὶ τὸ λέγειν ἀίδιον μὲν τὸν Θεόν, συναῖδιον δὲ τὸν κόσμον, καὶ ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας εἰς ὑπαρξιν τὸν Θεὸν καὶ τὸν κόσμον αὐτοπαράκτως παραγόμενον· τὴ γὰρ αὐτοπάρακτον, ἐπὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου λεγόμενον, ταύτην ἔχει τὴν δῆλωσιν· καὶ τὸ λέγειν αὐτοπάρακτον καὶ ἑτεροφρούρητον τὸν κόσμον· τὸ γὰρ θεοφρούρητον δηλοῖ τὸ ἑτεροφρούρητον· ἕτερος γὰρ ὁ κόσμος, καὶ ἕτερος ὁ Θεὸς ὁ τὸν κόσμον φρουρῶν, ὃν, αὐτοπάρακτον ὄντα, ἀναγκαίως ἐχρῆν καὶ αὐτοφρούρητον εἶναι· καὶ τὸ λέγειν τὸν Θεὸν καὶ τὸν κόσμον ἀγεννήτους καὶ αὐτογεννήτους· τὸ γὰρ αὐτοπάρακτον, ἐπὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου λεγόμενον, δηλοῖ τὸ αὐτογέννητον· καὶ τὸ λέγειν, ποιήσας τὰ τῆδε ὁ Θεός, καὶ πάλιν τὸ, οὐκ ἐποίησεν, ἐγγχρονον γὰρ ὡς τὸ ἐποίησεν, οὕτως καὶ τὸ ποιήσας· καὶ τὸ λέγειν ἀίδιως συνυφίστασθαι ἀδιαστάτως τῷ Θεῷ τὸν κόσμον, τὸν ἐκ τῆς ὕλης καὶ τοῦ εἶδους γεννητῶς διὰ συνθέσεως τὴν ὑπαρξιν παρὰ τοῦ δημιουργοῦ λαβόντα· καὶ τὸ λέγειν, ἀφθαρτον καὶ φθαρτὸν εἶναι τὸν κόσμον· ἀφθαρτον μὲν τῷ εἶναι, φθαρτὸν δὲ τῷ φρουρεῖσθαι· καὶ τὸ λέγειν, γίνεται ὁ κόσμος· τὸ δὲ γεννητὸν ἐγγχρονον· καὶ τὸ ἐγγχρονον φθαρτὸν· καὶ τὸ λέγειν, πάσης ποιήσεως τε καὶ δημιουργίας Θεοῦ ὑποδοχὴν εἶναι τὸν κόσμον· καὶ τὸ, φθαρτῶν μὴ εἶναι δημιουργὸν τὸν Θεόν. Ὁ γὰρ Θεὸς κατὰ τὸν ἀποκρινάμενον οὐδὲν ἐγγχρονον ποιεῖ· τὰ δὲ γεννητὰ καὶ ἐγγχρονα πάντα κατ' αὐτὸν ἐστὶν ἀεὶ φθαρτά· ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐστὶν ἀνδρῶν τῶν κατὰ τὴν εἰδῆσιν τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως διὰ γενναίας ἀποδείξεως τὰ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου ἀποδεικνύντων, ἀλλὰ βίφοκινδύνων ἀνθρώπων, τῶν κατὰ τὴν ἀναισχυντίαν τὸ δοκεῖν αὐτοῖς περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου ἀποφαινομένων.

2. Τὸ δὲ καχίζειν μὲν τῆς τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ

* Dele ἡ ante ὅτι. * Leg. παραγομένους.

οικήσεω; τὴν λέξιν, ὡς μὴ πρέπουσαν Θεῷ, ἀνθρώπων ἐστὶ τῶν ἐχόντων * τῶν ἀτόπως λεγομένων τὴν αἰσθησιν. Ἡ γὰρ κακέμματος λέξις; κακέμματος ἔχει καὶ τὴν ἐννοιαν. Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐθήκαμεν ἐν τῇ ἐρωτήσει τὸν τρόπον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ οικήσεως, ὃν ὁ ἀποκρινάμενος διέβαλεν· ἀλλὰ τὸ, Εἰ ἀγέννητός ἐστιν ὁ οὐρανός, οὐκ ἐστὶ τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ λέγοντες κατοικεῖν τὸν Θεὸν ἐν αὐτῷ, ἐφ' ὅθρῃ λέγουσι τοῦ Θεοῦ κατοικοῦντος ἐν τῷ οὐρανῷ οὐκ αὐτοῦ. Οἶκον δὲ καὶ θρόνον λέγομεν τοῦ Θεοῦ τὸν οὐρανόν, οὐχ ὡς τοῦ Θεοῦ τούτου πρὸς οἰκήσιν ἢ πρὸς καθέδραν χρήζοντος, ἀπεριγράπτου καὶ ἀνενδεοῦς παντελῶς ὑπάρχοντος· ἀλλ' ἵνα μὴ πρὸς τὸ μέγεθος τῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως, καὶ τὸ ἀφθαρτον τῆς οὐσίας αὐτοῦ ἀφορῶντες, Θεὸν τοῦτον, ἡ ἰσότημον Θεῷ ὑπολάβωμεν, διὰ τοῦτο ὀνομάζομεν αὐτὸν οἶκον καὶ θρόνον τοῦ Θεοῦ· ταύταις ταῖς ὀνομασίαις πάσης τῆς πρὸς τὸν Θεὸν κατ' οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς τῆς οὐσίας προσηγορίας κοινωνίας αὐτὸν χωρίζοντες. Ὡςπερ γὰρ ὁ οἶκος καὶ ὁ θρόνος ὕστερός ἐστι τοῦ πεποιηκότος αὐτὸν, οὕτως καὶ ὁ οὐρανός ὕστερός ἐστι τοῦ Θεοῦ, ὡς γεννητός τοῦ ἀγεννήτου. Καὶ εἰ ἀφθαρτον λέγομεν τὸν οὐρανόν τὸ νῦν, οὐ συνωνύμως αὐτὸν τῷ Θεῷ ὀνομάζομεν ἀφθαρτον· ὁ μὲν γὰρ Θεὸς ἀκτίστως ἐκ τῆς αὐτοῦ οὐσίας καὶ ἀίδίως τὸ ἀφθαρτον ἔχει· ὁ δὲ οὐρανός χτιστὴς ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ βουλήσεως ἔχει τὸ ἀφθαρτον πρὸς τὴν χρεῖαν τῶν τῆδε· καὶ πληρωθείσης τῆς χρεῖας, εἰς ἕτερον τρόπον ἀφθαρσίας μεταφέρεται. Ὁ γὰρ δεδοκώς αὐτῷ Θεὸς σώματος μέγεθος, ὅσον ἡβουλήθη καὶ οὐχ ὅσον ἡδυνήθη (ἡδύνατο γὰρ ποιῆσαι αὐτὸν τῷ μεγέθει πολὺ μείζονα ἢ ὅπερ ἐστὶ), νῦν αὐτὸς αὐτὸν ἔταξε τῷ οὐκ οὐκ ἐν ἀφθαρσίᾳ διαμένειν, ἕως τοῦ καιροῦ τῆς τῶν ὄντων εἰς τὸ κρεῖττον μεταποιήσεως κατὰ τὴν πίστιν τῶν ὀρθοδόξων, τῶν ἐκ διδασκαλίας τοῦ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀποκριναμένου.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ἙΛΛΗΝΑΣ (1).

α'. Ἡ φύσις ἡ ποιούσα τὰ φυσικά, ἐὰν μὴ προηγουμένως γίνηται ὑπὸ τοῦ μὴ κατὰ φύσιν ποιούντος, οὔτε ὑπάρχει οὔτε ποιεῖ.

β'. Ὅτι οὐχ ἀπλῶς πᾶν πρᾶγμα γεννητὸν τε καὶ φθαρτὸν ἐν τῇ γενέσει ἔχει τὸν τετραμερῆ χρόνον, ἀρχὴν καὶ ἐπίδοσιν, ἀκμὴν καὶ παρακμὴν, ἀλλὰ τὸ φύσει ἢ τέχνῃ γινόμενον.

γ'. Εἰ τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασι καλεῖται ὁ Θεὸς πᾶν εἴ τι καλεῖται, οὐκ ἐστὶν ἀνάγκη ἐπεσθαι τῷ Θεῷ διὰ τὸ ὄνομα, ὅσα ἔπεται τῷ ἡμέτερῳ ὀνόματι. Καλεῖται δὲ ὁ Θεὸς καὶ ἀλήθεια καὶ ἀγαθός· καὶ τῇ μὲν ἀληθείᾳ ἀντίκειται τὸ ψεῦδος, τῷ δὲ ἀγαθῷ τὸ κακόν· τῷ δὲ Θεῷ οὐδὲν ἀντίκειται. Τοῦτο μὴ νοήσας ὁ Πλάτων ὑπεναντίον τι ἐδογμάτισε τῷ Θεῷ, κακὸν ἀναγκαζόν τε καὶ αἰδίων.

* Leg. οὐκ ἐχόντων.

(99) Vel delendum καὶ, vel vertendum : *Deum*, ut et Responsor testatur, *cognoverunt*.—Ex *Addendis et Emendandis*.

(1) *Πρὸς τοὺς Ἑλλήνας*. Hæ quæstiones sive observationes, quæ præcipue Aristotelem ferunt, appositæ fuerunt a R. Stephano duobus locis, pri-

mo a *cælo habitationem*, ut Deo indecoram, hominum est non intelligentium quid sit absurde dictum. Vitiosa enim dictio vitiosum habet et sensum. Nos autem non posuimus in interrogatione vituperatum a responsore modum, quo Deus habitat in cælo, sed sic : Si ingenitum est cælum, non est Dei, et qui dicunt Deum in eo habitare, id in contumeliam Dei dicunt habitantis in cælo non suo. Solium autem et domum Dei dicimus cælum, non quod eo indigeat ad habitandum, cum incircumscrip-tus, ac nullius rei prorsus indigus sit. Sed ne magnitudinem illius subsistentiæ et incorruptibilitatem substantiæ intuitentes Deum illud aut honore æquale Deo suspicemur; propterea vocamus illud domum et solium Dei, his nominibus ab omni illud cum Deo secundum

533 substantiam et substantiæ appellationes communione excludentes. Quemadmodum enim domus et solium posteriora sunt eo qui illa fecit, ita cælum posterius Deo, ut genitum ingenito. Quod si cælum in præsentia incorruptibile dicimus, non itidem, ut Deum, incorruptibile dicimus. Nam Deus increate ex sua ipsius essentia et sempiternæ habet incorruptibilitatem; cælum autem create ex Dei voluntate habet incorruptibilitatem ad usum præsentis status, et impleto usu in alium transfertur incorruptibilitatis modum. Nam qui dedit ei Deus corporis magnitudinem quantam voluit, non quantam potuit (potuisset enim illud multo majus, quam est, facere), nunc ipse statuit, ut propriis finibus circumscriptum in incorruptibilitate permaneat usque ad tempus rerum in melius transmutationis, secundum fidem orthodoxorum, qui ex doctrina cogniti ipsis Dei Deum cognoverunt, et secundum testimonium responsoris.

γνωσθέντος αὐτοῖς Θεοῦ Θεὸν ἐγνωκότων, καὶ (99)

ADVERSUS GRÆCOS.

1. Natura quæ facit naturalia, nisi prius ab eo facta sit, qui ex natura non agit, neque existit neque facit.

2. Non simpliciter quælibet res genita et corruptibilis in generatione quadripartitum tempus, *Gratum et auctum, vigorem et senectam* habet, sed ea quæ natura vel arte fit.

3. Si nominibus nostris Deus appelletur, quidquid tandem appelletur, necesse non est ut quæcunque nostro adjuncta sunt nomini, ea Deo propter nomen adjungantur. Vocatur autem Deus et veritas et bonus. Ac veritati falsum, bono opponitur malum : Deo autem nihil opponitur. Hoc quia Plato ignoravit, contrarium quiddam Deo statuit, malum necessarium et æternum.

mum quidem post Confutationem Aristotelicorum dogmatum, deinde post Quæstiones et Responsiones ad orthodoxos. Sed, quod mireris tanto viro excidisse, multo accuratiora hæc sunt in priore loco quam in postremo, ubi etiam nonnullis lacunis deformata sunt.

4. Non est quidquam quod sit, quin aliquid sit : A veluti corpus non est quin tale corpus sit. At si materia, ut tale quidpiam sit, non habet, neque ut sit, habet : nam aliquid esse separari ab esse non potest.

5. Natura et ars e substantiis faciunt, quæ quidem faciunt; veluti natura e satu creat hominem, et satum ex homine : substantiæ autem sunt, et satus, et homo. Similiter et artes ex ære faciunt statuam, et e lateribus domum : substantiæ autem sunt et æs et lateres. Itaque si materia substantia non sit, quis est qui ex ipsa facit ea quæ ex ipsa fiunt, cum natura et ars aliquid ex eo, quod non est substantia, facere nequeant?

6. Si, ut ait Aristoteles, corpus exstat neque B grave neque leve, nec unum ex quatuor elementis, nec ex quatuor elementis constans; videlicet, si hoc verum est, corpus erit nec calidum nec frigidum, vel natura vel perpeessione. Nam quod vel natura **534** vel perpeessione calidum aut frigidum est, vel unum e quatuor elementis est, vel e quatuor constat elementis. Quod si corpus non est nec natura nec perpeessione calidum aut frigidum, neque etiam corpus erit nec grave nec leve, quodque nec quatuor elementorum unum sit, nec ex quatuor constet elementis. Quomodo ergo calidum dicit ætherem ob motum cœlestis corporis, et eorum quæ in illo moventur corporum? Quæ enim motionibus calefaciunt corpora, prius ipsa incalescunt, quam ea quæ ab ipsis calorem concipiunt : quod si incalescunt, nimirum perpeessione incalescunt. Si vero perpeessione, nempe mutatione. Si mutatione, contrarii in contrarium mutatione videlicet. Contrarium vero frigori est calor : quocirca e frigido mutantur in calidum. Sed quia nullum corpus est quod e frigido in calidum perpeessione mutetur, nec tamen quatuor elementorum unum sit, aut ex quatuor constet elementis; propterea corpus cœleste non aliud est elementum ab elementis quatuor; calefit enim perpeessione, dum e frigido in calidum mutatur.

7. Si, quæ motu calefiunt corpora, majore motu magis calefiunt : quomodo, si secundum Aristotelem sol corpus est non natura calidum sed motu, non majore motu magis calefit vel calefacit, sed semper in motus inæqualitate æqualem retinet calorem?

(2) *Μὴ τὸδε σῶμα.* R. Stephanus posteriore loco et aliæ editiones habent ἀλλ' ἢ τὸδε σῶμα.

(3) *Τὰ γεγονότα ἐξ αὐτῆς.* Hæc deerant apud Stephanum posteriore loco, et a Sylburgio ascita sunt ex posteriore.

(4) *Εἰ ἀληθὲς τοῦτο, ἔσται.* Corrupte apud Stephanum secundo loco et in aliis editionibus, εἰ ἀληθὲς τοῦτό ἐστι σῶμα.

(5) *Ἡ τῶν τεσσάρων στοιχείων ἐστίν, ἢ ἐκ.* Hæc desumpsit Sylburgius ex priore apud Stephanum loco.

(6) *Οὐδ' ἄρα.* Stephanus posteriore loco et Sylburgius οὐκέτι. Mox Stephanus priore loco τῶν ἐν

δ'. Οὐκ ἔστι τι ὃν μὴ τὸδε τι ὃν· οἷον οὐκ ἔστι σῶμα μὴ τὸδε σῶμα (2) ὃν. 'Αλλ' εἰ ἡ ὕλη τὸ εἶναι τὸδε οὐκ ἔχει, οὐδ' ἄρα τὸ εἶναι ἔχει· ἀχώριστον γὰρ τοῦ εἶναι τὸ τὸδε εἶναι.

ε'. Ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη ἐκ τῶν οὐσιῶν ποιῶσιν ἄπερ ποιῶσιν· οἷον ἐκ σπέρματος ποιεῖ ἡ φύσις τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐξ ἀνθρώπου τὸ σπέρμα· οὐσίαι δὲ εἰσι τὸ τε σπέρμα καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ὡσαύτως καὶ αἱ τέχναι ποιῶσιν ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἀνδριάντα, καὶ ἐκ πλίνθων οἰκίαν· οὐσίαι δὲ εἰσιν ὁ τε χαλκὸς καὶ αἱ πλίνθοι. Τοίνυν τῆς ὕλης οὐσίας οὐκ οὕσης, τίς ἐστίν ὁ ποιήσας ἐξ αὐτῆς τὰ γεγονότα ἐξ αὐτῆς (3), τῆς φύσεως τε καὶ τῆς τέχνης ἀδυνατούσης ποιεῖν τι ἐκ μὴ οὐσίας;

ς'. Εἰ, καθὼς φησιν Ἀριστοτέλης, ἔστι σῶμα μήτε βαρὺ, μήτε κοῦφον, μήτε ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων, μήτε ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων, δῆλον ὅτι, εἰ ἀληθὲς τοῦτο, ἔσται (4) σῶμα μήτε θερμὸν μήτε ψυχρὸν, μήτε κατὰ φύσιν, μήτε κατὰ πάθος· τὸ γὰρ κατὰ φύσιν ἢ κατὰ πάθος θερμὸν ἢ ψυχρὸν, ἢ τῶν τεσσάρων στοιχείων ἐστίν, ἢ ἐκ (5) τῶν τεσσάρων ἐστὶ στοιχείων. Εἰ δὲ σῶμα οὐκ ἔστι μήτε κατὰ φύσιν θερμὸν ἢ ψυχρὸν μήτε κατὰ πάθος, οὐδ' ἄρα (6) ἐστὶ σῶμα μήτε βαρὺ, μήτε κοῦφον, μήτε ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων, μήτε ἐκ τεσσάρων στοιχείων. Πῶς οὖν λέγει θερμὸν εἶναι τὸν αἰθέρα διὰ τὴν κίνησιν τοῦ οὐρανίου σώματος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ κινουμένων σωμάτων; Τὰ γὰρ ταῖς κινήσεσι θερμαίνοντα σώματα πρὸ τῶν θερμαινομένων (7) ὑπ' αὐτῶν θερμαίνεται. Ἀλλ' εἰ θερμαίνεται, δῆλον, ὅτι κατὰ πάθος θερμαίνεται· εἰ δὲ κατὰ πάθος, δῆλον, ὅτι καὶ κατ' ἀλλοίωσιν (8)· εἰ δὲ κατ' ἀλλοίωσιν, δῆλον, ὅτι καὶ κατὰ μεταβολήν· εἰ δὲ κατὰ μεταβολήν, δῆλον, ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰς τὸ ἐναντίον μεταβάλλεται. Ἐναντίον δὲ τῷ θερμῷ τὸ ψυχρὸν· ἐκ τοῦ ψυχροῦ ἄρα εἰς τὸ θερμὸν μεταβάλλεται. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἔστι σῶμα ἐκ τοῦ ψυχροῦ εἰς τὸ θερμὸν κατὰ πάθος μεταβαλλόμενον, μὴ ὃν μήτε ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων, μήτε ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων, διὰ τοῦτο οὐκ ἔστι τὸ οὐράνιον σῶμα ἕτερον στοιχεῖον παρὰ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα. Θερμαίνεται γὰρ κατὰ πάθος ἐκ τοῦ ψυχροῦ εἰς τὸ θερμὸν μεταβαλλόμενον.

ζ'. Εἰ τὰ ἐκ τῆς κινήσεως θερμαινόμενα σώματα τῷ πλείονι τῆς κινήσεως πλείονως θερμαίνεται, πῶς, εἰ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην σῶμά ἐστίν ὁ ἥλιος, οὐ κατὰ φύσιν θερμὸν, ἀλλὰ κατὰ κίνησιν, τῷ πλείονι (9) τῆς κινήσεως πλείονως οὔτε θερμαίνεται οὔτε θερμαίνει, ἀλλ' ἀεὶ τῷ ἀνίσῳ τῆς κινήσεως τὸ ἴσον ἔχει τῆς θερμότητος;

αὐτῇ referendo ad κίνησιν.

(7) *Πρὸ τῶν θερμαινομένων.* R. Stephanus posteriore loco et Sylburgius εἰ πρὸ τῶν θερμαινομένων ὑπ' αὐτῶν θερμαίνεται, δῆλον ὅτι κατὰ πάθος θερμαίνεται.

(8) *Καὶ κατ' ἀλλοίωσιν.* Conjunctionem ex posteriore loco Stephani desumpsit Sylburgius et mox ante κατὰ μεταβολήν. Paulo post bis legitur, μεταβλήσκειται priore loco.

(9) *Τῷ πλείονι.* Corrupte apud Stephanum posteriore loco et apud Sylburgium εἰ τῷ πλείονι. Mox πλείονως desumptum ex posteriore loco.

η'. Εἰ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην ὁρος τῆς οὐσίας ἐστὶ τὸ τῶν ἐναντίων ἀνὰ μέρος δεκτικὸν, πῶς λέγει πάλιν ὁ αὐτὸς Ἀριστοτέλης τὴν ὕλην μὴ οὐσίαν, οὖσαν τῶν ἐναντίων ἀνὰ μέρος δεκτικὴν, τῆς στερήσεως γὰρ καὶ ἔξεως;

Εἰ ὁ στερούμενος (10) τοῦ εἶναι τόδε οὕτως καὶ τοῦ εἶναι ἐστέρηται, πῶς λέγει ὁ Ἀριστοτέλης ἀδύνατον ἐκ τοῦ πάντῃ (11) μὴ ὄντος γενέσθαι τι, τῆς ὕλης κατ' αὐτὸν ἀμφοτέρων στερουμένης, καὶ τοῦ εἶναι, καὶ τοῦ τόδε εἶναι;

θ'. Εἰ ἐκ τοῦ πάντῃ μὴ ὄντος οὐ γίνεται τι, ὁτλον, ὅτι ἐκ τοῦ ὄντος γίνεται τι. Ἀλλ' ἐπεὶ ἡ ὕλη (12) τοῦτο, πῶς ἀληθεύει Ἀριστοτέλης λέγων τὴν ὕλην οὐχ ὄν;

ι'. Εἰ μὴ ἀλλοιοῦται ἡ ὕλη, οὐ δυνατόν (13) γενέσθαι τι ἐξ αὐτῆς. Ἀλλ' εἰ πᾶν τὸ ἀλλοιούμενον ἐκ τοῦδε εἰς τόδε ἀλλοιοῦται, οὐκ ἔστι δὲ ἡ ὕλη τόδε, οὐκ ἄρα ἀλλοιοῦται· διὸ οὐδὲ γίνεται τι ἐξ αὐτῆς.

ια'. Εἰ μὴ ἐκ τοῦ (14) τυχόντος εἰς τὸ τυχὸν οὐ γίνεται μεταβολή, ἀλλ' εἰς τὸ ἐναντίον ἐν τῷ αὐτῷ γίνεται, οἷον ἐν τῇ ποιότητι οὐ γίνεται μεταβολή ἐκ τοῦ λευκοῦ εἰς τὸ μέγα, ἀλλ' εἰς τὸ μέλαν· κατὰ τί οὖν μεταβάλλεται ἡ ὕλη ἐν τῇ γενέσει τῶν ἐξ αὐτῆς γινομένων οὐσιῶν, οὐδὲν ἔχουσα δυνάμενον μεταβάλλεσθαι;

ιβ'. Εἰ ὥσπερ ἐν τοῖς ζῳικοῖς τὸ ζῶον καὶ ἐν τοῖς χρωϊκοῖς τὸ χρῶμα, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ὑλικοῖς ἡ ὕλη, πῶς ἀναιρουμένων τῶν ζῳικῶν, συναναιρεῖται καὶ τὸ ζῶον· καὶ ἀναιρουμένων τῶν χρωϊκῶν, ἀναιρεῖται καὶ τὸ χρῶμα· καὶ ἀναιρουμένων τῶν ὑλικῶν, οὐκ ἀναιρεῖται καὶ ἡ ὕλη; Εἰ δὲ συναναιρεῖται τοῖς ὑλικοῖς ἡ ὕλη (15), πῶς προϋπάρχει τῶν ὑλικῶν ἡ ὕλη;

ιγ'. Εἰ τὸ ἀπέχειν καὶ τὸ μετέχειν τῶν ὄντων ἐστὶ, ὁτλον, ὅτι τὸ πάντῃ μὴ ὄν οὔτε ἀπέχει τινός, οὔτε μετέχει. Πῶς οὖν μετέχει ἡ ὕλη τῆς στερήσεως, καὶ τῶν (16) ὄντων οὐκ ἔστιν;

ιδ'. Εἰ ἀδύνατον τὸ αὐτὸ ἐν τῷ αὐτῷ ἀμφοτέρας κινεῖσθαι τὰς κινήσεις, τὴν τε κατὰ φύσιν καὶ τὴν παρὰ φύσιν, πῶς ὁ ἥλιος κατὰ φύσιν μὲν κινεῖται ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς εἰς δύσιν, παρὰ φύσιν δὲ ἀπὸ τῆς δύσεως εἰς ἀνατολήν, διὰ τὴν σφαῖραν; Οὐ γὰρ δυνατόν τὸ αὐτὸ ἐν τῷ αὐτῷ τὰς ἐναντίας κατὰ φύσιν κινεῖσθαι κινήσεις.

ιε'. Τοῦ ἡλίου μὴ ὄντος, περιττός ἦν ὁ ὀφθαλμός· καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ μὴ ὄντος, περιττός ἦν ὁ ἥλιος· ἀλλ' ἐπειδὴ δι' ἐκάτερον ἀναγκαῖος ἐκάτερος, γεννητός ἄρα ἐκάτερος. Τὸ γὰρ ἀγέννητον δι' οὐδὲν ἐστὶν ἀγέννητον, ἀλλὰ δι' αὐτὸ μόνον, μᾶλλον δὲ οὐ δι' αὐτό· ἀναίτιον γὰρ τὸ ἀναίτιον (17).

(10) Εἰ ὁ στερούμενος. R. Stephanus posteriore loco et Sylburgius εἰ δὲ ὁ στερούμενος.

(11) Πάντῃ. Deest in priore loco apud Stephanum.

(12) Ἀλλ' εἰ ἡ ὕλη. Stephanus posteriore loco et Sylburgius ἀλλ' ἐπεὶ ὕλη.

(13) Οὐ δυνατόν. R. Stephanus posteriore loco et Sylburgius ἀδύνατον et mox οὐ γίνεται τι.

(14) Ἐκ τοῦ. Ibidem habent εἰ ἐκ τοῦ, et mox per-

8. Si secundum Aristotelem definitio substantiæ est, ut contrariorum per vices sit capax; quomodo rursus idem dicit Aristoteles materiam non esse substantiam, cum sit contrariorum per vices capax, nempe privationis et habitus?

Si qui non habet ut tale aliquid sit, neque etiam esse habet: quomodo dicit Aristoteles fieri non posse, ut ex eo, quod omnino non est, aliquid fiat, cum secundum illum materia neutrum habeat, neque ut sit, neque ut tale aliquid sit?

9. Si ex eo, quod omnino non est, nihil gignitur, certum est ex eo quod est, gigni aliquid. Quod si id materia est, quomodo Aristoteles vera loquitur, materiam non esse ens pronuntians?

10. Si materia non immutatur, fieri nequit ut ex ea fiat aliquid. Sed si quidquid immutatur ex tali aliquo in tale aliquid immutatur, non est autem tale aliquid materia, nec proinde immutatur. Quare nihil fit ex ea.

11. Si ex quolibet non fit in quodlibet mutatio, sed in id quod eodem in genere contrarium; velut in qualitate non fit mutatio candidi in magnum, sed in nigrum: qua igitur re materia in generatione earum, quæ ex ipsa fiunt, substantiarum mutabitur, cum nihil habeat quod mutari possit?

535 12. Si, quemadmodum in animalibus animans, et in coloratis color, ita et in materialibus materia: qui fit ut, cum sublatis animalibus tollatur et animans, et sublatis coloratis simul tollatur et color, materialibus sublatis, non tollatur et materia? Sin una cum materialibus simul materia tollitur, quomodo prius existit materia quam materialia?

13. Si carere et recipere entium est, liquet id quod omnino non est, nec carere ulla re nec eam recipere. Quomodo igitur privationem recipit materia, quæ ex entibus non est?

14. Si impossibile est ut idem in eodem utroque incitetur motu, et eo qui juxta naturam, et eo qui præter naturam est, quomodo sol juxta naturam quidem ab oriente movetur in occidentem, præter naturam autem ab occidente in orientem, propter globum sive sphaeram? Fieri enim nequit ut idem in eodem natura contrariis concitetur motibus.

15. Si sol non esset, supervacaneus esset oculus; et si oculus non esset, supervacaneus esset sol. Sed cum uterque propter utrumque sit necessarius, genitus profecto uterque. Nam id quod ingenitum est, nullius gratia ingenitum est, sed propter seipsum duntaxat, ac potius ne propter seipsum quidem. Præter causam enim est, cujus causa non est.

verse ἐκ τοῦ λευκοῦ εἰς ἄλλο τι, ἀλλ' εἰς τὸ μέλαν. Paulo post priore loco legitur μεταβλήσεται et μηδὲν ἔχουσα.

(15) Εἰ δὲ . . . τῶν ὑλικῶν ἡ ὕλη. Hæc desunt priore loco.

(16) Καὶ τῶν ὄντων. Posteriore loco et in aliis editionibus ἐπεὶ τῶν ὄντων.

(17) Ἀλλὰ . . . τὸ ἀναίτιον. Hæc decrant priore loco.

16. Si fieri non potest, tempore exstante, ut id A quod gignitur, gignatur quidem secundum causam, non vero secundum tempus: quomodo Græci dicunt, mundum genitum esse secundum causam, non autem secundum tempus?

17. Si fieri non potest ut mundus absque anno sit, quomodo æternus est et ingenitus, cum annus non sit æternus, sed ex circuitu dierum complurium constet?

18. Si annus genitus, quomodo ingenita et æterna quæ in anno sunt?

ις'. Εἰ ἀδύνατον χρόνου ὄντος τὸ γενόμενον γανέσθαι μὲν κατ' αἰτίαν, οὐ κατὰ χρόνον δὲ, πῶς λέγουσιν οἱ Ἕλληνες τὸν κόσμον γεγενῆσθαι κατ' αἰτίαν, καὶ οὐ κατὰ χρόνον;

ιζ'. Εἰ ἀδύνατον τὸν κόσμον εἶναι χωρὶς ἐνιαυτοῦ, πῶς αἰδῖος καὶ ἀγέννητος ὁ κόσμος, τοῦ ἐνιαυτοῦ οὐκ ὄντος αἰδίου, ἀλλ' ἐκ τῆς περιόδου πλειόνων ἡμερῶν τὸ εἶναι ἔχοντος;

ιη'. Εἰ γεννητὸς ὁ ἐνιαυτὸς, πῶς ἀγέννητα καὶ αἰδία τὰ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Περὶ τοῦ ἀσωμάτου, καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

QUÆSTIONES GRÆCÆ

AD CHRISTIANOS

De incorporeo, et de Deo, et de Resurrectione mortuorum.

1. Unde constat an aliquid sit incorporeum, et B an sit incorporeum?

2. Unde constat, ipsum in seipso esse posse extra corpus, et num sit ipsum in seipso incorporeum?

3. Unde patet an corpore pulchrius sit incorporeum, et an corpore non pulchrius incorporeum?

4. Quid est incorporeum: utrumne anima, an melius anima, veluti Deus?

5. Qua re differt anima a Deo?

6. Et unde liquet an prorsus sit Deus?

7. Ac si Deus est, quærendum num faciat feceritve aliquando, facturuse sit quidpiam aliquando?

8. Et an fecerit, faciatve, facturuse sit?

9. Et quid faciat, et quomodo faciat, sua volun- C tate, an præter voluntatem?

536 10. Et si suapte voluntate, instrumentone usus, an absque instrumento?

11. Et si præter voluntatem, utrum etiam præter rationem facit sine cogitatione et deliberatione, an cum aliqua iudicii consideratione?

12. Et si cum consideratione, qua re indigens consideratione opus habet? Sin absque consideratione, quamnam ratione investigandum.

13. Et si demus fieri quidquam ab eo, num id D quod fit, incorruptibile an corruptibile? Ac si quidem incorruptibile, dubitamus an quod omnino factum sit, incorruptibile esse possit, et qua ratione? Et si interit, qua re differunt immortalis opera ab

α'. Πόθεν δῆλον εἰ ἔστι τι ἀσώματον, καὶ εἰ ἔστιν ἀσώματον;

β'. Πόθεν δῆλον, ὅτι αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ δύναται εἶναι ἐκτὸς σώματος, καὶ εἰ ἔστιν αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ ἀσώματον;

γ'. Πόθεν δῆλον εἰ ἔστι κάλλιον τὸ ἀσώματον τοῦ σώματος, καὶ εἰ οὐ κάλλιον τὸ ἀσώματον τοῦ σώματος;

δ'. Τί ἔστι τὸ ἀσώματον· πότερον ψυχῇ, ἢ κρεῖττον ψυχῆς, οἷον Θεός;

ε'. Καὶ τίνι διαφέρει ψυχῇ Θεοῦ;

ς'. Καὶ πόθεν δῆλον εἰ ὅλως ἐστὶ Θεός;

ζ'. Καὶ εἰ ἔστι Θεός, ζητητέον εἴτε ποιεῖ, εἴτε ἐποίησέ ποτε, εἴτε καὶ μέλλει ποιεῖν τὸ ὃ τί ποτε;

η'. Καὶ εἴτε ἐποίησεν, εἴτε ποιεῖ, εἴτε ποιήσει;

θ'. Καὶ τί ποιεῖ, καὶ πῶς ποιεῖ, εἴτε μετὰ βουλῆς, εἴτε καὶ ἄνευ βουλῆς;

ι'. Καὶ εἰ μετὰ βουλῆς, ὀργάνῳ κεχρημένος, ἢ ἄνευ ὀργάνου;

ια'. Καὶ εἰ ἄνευ βουλῆς, πότερον ἀλόγως ποιεῖ ἄνευ διανοίας καὶ ἐπισκέψεως, ἢ μετὰ τινος ἐπικρίσεως;

ιβ'. Καὶ εἰ μετὰ ἐπικρίσεως, τίνος ἐνδεία ἐπικρίσεως δεῖται; εἰ δὲ ἀκρίτως, ποῖῳ τῷ λόγῳ διερευνητέον.

ιγ'. Καὶ εἰ δολῆμεν γίνεσθαι τι παρ' αὐτοῦ, πότερον τὸ γινόμενον ἄφθαρτον ἢ φθαρτόν; καὶ εἰ μὲν φθαρτόν, ἀποροῦμεν εἰ τὸ ὅλως γεννητὸν ἄφθαρτον δύναται εἶναι, καὶ ποῖῳ τῷ λόγῳ; Καὶ εἰ φθείρεται, τί διαφέρει τὰ τοῦ ἀθανάτου ἔργα τῶν ἀνθρωπίνων (18);

(18) Ἀνθρωπίνων. Deest καὶ γάρ, aut aliquid simile. Paulo ante leg. καὶ εἰ μὲν ἄφθαρτον . . . καὶ τοῖῳ λόγῳ.